புலிகேசி

இரண்டாவது

புலிகேசி

இயற்றியவர் :

[கிறித்துவக் கலாசாலையில் தமிழாசிரியராய் இருந்து
ஓய்வுபெற்ற இலங்கையடிக் கவுணிய]

வித்துவான் இராஜ. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா P.O.L.

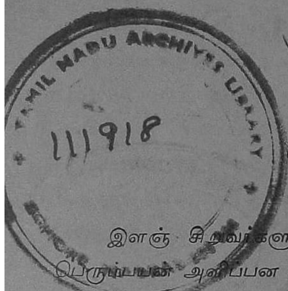
(Paper used 10.9 K. G. D/C White Printing.)

அஸோஸியேஷன் பப்ளிஷிங் ஹௌஸ்

94-95 புதுத்தெரு, மண்ணடி, சென்னை-1.

பதிப்புரிமை 1965 [விலை 87 பைசே.

முதற் பதிப்பு—1965

முகவுரை

இளஞ் சிறுவர்களுக்குத் தேச சரித்திரக் கதைகள் பெரும்பயன் அளிப்பனவாகும். ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு அந் நாட்டுப் பழஞ்சரிதைகளே சிறந்த கருவியாயுள்ளன. எளிய, இனிய செந்தமிழ் நடையில் தேச சரித்திரக் கதைகள் அமைவுறுமாயின் அவை பிள்ளைகளுக்குப் பலவற்றானும் நன்மைகளை விளைவிப்பனவாம்.

இந்திய தேச சரித்திரத்தில் பல சிறந்த கதைகள் செறிந்துகிடக்கின்றன. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் பிள்ளைகளால் அறியப்பட வேண்டுவனவே. அவர்கள் தேச சரித்திரம் படிக்குங் காலத்தில் அவைகளை உணர்வார்கள். பலவகை நற்பெருங் கதைகளைக் கொண்டு திகழ்வது சரித்திரம். அவைகளைத் தனித்தனியாக ஓதி யுணர்வார்களாயின் மாணவர்கள் பெரிதும் பயனுறுவர். ஆதலின் தனித்தனிக் கதைகளாக அவைகளை எழுதித்தர முன்வந்துள்ளேன். அவ்வாறு எழுதப்பட்டனவற்றுள் இது மூன்றாவது நூலாகும்.

புலிகேசி என்னும் இந்நூல் தமிழ் நாட்டுத் தேச சரித்திரக் கதைகளைக் கற்பார்க்குத் திறவுகோல் போன்று விளங்கு

வதாகும். ஐந்து–ஆறும் நூற்றுண்டுகளில் தென்னிந்தியா முழுவதும் அவன் ஆட்சியிலிருந்தமையும், மகேந்திர வர்மன் சைனனுயிருந்து சைவனுயதும், காஞ்சிபுரத்தில் ஆலயம் எடுத்த அருமைத் திருப்பணியும், சாளுக்கியர் காலத்தில் சைவம் தழைத்தோங்கியதும் ஆகியவற்றை இந்நூல் நன்கு விளக்குகின்றது. இயன்றளவு ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதப் பட்டுக் கால அளவினையும் கொண்டு திகழ்வதாகும். இந்நூல் மாணவர் மனத்தை மகிழ்விக்கும்.

பொதுமறை யகம்,
சென்னை—1.

அன்பன்,
இராஜ. சிவ. சாம்பசிவ சர்மன்.

வெங்கடேசன் அச்சகம், சென்னை–1.

உள்ளுறை

எண்	பொருள்	பக்கம்

(Paper used: 10.9 K.G. D/C White Printing.)
Price: 87 np.

பல்லவர் கட்டிய காஞ்சிபுரம் சிவன் கோயில்

1. தொடக்க முன்னுரை

பெற்ற தாயும் பிறந்தபொன் னாடும்
நற்றவ வானினும் நனிசிறந் தனவே. (சி. சு. பாரதி).

கடல் புடை சூழ்ந்த உலகில் கல்வியால் நிறைந்த பெரியோர்கள் தங்கள் தாய் நாட்டுச் சரிதைகளை விழைந்து கற்பார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு கற்பதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. ஒரு நாடு முன்னேற்ற மடைய வேண்டுமாயின் அந்நாட்டின் சரிதைகளை அந்நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொருவரும் செவ்வனே யுணர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

இந்திய நன்னாடு தனியாகச் சரித்திர மற்ற தாயினும் சரித்திர மெழுதுதற்கு வேண்டிய கல்வெட்டு, சிற்பம், செப்புத் தகடு, நாணயங்கள் முதலியவற்றையும் இலக்கிய இதிகாச புராண சரித்திரங்களையும் உடையதாதலின் அவற்றைக்கொண்டு சீர் தூக்கி நுணுகி ஆராய்ந்து இக்காலத்தில் சரித்திரங்கள் எழுதப்படலாயின. மற்றும், யாத்திரிகர்கள் அவ்வக் காலங்களில் இந் நாட்டிற்கு வந்து அரசர்களைப் பற்றியும், மக்களைப் பற்றியும் எழுதி வைத்துள்ளனவும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. அவை சரித்திரத்திற்குப் பெரிதும் ஆதாரமாகவும் உள்ளன.

இக்காலத்தில் நம் நாடு "**இந்தியா**" என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளது. இப் பெயர் யாவரால் இடப்பட்டது

என்பதைப்பற்றிச் சற்று சிந்திப்போமாயின் இது பின் காலத்தவர்களால் இடப்பட்ட பெயராகவே இருத்தல் வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது.

இந்தியாவிற்குப் **பாரத நாடு** என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. அப்பெயர் ஆரியர்கள் இந்நாட்டிற்கு வந்து குடியேறிய பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின், ஆரிய அரசன் ஒருவனால் உண்டான பெயர் என்பது, அதன் வரலாற்றை நோக்குவார்க்கு நன்கு புலனாகும். துட்டியந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் பிறந்தோன் பரதன் என்பவன். அவன் ஆண்ட நாடு ஆதலின் பாரத நாடு எனப் பெயர் பெற்றது என்பது, பாரதத்தால் உணரப்படுவது என்பார். ஆரியர்கள் இந்நாட்டிற் குடியேறியதும் இந்நாட்டு மக்களில் மிகத் தாழ்ந்த சிலரை நீக்கி மற்றவர்களோடு கலந்து சம்பந்தம் செய்துகொண்டனர். பழங்குடி மக்களும் ஆரியர்களுடன் கலந்து ஆரியர்களது நடை, உடை, பாவனைகளை மேற்கொள்பவ ரானார்கள். இதே மாதிரியாகத்தான் பின் தென்னாட்டில் ஆரியர்கள் புகுந்த காலத்தில் தென்னாட்டுக் குடிகளும் ஆரிய சம்பந்த முடையவரானார்கள்.

வட இந்தியாவில் நிலைபெற்ற ஆரியர்களின் நாகரிகம் நாளுக்கு நாள் மேம்படுவ தாயிற்று. அவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நிலைத்தவர்களாதலால் அவ்வக் கூட்டத்தார் தத்தமக் கேற்ற நியதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவைகளுக் கேற்ப ஒழுகிவா லாயினர். அவர்கள் கல்வியை விருத்தி செய்வதில் பெருங் கருத்துடையவர்க ளாயினர். காசி நகரத்தில் சிறந்த கல்விக் கழகம் இருந்தது. பழங்குடிகளில் பலரும் ஆரியர் நாகரிகத்தைப்

பின்பற்றலாயினர். இக்காலத்தில் அவர் மொழி சீர் திருத்தப்பட்டுச் சம்ஸ்கிருதம் என்னும் பெயருடன் செழித்து விளங்குவதாயிற்று. ருக்கு, யஜுர், சாம, அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், வேதாங்கங்களும், புராணங்களும், மற்றும் பல நூல்களும் மேம்பாடுற்று விளங்குவனவாயின. ஆரிய மன்னர்கள் பலர் தத்தம் நாடுகளைச் செவ்வனே பரிபாலித்து வந்தனர்.

இலாடம், கூர்ஜ்ஜரம், காந்தாரம், பாஞ்சாலம், கோசலம், மகதம் முதலிய தேசங்கள் நன்னிலை யெய்தி வலிமைபெற்று விளங்கின.

சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் ஆரியர்கள் தென்னாட்டிலும் பிரவேசித்துத் தமிழ் நாடுகளையும் தம்மகப்படுத்திக் கொண்டனர். ஆரியர்கள் தென்னாட்டில் புகுந்த காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் ஆரியர்களைப் போன்ற உயர்ந்த நாகரிகம் பெற்றிருந்த மக்கள் இருந்தனர். அக்காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டோர் **கிரீஸ், பாரசீகம்** முதலிய தேசங்களுடன் வங்க மேறிச் சென்று வர்த்தகம் செய்து வந்தனர் என்றால் அவர்கள் நாகரிகத்தினை என்னென்றியம்புவது! அவர்கள் அக்காலத்திலேயே செவ்விய தனி மொழியாகிய செந்தமிழ்மொழியைப் பேசி வந்தனர். ஆரியர்கள் தமிழ் நாட்டிற்குள் புகுந்ததும் தமிழ் நாட்டவரைத் தம் வசப்படுத்திக்கொண்டு அவர்கள் தனிச்செம்மொழியோடு தம்மொழியையும் கலக்கும்படி செய்தனர்.

அதுவுமன்றி அவர்கள் நடை, உடை, பாவனை முதலியனவற்றையும் அறவே மாற்றித் தம்மைப்போ லாக்கிக் கொண்டனர் என்பது மிகையாகாது.

ஆரியர் வடநாட்டிலும் தக்காணத்திலும் நகரங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அவைகளுக்குத் தம் மொழியிற் பெயர்களிட்டதுபோல் தென்னாட்டிலும் நகரங்களுக்குப் பெயர்கள் இட்டனர். இவ்வாறு, ஆரியர்கள் தாம் குடியேற நினைத்து மத்திய ஆசியாவினின்று புறப்பட்டு இந்தியாவில் வந்து புகுந்த சில நூற்றாண்டுகளுக்குள் இமயமலை முதல் குமரிமுனை யீறாகப் பரவி நிலைகொண்டனர். இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும், புராணங்களும் தத்துவ நூல்களும், அரசியல்முறை நூல்களும் பெருகலாயின. கல்வி சீர் பெற்றுத் திகழ்வ தாயிற்று. வர்த்தகமும் ஓங்குவதாயிற்று. போர் முறைகளும், வீரர்களின் போர்ப்பயிற்சியும் மேம்பட்டன. அங்கங்கே தங்கி இராச்சியங்களை யேற்படுத்திக்கொண்ட அரசர்கள் வலிமை பெற்றவர்களாய்ச் செவ்வனே அரசியல் நடத்தி வருவாராயினர்.

ஆரியர்கள் புகழ்பெற விரும்புந் தன்மையினர். எல்லோரையும் தம் அடிக்கீழ்வைத் தாளவேண்டும் என்ற விருப்ப முடையவர்கள். ஆகவே, வடநாட்டில் விருத்தி யடைந்த ஆரிய மன்னர்களில் சிலர் வலிமை பெற்றிருந்தார்கள். இலாடம், கூர்ஜ்ஜரம், காந்தாரம், மகதம், கோசலம் முதலிய தேசங்கள் வட இந்தியாவில் வலிமை பெற்று விளங்கி யிருந்தன. தக்காணத்தில் கலிங்கம், மைசூர், மஹாராஷ்டிரம், கொங்காணம் முதலியனவும், தெற்கில் காஞ்சியும் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளும் வலிமை பெற்றிருந்தன. வடக்கில் இருந்த அரசர்களுள் **ஸ்ரீ ஹர்ஷன்** என்பான் மிகச் சிறந்து விளங்கினன்.

தெற்கில் பல்லவர்கள் வலிமை பெற்றிருந்தனர். பல்லவர்கள், சேர, சோழ பாண்டியர்களைப் பலவாற்ருனும் துன்புறுத்தி வந்ததால் சேர சோழ பாண்டியர்கள் எவ்வாருவது பல்லவர்களைத் தொலைத்தொழிக்க முயன்று வந்தனர். ஆதலினுல் பல்லவர்களுக்கும் தமிழ் நாட்டு மன்னர்களுக்கும் ஓயாப் போர் நிகழ்ந்து வந்தது. தக்காணத்தில் இராட்டிரகூடர்களும், கடம்பர்களும், கொங்காணத்து மௌரியர்களும் தம்முள் சண்டையிட்டு வந்தனர். வடக்கிலிருந்த மகத தேசத்து மன்னனுகிய ஸ்ரீஹர்ஷன் வட இந்தியா முழுவதையும் வென்று கொண்டவனுய்த் தென் இந்தியாவையும் தன்னகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் கருத்துடன் படையெடுத்து வருவானுனன்.

ஒவ்வொரு நூற்ருண்டிலும் புதுப் புதுப் படையெழுச்சிகள் உண்டாயின. இலாட தேசமாகிய தென் கூர்ஜ்ஜரத்திலும், அயோத்தியிலும் இருந்த சில ஆரிய அரசர்கள் தாமும் படை யெடுத்து நாடுகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வர முயன்றனர். அவ்வாறு முயன்ற படையெழுச்சியாளர்களுள் **சாளுக்கியர்** என்பார் ஒரு வகையினர். ஆரும் நூற்ருண்டு முதல் எட்டாம் நூற்ருண்டுவரை கீர்த்தி பெற்று விளங்கிய சாளுக்கியர்களில் ஓர் அரசனைப்பற்றிக் கூறுவதே இந்நூலின் கருத்தாகும்.

2. சாளுக்கியர்

சாளுக்கியர், சோளங்கியர், சளிக்கியர், சளுக்கியர் என்பன அவர்கள் பெயர்களாக வழங்கி வந்தன என்று தெரிகிறது. இச்சாளுக்கியரை அக்கினி குல ராஜ புத்திரர் என்று **மார்ஸ்டன் துரை மகனுர்** கருதுகிருர். முதல், இரண்டு நூற்றுண்டுகளில் மத்திய ஆசியாவி னின்றும் வந்து கூர்ஜ்ஜரத்தில் குடி யேறியவர்களின் குலத்தினர் சாளுக்கியர் என்பது அவர் கருத்து. ஆனல் சாளுக்கியர்களைப்பற்றிப் புராணங்கள் கூறுமிடத்து அவர்களை அயோத்தியினின்றும் வந்த க்ஷத்திரியர் என்றே கூறுகின்றன. அவர்களோ சந்திர வம்ச ராஜபுத்திரர்க ளென்று கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். அவர்கள் வேத மதத்தை அநுசரித்தவர்கள். அவர்கள் வைதிக மதத்தவர்க ளாயினும் ஜைன மதத்தையாவது பௌத்த மதத்தையாவது அழித்துவிட முயன்றவர்கள் அல்லர். ஆயினும் பௌத்த மதம் அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் குலைவினை யடைந்தது. வேத மதம் சிறப்பாய்ப் பரவ லாயிற்று. அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. பல புராணங்கள் அவர்கள் காலத்தில் எழுதப்பட்டு வெளிப் போந்தன.

சாளுக்கியரைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்குப் பல சாசனங்களும், கல் வெட்டுகளும், செப்புத் தகடுகளும் கிடைத்துள்ளன. சாளுக்கியர் என்பவர்களின் வரலாற் றைப் பில்ஹண கவி கூறுவதும் நோக்கத்தக்கது

முருகக் கடவுளின் திருவருள் பெற்றவர்களான ஹாரீதர், மாணவியர் என்னும் இருவர் மூலமாகத் தோன்றிய சாளுக்கியர் அவ் விருவர் பெயர்களையும் தங்கள் கோத்திரப் பெயர்களாகக் கொண்டனர். ஏவூர்ச் சாசனங்களும் மீருஜ் சாசனங்களும் சாளுக்கியர் அயோத்தியி னின்றும் வந்தவர்கள் என்று பில்ஹணர் கூறியதை நிலைநாட்டுகின்றன. மேலைச் சாளுக்கியர் குலமுறை புராண சம்பந்தமுள்ளதாயிருப்பதுபோல் கீழைச் சாளுக்கியர் குலம் புராண சம்பந்தம் இல்லாததுமன்றிக் கல்வெட்டுச் சாசனத்தால் குலமுறை நன்கு விளங்கு வதாகவும் இருக்கிறது. விமலாதித்தன் சாசனத்தில் வருவதாவது: முதலில் சந்திரன் தொடங்கி அக்குலத்தில் பாண்டவர்கள் வரையிலுமுள்ள அரசர் குல முறைகளைக் கூறிப், பாண்டவர் முதல் உதயணன் வரையிலுமுள்ள அரசர் குல முறைகளையும் கிளந்து, கூறுகின்றது. "ஐம்பத் தொன்பது அரசர்களுக்குப் பின் அவர்கள் வழித் தோன்றலான **விஜயாதித்தன்** என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் தக்காணத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள விருப்பங் கொண்டான். அவ்வாறு விழைந்தவன் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு தக்காணத்தை எதிர்க்கலானான். அக் காலத்தில் தக்காணத்தை யாண்டு கொண்டிருந்த பல்லவர்களில் **திரிலோசன பல்லவன்** என்பான் விஜயா தித்தனைத் தடுத்தான். திரிலோசனன் மிக்க வலிமை வாய்ந்தவன். போரிற் பழகிய படையை உடை யவன். விஜயாதித்தன் திரிலோசன பல்லவனை எதிர்த்துப் பொருது வெற்றி பெற்றே தக்காணத்தில் புக வேண்டியதாயிற்று. ஆதலின் அவ் விருவருக்கும் போர்

நடந்தது. போரில் விஜயாதித்தன் கொல்லப்பட்டான். விஜயாதித்தன் மகன் **விட்டுணுவர்த்தனன்.**

விட்டுணு வர்த்தனன் ஒரு பல்லவ அரசன் மகளை மணந்துகொண்டான். அவளிடமாக அவனுக்கு ஓராண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு **விஜயாதித்தன்** என்று பெயர். அவன் பெரியவனாகி மணந்து ஒரு புதல்வனைப் பெற்றெடுத்தான். அப் பிள்ளையின் பெயர் **புல்லகேசி வல்லபன்.** அவன் மைந்தன் பெயர் **கீர்த்திவர்மன்.** விஜயாதித்தன் என்பான் சந்திர குலத்தில் உதித்து உதயணனுக்குப் பின் ஐம்பத் தொன்பதாவது அரசனாய்த் தோன்றினன் என்பது பெறப்படுகின்றது. உதயணன் என்பான் கி. மு. 600 வது ஆண்டாகக் கொண்டால் ஒவ்வோர் அரசனுக்கும் இருபது ஆண்டுகளாகக் கணக்கிட்டு விஜயாதித்தன் உதயணனுக்குப் பின் 1108 ஆண்டுகள் கழித்து வந்தவன் என்பது பெறப்படும். அதாவது, கி. பி. 580 ஆகும். மற்றும், இது சாசன ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்த முடையதாகின்றது.

சாளுக்கியர்கள் மகாராட்டிர சத்திரிய வம்சத்தில் மாணவ்விய கோத்திரத்தவர்கள் என்று கூறுவது ஒருவாறு பொருந்தும். ஹாரித புத்திரர் என்பது ஆராயப்படுகையில், ஹாரீத குலபரம்பரை அரசியினிடத்தில் மாணவ்விய கோத்திர அரசனுக்குப் பிறந்த பிள்ளை என்பது கல்வெட்டினால் நன்கறியப்படுகிறது. ஆகவே சாளுக்கியர் அயோத்தியிலிருந்து வந்தவர்களாகவே கொள்ளுதல் சிறப்புடையது.

இச்சாளுக்கிய வம்சத்தில் முதல் அரசனாக ஆக்கப் பட்டவன் **ஜயசிம்மன்** என்பவனாவன். அவன் இராட்டிர

கூடர்களைப் போரில் வென்று தன்னடிப்படுத்திக் கொண்டு அரசனானன் என்று தெரிகிறது. அவன் காலத்தில் போர்கள் பல நிகழ்ந்தன. அப்போர்களி லெல்லாம் வெற்றி பெற்றவனாய் விளங்கியதோடு பகை வர்கள் நாடுகளுக்குத் தலைவனுமானான். அவன் மகன் **இரணராகன்** என்பவன் ஆவன். ஜயசிம்மனுக்குப் பின் இரணராகன் அரசனானான். அவன் பராக்கிரமும் பெருந் தோற்றமு முடையவன். அவன் ஆட்சிக்குப் பின் அவனுக்கு மகன் **புலிகேசி** என்பவன் அரசனானான். அவன்தான் முதலாவது புலிகேசி எனப்படுபவன். அவன்தான் சாளுக்கியர் குலத்தைத் தக்காணத்தில் நிலை நாட்டிய தீரன். அவன் கீர்த்தியும் வலிமையும் வாய்ந்தவன். மகாராட்டிரரை நிலைநிறுத்தித் தன்னுடைய தாக்கிக் கொண்டவன் அவனே. அவன் **வாதாபிபுரம்** (Badami in Kaladgi District) என்பதைத் தனக்குத் தலை நகராகக் கொண்டான். புலிகேசி முதலாவானாகிய அவன் கி. பி. 550-ல் **துர்லாப தேவி** என்பவளை மணந்து கொண்டான். அவன் ஓர் அசுவமேத யாகம் இயற்றினான். அவனது கீர்த்தி விளங்க அவனைச் **சத்தியாசிரிய ஸ்ரீ புலிகேசி வல்லப மகாராஜன்** என்று அழைப்ப தாயினர். அவன் வழித்தோன்றல்களுக்கும் வல்லபன் என்ற பட்டப் பெயர் பிற்காலத்தில் நிலைபெற்று நின்று வழங்குவதாயிற்று. அவன் பின் தோன்றியவர்களின் பெயர்கள் முன் **பிரதிவீ வல்லபன்** என்ற பட்டப் பெயரும் காணப்படுகின்றன. சத்தியாசிரயன் என்பது (சத்தியத்தை) உண்மையை ஆதரிப்பவன் என்ற பொருளைத் தருவதாகும். இப் பெயர் பின் சந்ததியார்களுக்கும் நிலைபெற்று வழங்கி வரும்படி செய்தவன் அவனே என்றும்,

அச் சாளுக்கியர் குடும்பத்திற்கு முதலாவான் அவனே என்றும் கூறுவது மிகையாகாது. அத்தகைய அரசன் கி. பி. 567-ல் இறந்தான்.

புலிகேசி இறந்த பின் அவன் மகன் **கீர்த்திவர்மன்** அரச னானன். கீர்த்தி வர்மன் அரசனானதும் மாளவ தேசத்தவர்களைத் தோற்கடித்தான் என்று தெரிகிறது. பின், வட கொங்காணத்து மௌரியர்களையும், வட கன்னடத்துக் கடம்பர்களையும் போரில் வென்றான். அவன் அரியணை யேறியது கி. பி. 567-வது ஆண்டி லாகும். அவனுக்கு மூன்று புத்திரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் முறையே **புலிகேசி, விட்டுணு வர்த்தனன், ஜயசிம்மன்** எனப்படுவோ ராவர். அவர்களுள் முதல் புதல்வனான புலிகேசியே நம் நூலுக்குத் தலைவ னாவன். இரண்டா வது புத்திரனான விட்டுணுவர்த்தனன் கீழைச் சாளுக்கிய குலத்தை **வேங்கியில்** நிலைநாட்டிய **குப்ஜ விட்டுணு வர்த்தனன்** ஆவன். ஜய சிம்மன் என்போன் **கூர்ஜ்ஜரத்தில்** இரண்டாவது குலத்தை நிறுவினவன் ஆவன். உலகில் நன்கு விளங்கும் உயர்ந்த குடும்பத்திற்குச் சில காலங்களில் இடையிடையே தீங்கு வருவதுண்டு. அவ்வாறு தீங்கு வருதல் அக் குடும்பத்தின் மேன்மை யையும் விருத்தியையும் பிற் காலத்தில் விளக்கிக் காட்டுவதற்கே யாகும். கீர்த்தி வர்மன் கி. பி. 571-ல் இறந்தான். அவன் இறக்கும் பொழுது அம் மூவரும் இளையராய் இருந்தனர். கீர்த்திவர்மனுக்கு ஒரு சகோதர னுண்டு. அவன் பெயர் **மங்கலீசன்.** தமையன் இறந்ததும் தான் அவ்வரசாட்சியைப் பெறவேண்டு மென்று, தன் சூழ்ச்சியாலும் வல்லமையாலும் முயன்று

கைப்பற்றிக் கொண்டான். அரச குமாரர்களான புலிகேசி, விட்டுணு வர்த்தனன், ஜயசிம்மன் ஆகிய மூவரும் ஆண்டில் மிக்க இளையராய் இருந்தபடியினால் மங்கலீசன் ஆதரவில் இருக்க வேண்டியவர்கள் ஆனார்கள். அந்தோ! செல்வம் மிகக் கொடிது! செல்வம் படைத்தவர்கள் தங்கள் புத்திரர்களை இளமையான பருவத்தில் விட்டுவிட்டு விண்ணுலக வாழ்க்கையை யெய்துவாராயின், பின் அவ் விளங்குழந்தைகளைக் காப்பாற்றவரும் அப் பிள்ளைகளின் சிற்றப்பன், பெரியப்பன் முறையுள்ளோர்கள், சில காலத்திற்குள் நல்லவர்களாய் இருந்தோர் தீயவர்களாக மாறித் தீயனவு மிழைத்தலை இம் மலர்தலை யுலகில் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். அரச குடும்பங்களாயின் கேட்கவும் வேண்டுமோ?

3. சிற்றப்பன் சூழ்ச்சி

கீர்த்தி வர்மன் இறந்ததும் மங்கலீசன் கி. பி. 571-ல் அரசாட்சியைப் பெற்றான். முதலாவது புலிகேசியினாலும் கீர்த்திவர்மனாலும் சாளுக்கிய ராட்சி நிலை பெறும்படி செய்துவைத்துப்போன துறைகளெல்லாம் மங்கலீசன் காலத்தில் அவனுக்குப் பெரும்பயன் அளிப்பனவாயின. சேனைகள் போரில் பழக்க முற்றனவாக இருந்தன. ஆதலின், மங்கலீசன் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டதும் தமையனைப் போலவும், தந்தையைப் போலவும் தன்னாட்டைப் பெரிதாக்கிப் பரப்பிக்கொள்ள எண்ணினான். தமையனைப் போலவும் தந்தையைப் போலவும் தானும் மாற்றாரோடு போர் புரிந்து வாகை சூட வேண்டுமென்ற விருப்புடையவனுமாயினான். தான், பக்கலிலுள்ள அரசர்களைப் போரில் வென்று அவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டால் பேரரசன் ஆவதோடு தன் வலிமையால் அண்ணன் மைந்தனுக்கு முறைப்படி யளிக்க வேண்டிய நாட்டை அளிக்காமல் இருப்பதற்கும் தக்க நிலைமையும், காரணமும் ஏற்படும் என்றும் எண்ணினான். அண்ணன் மைந்தர்களைக் காப்பாற்றி வந்தாலும் மங்கலீசன் மனத்தில் நிறைந்த அன்பு அவர்கள்பால் இல்லை யென்பதை அவனது ஒரு சில செயல்கள் விளக்காமற் போகவில்லை.

இத்தகைய நிலையில் **காலசூரி ராஜ புத்திரர்கள் சேதி நாட்டை** யாண்டு வந்தனர். அவர்களுக்குத் தலைநகர் **திரிபுரம்** என்பதாகும். அது ஜபல் பூருக்கு அருகாமையில் உள்ளது. அவர்கள் வீரத்

தில் நிறைந்தவர்கள். அவர்களும் தங்கள் நாட்டைப் பரவச் செய்யவேண்டு மென்ற எண்ணமுடையவர்களா யிருந்தனர். அவர்களுக்கும் சாளுக்கியர்களுக்கும் பகையு முண்டு. அதனால் அவர்கள் எப்பொழுது சாளுக்கியர்கள் பலங் குன்றியிருப்பார்கள் என்பதையே நாடிக்கொண் டிருப்பவர்க ளானார்கள். மங்கலீசனும் அவர்களை எவ்வா றுவது வென்று அவர்களுடைய நாட்டைத் தன்னுடைய தாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண் டிருந்தான். அவ்வெண்ணம் அவன் மனத்தில் நெடுங் காலமாக அவ்வப்போது தோன்றி மறைவ துண்டு. பலகாலும் மனத்தில் தோன்றி மறையும் ஓர் எண்ணம் எக் காலத்திலாவது ஒரு சமயம் வெற்றியை யடைந்தே தீரும். மங்கலீசன் மனத்தில் காலசூரி ராஜ புத்திரர்களைப் போரில் வென்று அவர்கள் நாட்டைத் தான் கைப்பற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்று பலகாலும் தோன்றி மறைந்த எண்ணம் அப்பொழுது செயல் நிலையில் வந்து வெற்றி பெறுவது மாயிற்று. தன்னிடத்தில் போரிற் பழகிய திரண்ட படைகள் இருப்பதை யுணர்ந்து மங்கலீசன் காலசூரி ராஜ புத்திரர்கள்மீது படை யெடுக்க முயன்றான் என்பது ஒரு வியப்பல்ல. காலசூரி இராஜ புத்திரர்களும் தங்கள்மீது மங்கலீசன் படையெடுத்து வரப் போகின்றான் என்பதை யுணர்ந்தார்கள். அவ்வாறு மங்கலீசன் படை யெடுத்து வருகின்றான் என்று கேள்விப்பட்ட செய்தி காலசூரி ராஜ புத்திரர்களுக்கு அச்சத்தையேனும் வியப்பையேனும் உண்டாக்கவில்லை. மங்கலீசன் படை எப்பொழுது தம்மை வந்து தாக்கினும் அப்பொழுது அவர்களை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு அவர்கள் தயா ராகவே யிருந்தனர் என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ?

மங்கலீசன் சேனைகளை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு காலசூரிகளைப் போரிற் கொன்று வெற்றி பெறும் பொருட்டு வாதாபி நகரை விட்டு வெட்சி சூடி விரைந்து சென்று, திரிபுரத்தைச் சுற்றி நின்று முற்றுகை யிட்டான். மங்கலீசன் முற்றுகை யிட்டதை யுணர்ந்த காலசூரி இராஜ புத்திரரும் அஞ்சாது போர் புரிய வெளிப் போந்தனர்.

மங்கலீசன் தேர்ச்சி பெற்ற யுத்த வீரர்களைக் கொண்டு கடும் போர் புரியத் தொடங்கினான். வீரர்கள் திறமை யுடன் மங்கலீசனால் நடத்தப்படுவதால் வீரத்தோடும் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர் புரியலானார்கள். காலசூரி ராஜ புத்திரர்களும் சிறிதும் அஞ்சாது பகைவர்களை எதிர்த்து அவர்கள் முற்றுகையை யழிக்க முயன்றார்கள். இரு திறத்தாரும் போர் புரிந்ததை நோக்கினவர்கள், இராம ராவண யுத்தமோ என ஐயுற்றனர். நாட்கள் பல கழிந்தன. காலசூரி ராஜ புத்திரர்களின் படை பலம் குறைந்துகொண்டே வந்தது. தங்கள் படை பலம் குன்றுவதை நன்கறிந்தார்களேனும் மங்கலீசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க அவர்கள் மனம் இடங் கொடுக்க வில்லை. ஆதலின் தம்மால் இயன்றவரை பகைவர்களை எதிர்த்துப் போராடி அவர்களை முறி யடித்து ஓட்டி விடவே முயன்றனர். சாளுக்கிய வீரர்களும் திறமை யுடன் பொருதனர். முடிவில் மங்கலீசன் வெற்றி பெற்றான். சேதி நாடு மங்கலீசன் கையகப்பட்டது. அதனால் அவன் மிக்க களிப்புடன் திரிபுரத்தை விட்டு வாதாபியை நோக்கி வெற்றி முழக்கதோடு திரும்பி வந்தான். அவன் வெற்றியோடு வருவதை யறிந்த வாதாபி

நகரத்தோர் களிப்படைந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தம் அரசனுக்குஉண்டாய வெற்றியைத் தமக்குஉண்டாயதென்று எண்ணிக் களித்தனர். மங்கலீசனை அந் நகர மாந்தர் அனைவரும் அன்புடன் எதிர்கொண்டழைத்து வரவேற்றனர். மங்கலீசன் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு மத கயம் போல நகர் வந்தடைந்தான். அன்று அந் நகரம் முழுவதும் களிப் பென்னுங் கடலுள் ஆழ்ந்திருந்தது.

மங்கலீசன் காலசூரி ராஜ புத்திரர்களைப் போரில் வெற்றி கொண்டதும் அவன் நாடு மேம்பட்டு விளங்குவ தாயிற்று. மற்றைய பகை யரசர்கள் மங்கலீசனை எதிர்க்க அஞ்சினர். தக்காணத்தில் சிறந்த நிலையை மங்கலீசன் அடைந்ததற்கு அவன் காலசூரி ராஜ புத்திரர்களை போரில் வென்றதே காரணமாயிற்று. மங்கலீசன் தன் நாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்டுவந்தான். அவன் அந் நாட்டு அரசுரிமை தனக்குரிய தென்றே எண்ணங் கொண்டவனானன். தனக்குப் பின் தன் மைந்தனுக்கே அவ்வரசுரிமை கொடுக்கத் தகுந்தது என்று எண்ணுவானுமானன். தன் தமையன் மைந்தன் ஆண்டில் இளையனா யிருத்தலின், தான் ஆண்டு வருவதை அவன் அறவே மறந்தனன். அந் நாட்டு அரசுரிமை கீர்த்திவர்மனின் முதற் புதல்வனை புலிகேசி என்பானுக்குச் சொந்தமானது என்பது அவன் மனத்தில் தோன்றவேயில்லை. தான் வெற்றி யுடையோனாயிருத்தலினாலும் மக்கள் தன் மேல் நேசங் காட்டி வருதலானும் தன் நிலையை மங்கலீசன் மறந்தி ருந்தான் என்பது உண்மை. கீர்த்தி வர்மனது மைந்தர்கள் நாளுக்கு நாள் கல்வியிலும் போர்ப் பயிற்சியிலும் சிறந்து திறம் பெற்று விளங்கினர். அது அவனுக்கு அருவருப்பைத் தந்தது. அவன் மனத்தில் தீய எண்ணங்கள் தோன்றுவன

வாயின. மங்கலீசன் தன் தமையன் மைந்தனுடைய நாட்டை அடைதற்குரிய வழிகளைத் தேடவேண்டும் என்று முயன்று வந்தான். ஆனால் அவன் வெளிப் படையாக ஒன்றும் புரிய இயலாதவனானான். அவனுக்குக் கீர்த்திவர்மன் மைந்தர்களைக் காணுந்தோறும் பொறாமையும், கோபமும், அருவருப்பும் உண்டாயின.

மங்கலீசன் கொண்டிருந்த கள்ளச் சிந்தை புலிகேசிக்குத் தோன்றாமற் போகவில்லை. தன் சிற்றப்பனே தன் அரசுரிமைக்குத் தடையாய் நிற்கின்றான் என்பதைச் சில ஆண்டுகளுக்குள் புலிகேசி நன்கறிந்து கொண்டான். ஆதலின் தான் தன் தம்பிமார்களான விட்டுணு வர்த்தனன், ஜயசிம்மன் இருவரையும் அழைத்து. மங்கலீசன் கொண்டுள்ள கருத்தை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறி, மிகவும் உன்னிப்பாக இருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்துவைத்தான். செல்வ முடையோர்கள் வீட்டில் இளங் குழந்தைகளை விட்டுவிட்டுத் தாய் தந்தையர்கள் இறந்து விடுதலும், அவர்கள் இறக்கவே அக் குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற வந்த உறவினரோ, மற்றவரோ அக்குழந்தைகள் பெரியோர்களாகும்வரை அவர்கட்குரிய செல்வத்தைத் தாம் அனுபவித்து வருதலும், அக் குழந்தைகள் தக்க பருவத்தை யடைந்து தம் உரிமையைத் தமக்கு வழங்கவேண்டு மெனக் கேட்குங் காலத்தில், தாம் முன் பின் எதிர்பாராத நிலையில் தமக்கு இடையில் வந்த அச் செல்வத்தைத் தம் மனம்போன போக்காக அனுபவித்த அவர்கள், கொடுக்க மனமற்றவர்களாய்க் குழந்தைகளின் உரிமையை மறுத்து விடுதலும் இவ் வுலகில் இயல்பாக நடைபெறுதலை நாம் காண்கிறோம். அம்மட்டோ! அம்மம்ம! சிலர் அக் குழந்தைகளை எமன் உலகிற்கு அனுப்புவதையும் இவ்

வுலகம் கண்ணுற்றி ருக்கின்றது. அவ்வாறு உலகியல் இருக்குங் காலத்தில் மங்கலீசன் தன் அண்ணன் மைந்தர்களுக் குரிய நாட்டைத் தான் கவர்ந்து தன் மைந்தனுக்கு நிலைநாட்டவேண்டுமென்று நினைத்ததும், அண்ணன் மைந்தர்களுக்கு இடையூறுகள் பல இயற்றிட எண்ணியதும் அற்புதமன் றல்லவா? மங்கலீசனும் உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட மக்கள் இயல்புடையவனே யன்றோ!

மங்கலீசன் எப்பொழுதும் நாட்டைக் கவர்ந்து தன் மைந்தனுக்கு உரிமைப் படுத்தவேண்டுமென்ற கொள்கையிலேயே தன் சிந்தனையைச் செலுத்திக் காலத்தைச் செலவிட்டு வந்தான். அதற்காக அவனுக்குப் பல துணைவர்கள் வேண்டியதாயிற்று. அவர்களோ அவனிடத்தில் நிறைந்த முழு மனத்துடன் அன்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். உலகில் தீவினை புரிவார்களுக்குச் சிலர் உற்ற துணைவர்களாக இருந்து உதவி புரிவதுண்டு. அத் துணைவர்கள் உண்மையானவர்களைப்போல் தம் காரியமாகு மளவும் நடித்து வருவது வழக்கம். அவர்கள் தமக்குப் பொருள் கிடைக்குமளவும் உண்மையான உதவி புரிவார்களை ஒப்ப நடிப்பார்கள். தமக்குரிய பணம் கிடைக்காமற் போயினும், தாம் துணை புரியும் செயல் தோல்வியுறும் என்று தோன்றினும் விரைவில் அவர்கள் அகன்றொழிவார்கள். அவர்கள் துணையையே தன் வலியாகக் கொண்டு ஒரு செயலில் இறங்கியவன் தக்க தருணத்தில் அவர்கள் தன்னைத் துறந்து செல்வதால் '**மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கிய கதை**'யாகத் தோல்வி யுறுவது மன்றிப் பிறர் பழிப்புக்காளாகியும், சில சமயங்களில் தம் வாணாள் முடிவையடைதலும் உண்டு. (ஆதலின், தீவினை புரிபவர்களுக்குத் துணைவர்கள் ஏற்படுதலும், அவர்கள்

இடையில் நீங்குதலும், அதனால் முடிவில் தீவினை புரி வோர் துன்புறுதலும் உலக வியற்கை.) மங்கலீசனுக்குத் துணைவர்கள் நாளடைவில் ஏற்பட்டனர்.

புலிகேசி தக்க பருவ மடைந்ததைக் கண்டு மங்கலீசன் வெறுத்தான் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? தன் துணை யாளர்களோடு கலந்து தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அவன் மனம் விழைந்தது. மங்கலீசன் அரசனானதால் அவனுக்கு முரணி நடந்தால் அவன் துன்புறுத்துவானே என்று அஞ்சிச் சிலர் அவன்பா லடைந்து துணைபுரிபவர்கள் போல் நடித்தனர். பொருள் நசையுள்ளார் சிலர், '**காற் றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும்**' மென நினைத்து அவனைச் சார்ந்தனர். அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த உத்தியோகத்தையும், பெருமதிப்பையும் விழைந்த சிலர் அவனுக்குத் துணைவராயினர். அத்தகையார் எல்லோரும் சேர்ந்து அவன் கருத்தை நிறைவேற்றி வைப்பதாகக் கூறி அவன்பால் நட்புக் காட்டினர். மங்கலீசன் தனக்குற்ற துணைவர்களின் உதவியால் தான் கொண்ட கருத்தினை நிறைவேற்றிவிடலாம் என்ற உறுதியையும் அவர்கள் வாய்மொழிகளைக் கேட்டு மனத்தில் கொண்டான். அவர் கள் அனைவரும் ஒருங்குகூடி எவ்வாறு அரசுரிமையை மங்கலீசன் மைந்தனுக்கு நிலைக்கச் செய்வது எனச் சிந்திக்க லாயினர். முதன் முதலில் குடிகளுக்கு மங்கலீசன் பேரினும் அவன் மைந்தன் பேரினும் அன்பும் ஆசையு முண்டாகும்படி செய்து, பின், அவர்களுக்கு ஊட்டும் போதனையால் அவர்களையே, 'தங்களுக்கு அரசனாக மங்க லீசனுக்குப் பின் அவன் மைந்தனே வரல்வேண்டும்' என்று கூறும்படி செய்தல் நாட்டில் குழப்ப மில்லாமலும், தம் மீது பழியில்லாமலும், செய்துகொள்ளக்கூடிய தக்க

சூழ்ச்சி யென்று அவர்கள் எண்ணினூர்கள். நெடுநாள் வரை ஒவ்வொருவரும் சிந்தனை செய்து முடிவில் அவ் வாறு செய்தலே தக்கதாம் என்னும் முடிவினையடைந்தவர் களாய் மங்கலீசனிடத்தில் தாம் கருதியவற்றை இனிய மொழிகளில் எடுத்துக் கூறி அவன் தன் அனுமதியும் பெற்றனர். மங்கலீசனுக்கு அவர்கள் கூறியவை ஏற்புடைத் தாகத் தோன்றின.

அவன் அவர்கள் கூறியபடி செய்தால் தன்மீது ஜனங் களுக்கும் வெறுப்புண்டாகா தென்பதையும், தமையன் மைந் தனை புலிகேசி தன்மீது பழி சுமத்துவதற்கு இடமுமில்லை என்பதையும் நன்கறிந்து கொண்டான். அச் சூழ்ச்சியை நிறைவேற்றுவதற்காகத் துணைவர்களாயினோரிற் சிலர் அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த உத்தியோகங்களைப் பெற்றனர். சிலர் திரண்ட செல்வத்தைப் பெற்றனர். மற்ற நன்மை களையும் சிலர் பெற்றனர். அவர்கள் அனைவரும் மங்கலீசன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தம் வேலையைத் தொடங்குவாராயினர். குடிகள் குழுமும் ஒவ்வோரிடத் திலும் தாம் தற்செயலாய்ச் செல்வார்போலச் சென்று அவர்களுக்குத் தம் கருத்து விளங்குறு வண்ணம் மங்க லீசன் குணாதிசயங்களைப் பற்றியும், அவன் வெற்றி மேம் பாடுகளைப் பற்றியும், அவன் அரசியல் முறையைப் பற்றியும், அவன் தேசத்திற்குப் புரிந்த நன்மைகளைப் பற்றியும், அவன் மைந்தனின் கல்வி, வீரம், உயர் குணம் முதலியன வற்றைப் பற்றியும், சிறப்பித்துக் கூறுவாராயினர். இவ்வாறு பற்பல சமயங்களில் கூறினூல், குடிகளுக்கு மங்கலீசன்பேரில் ஒருவித அன்பு உண்டாகிவிடும்; அதனூல், பின், அவர் களைத் தம் கருத்திற் கிணங்கி நடக்கும்படி திருப்பிக் கொள்ளலாம் என்பது அவர்கள் கருத்து. இவ்வகையில்

தம் கருத்தைப் பரப்புவோர்கள் சாளுக்கிய நாடு முழுவதும் நிறைந்து, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், ஒவ்வொரு நகரத்திலும் தம் வேலையைச் செய்துகொண்டு வந்தனர். இச் சூழ்ச்சி சில அறிவாளிகளுக்கு விளங்காமற் போகவில்லை.

வாதாபி நகரம் எங்கணும் மங்களீசன் துணைவர்கள் மன்னனைப் பற்றியும், மன்னன் மைந்தனைப் பற்றியும் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறிவந்தனர். குடிமக்களிற் பலர் அவர்கள் கூறுவன உண்மையானவையே என்று நம்பினர். ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் அரசியல் தந்திரங்களை முற்றிலும் உணர்ந்தவர்களாயிருத்தல் முடியா தல்லவா? மற்றும் செவ்வையாய்க் கற்றவர்கள் சிலரே யிருப்பர். பலர் கல்வியில் குறைவுற்றவர்களாகவே இருப்பர். கல்வியற்றவர்களாகிய அந்த மக்களுக்கு ஒரு செய்தியைப் பற்றிப் பலர் பல தருணங்களில் பலவகையில் எடுத்துரைப்பாரேல் அந்த மக்கள் அவர்கள் கூறுவனவற்றை உண்மை யென்றே கொள்ளுவார்கள் அல்லவா? படித்தவர்களோ, அவர்கள் கூறுவனவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்து அவைகளின் உண்மையை யறிய முயலுவர். ஆதலின் கற்றவர்களிடத்தில் மங்களீசன் துணைவர்களின் சூழ்ச்சி பயன்படவில்லை என்று அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்ததே யாகும். மற்றும், கற்றவர்களின் மக்கள் தொகை குறைவுடையதே. கல்லாத மக்களின் மக்கள் தொகை மிகுதியுடைமை யறிந்து அவர்களிடத்தே மங்களீசன் துணைவர்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்துகாட்டத் தொடங்கினர். வாதாபி நகரத்தில் சில மாதங்களுக்குள் அவர்கள் செய்து வருவன யாவும் கற்றவர்க்கும் மற்றவர்க்கும் தெரியலாயின. கற்றவர்களிற் சிலர் மங்களீசனைச் சார்ந்து பேசுபவராகவும் இருந்தனர்; பலர் வெறுக்கவும் தொடங்கினர். கல்லாதவர்களிற் பலர் மங்க

லீசனேயும் அவன் மகனேயுமே சிறந்தவர்களெனக் கொண்டு அவர்களேச் சார்ந்து பேசினர்; சிலர் வெறுத்தனர். இவ்வாறு ஓராண்டெல்லேக்குள் வாதாபி நகர முழுவதும்— ஏன் சாளுக்கிய நாடு முழுவதும் மங்கலீசனே சிறந்தவன் என்றும் மங்கலீசனுக்குப் பின் அவன் மகனே அரசனுதற்குரியவன் என்றும் குடிமக்கள் பேசிக்கொள்வது கேட்கப்பட்டது. இச் செய்தி புலிகேசியின் காதிலும் விழாதிருக்கக் கூடுமோ? புலிகேசி, தான் இளமையாய் இருந்த பொழுது மங்கலீசன் நேசித்து வந்ததைப்போல நேசிக்காமலிருந்ததையும் அவன் உணராதிருக்கவில்லே. நகர வாசிகளில் தகுதியுடைய சிலர் புலிகேசியினிடம் சில செய்திகளேக் கூறி வந்தனர். ஆதலின் புலிகேசி, தன் சிற்றப்பன், தான் அரசு செய்வதில் விருப்பற்றவனுகியிருக்கிமுன் என்பதையும், தனக்கு இடையூறு விளேவிக்கக் கூடும் என்பதையும் உணர்ந்தவனுனன்.

மங்கலீசன் தன் துணேவர்கள் எவ்வாறு வேலே செய்து வருகிமுர்கள் என்பதைக் கவனித்து வந்தான். அவர்கள் விரும்பியபடி உயர்ந்த உத்தியோகங்களும் திரவியமும் அளித்து வந்தான். அவர்களே வெறுக்கவும் முடியவில்லே. அவர்களுக்கு வேண்டுவன அளிக்கவும் முடியாதவனுய் இருக்கும் நிலே அடைதலேச் சில நாட்களுக்குள் உணர்ந்துகொண்டான். அரசன் செய்யும் அநீதியைக் கண்ட அமைச்சர் சிலரும், உயர்ந்த நிலேயிலுள்ளார் சிலரும், மேன்மை பெற்ற குடிகளும் வெறுக்கத் தொடங்கினர் என்பதை அவன் நன்கறிந்து கொண்டான். நாட்டைத் தன்னுடைய தாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் பேரவாவும், இத்துணேக் காலம் ஆண்ட நாடு புலிகேசிக்குப் போய்ச் சேருமே என்ற பொருமையும், ஒன்று மாறி ஒன்ருக மனத்தில் தோன்றி

வருத்தின. ஆதலின் தனக்குத் துணையா யிருப்பவர்களின் வேலையை நிறுத்தவும் முடியவில்லை—நிறுத்தாவிடில் குடி மக்கள் வெறுப்பார்கள் என்பதும் அவனுக்குத் தோன்றி யது.

'இருதலைக் கொள்ளியின் இடை யகப்பட்ட எறும்பு போல்' தத்தளிக்கும் மங்கலீசன் நெடுநாள்வரை சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். தனக்கு வயதாகி விட்டதை யும் உணர்ந்தவன் ஆதலால், தனக்குப் பின் தன் மகனை அரசனாக்கி விடவேண்டு மென்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் வேரூன்றிப் பதிந்துவிட்டது. **'கேடு வரும் பின்னே; மதி கெட்டு வரும் முன்னே'** என்பதும், **'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்'** என்பதும் பழமொழிகள் அன்றோ? தன்னைச் சிலர் வெறுப்பதை யுணர்ந்தானேனும் அவன் அவர் களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நாளுக்கு நாள் தன் செயலைச் செய்து தன் எண்ணத்தை எவ்வாறாயினும் நிறைவேற்றிக் கொள்ள அவன் முயன்று வந்தான். அவன் துணைவரும் முன்னிலும் பதின் மடங்காக வேலைசெய்து வந்தனர்.

'நாம் ஒன்று நினைக்கில் தெய்வ மொன்று நினைக் கும்' என்பது உண்மை. மக்களைத் தூண்டி அவர்களே தங்களுக்கு மங்கலீசன் மகனே அரசனாதல் வேண்டுமென்று கூறும்படி செய்தால் பழியில்லாமலும், நாட்டில் குழப்ப மில்லாமலும் தன் மைந்தனுக்குப் பட்டத்தை அளித்துவிட மங்கலீசன் எண்ணினன் அல்லவா? அந்தோ! பாவம்! அவன் எண்ணம் நிறைவுறாதிருக்கும்படி சில இடையூறுகள் சம்பவித்தன. மங்கலீசனும் அவன் துணைவர்களும் செய்து வந்த இயக்கத்தை வெறுத்து வந்தனர் சிலர் என்பதும் நமக்குத் தெரியுமல்லவா? அவர்கள் நாளுக்கு நாள் அவ்

வியக்கம் விருத்தியாதலையறிந்து அதனைத் தடுத்து, எப்பாடு பட்டாயினும் கீர்த்திவர்மனின் முதல் மகனான புலிகேசியை அரசனாக்கிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டனர். அவர்கள் குடிமக்களிடம் சென்று முறைமையினால் அரசுரிமை யடையத் தகுந்தவன் புலிகேசியே என்றும், அவன் அரசாட்சியைக் கவர்ந்து தன் மைந்தனுக்கு ஆக்கிக் கொள்ளுமாறு சில துணைவர்களைக்கொண்டு தன்னையும், தன் மகனையும் புகழ்ந்துரைக்குமாறு செய்து, அறியாக் குடிகளைத் தன் வசப்படுத்த மங்கலீசன் முயல்கின்றான் என்றும், புலிகேசி, விட்டுணு வர்த்தனன், ஜயசிம்மன் ஆகிய மூவரும், அவர்கள் தந்தை கீர்த்திவர்மன் இறக்குங் காலத்தில் இளையவர்களாயிருந்தமையால் அவர்களுக்குக் காப்பாளனாகு மங்கலீசனை நிறுவி அரசனாக்கினர் என்றும், கீர்த்திவர்மனின் மூத்த புதல்வனான புலிகேசி அரசுரிமை தாங்கும் தக்க நிலையை யடையும் காலத்தில் மங்கலீசன் அரசாட்சியை அவனிடம் ஒப்புவிக்கக் கடமைப்பட்டவனென்றும் எடுத்துக் கூறியதோடு, புலிகேசி தக்க பருவமுடையவனாய் அரசாளும் நிலைமை யடைந்துள்ளான் என்பதையும் தெரிவித்து, அதனாலேயே மங்கலீசன் பொறாமை கொண்டு இவ்வாறு செய்துவருகின்றான் என்பதையும் எடுத்து மொழிந்து, அறியாமையால் மங்கலீசன் துணையாளர்கள் போதிக்கும் போதனையில் சிக்குண்டு கிடந்தவர்களைத் தம் வசப்படுத்துவா ராயினர். இவ்வாறு சில நாள்களுக்குள் வாதாபி நகர் முழுவதும் இரு திறத்தாரும் ஒருவரை ஒருவர் முக்கியமானவிடங்களில் சந்தித்து வாதாடி வெல்ல முயன்றனர். இவ்வாறு இவ்விருதிறத்தாரும் வாதாடுவதால் கல்வியறிவு பெறாத குடிமக்கள் உண்மையினை எளிதில் உணரக் கூடியவராயினர். ஆகவே, மங்கலீசன் பக்கம்

பேசிய குடிகளில் சிலர் முரண்த் தலைப்பட்டனர். ஆதலின், நகரில் எங்கும் இப்பேச்சே கேட்கப்பட்டது.

நாட்கள் செல்லச் செல்லத் தம் பக்கம் பேசிய குடிகளின் தொகை குறைவுபடுதலை மங்களீசன் துணைவர்கள் அறிந்தார்கள். இச் செய்தி மங்களீசன் காதிலும் விழுந்தது. தன் மைந்தனுக்கு அரசுரிமையை நிலைப்படுத்த வேண்டும் என்னும் ஆசையால் பொறாமை அவன் மனத்தில் மிகுவதாயிற்று. அதனால் அவன் செய்வது யாதெனத் தெரியாது திகைப்பினை யடைந்தவனும் பித்தன்போ லாயினான். அரசன் அவ்வாறிருத்தல் அவன் துணைவர்களுக்கு நன்மையை விளைவிப்பதாயிற்று. அவன் துணைவர்கள் கூறுவனவெல்லாம் அவனுக்குச் சரியெனவே தோன்றின. ஆதலின், அவர்களுக்கு மிகவும் உரிமை கொடுத்துச் செய்யத் தகுவனவற்றைச் செய்யும்படி அனுமதி கொடுத்தான். அற்ப குணமாகிய பொறாமையால் பீடிக்கப்பட்ட மன்னன் தன்னறிவு இழந்து அத் துணைவர்கள் கைவலையி லகப்பட்டுச் **சுழற்றிவிடப்பட்ட பம்பரம் போல** அவர்கள் கூறியபடி நடந்து வந்தான். துர்க்குணங்கள் யாவரையும் அறிவு இழக்கும்படி செய்யும் திறனுடையன என்பது உண்மை அன்றோ.!''

'தேளுக்கு மணியம் கொடுத்தால் சாமத்திற்கு ஒருதரம் கொட்டும்' என்பதும், **'அற்பர்களுக்கு வாழ்வு வந்தால் நள்ளிரவில் குடை பிடிப்பார்கள்'** என்பதும் உண்மையாயின. எவ்வாறெனின், சிலர் தமக்குப் பகையாகவும், பலர் நியாயத்திற்காகவும் பாடுபடுகிறார்கள் என்பதை நன்கறிந்தவர்களன்றோ அவர்கள்! மங்களீசனுக்கு எதிரிகளாகவுள்ளவர்கள் தாம், தம் வழிப்படுத்திய குடிமக்களைக் கலைத்து அவர்கள் பக்கம் இழுத்துக்கொள்வதினால் நாளடைவில் தம் முயற்சி முற்றிலும் வீணாகு மென்பதை

உணர்ந்து கொண்டார்கள். ஆதலின் அவ்வாறு தம் முயற்சி வீணுகாதவாறு அவர்களை அடக்கிவிட வேண்டும் என்று நினைத்து எல்லோருங் கூடிச் சதியாலோசனை செய்ய லானார்கள். அவர்கள், முடிவாக, முரணி நடப்பவர்களைத் தண்டனைக்குள்ளாக்கி விடுவதே தகுதியான முறையென்று கருதி கைக்கொண்டனர். இம்முறை அவர்களுக்கு நன்மை பயக்குவதாய்த் தோன்றவில்லை. மங்கலீசனுக்கு எதிர்நடை யாக நடப்பவர்களைக் கைதிகளாக்கியும், தண்டித்தும் வரத் தொடங்கினர். அவ்வாறு செய்து வந்தது சில நாளைக்குள் வாதாபி நகர மக்கள் மனத்தைத் துன்புறுத்துவதாயிற்று. அதனுல் அக் குடிகளில் பலர் மங்கலீசனை வெறுக்கத் தொடங்கினர். அதுமட்டுமல்ல. புலிகேசிக்கே அரசுரி மையைக் கொடுத்து அரசனுக்கவேண்டுமென்று எண்ணங் கொண்டு பாடுபட முயல்வாராயினர். அதனுல் மங்கலீசன் துணைவர்களுக்கு இடையூறுகள் பல ஏற்பட்ட போதிலும் பணத்தாலும், அச்சுறுத்தலினுலும் கூடிய மட்டில் பக்கலில் தன் மக்களில் பெரும் பகுதியோரைச் சார்ந்து கொள்ளும்படி செய்தனர்.

சில நாளைக்குள் எங்குப் பார்த்தாலும் கைதியாக்கு வதும், தண்டிப்பதுமான செய்திகள் மிகலாயின. வாதாபி நகரம் அமைதியை யிழக்கலாயிற்று. எங்கு நோக்கினும் அரசுரிமையைக் குறித்த பேச்சும், அநியாய ஆட்சியைக் குறித்த பேச்சும், கேட்கப்பட்டன. இக் குழப்பம் மங்க லீசன் மனத்தையும் வருத்தியது. ஊரில் நடப்பன யாவும் சிறிது சிறிதாகப் புலிகேசிக்கும் அவன் தம்பிமார்கள் இருவருக்கும் தெரியவந்தது. அவர்களும் ஜாக்கிரதை யாக இருக்க வேண்டுவன செய்து கொண்டனர்.

---

4. புலிகேசியின் தனிமை நிலை

நகர் எங்கும் குழப்பம் ஏற்பட்டதன் காரணத்தையும், தன் சிற்றப்பன் செய்துவரும் முயற்சிகளையும் புலிகேசி நன்கறிந்துகொண்டான். அப்பொழுது அவனுக்கும் இருபது அல்லது இருபத்திரண்டு வயது இருக்கலாம். சீரிய கல்வியையும் நுண்ணறிவையும் அவன் பெற்றிருந்தான். அவன் வடிவமோ ஆடவர் அவாவும் தன்மைத்தாயிருந்தது. பருத்த உடலும், பருமனுக்கேற்ற உயரமும், அகன்ற மார்பும், பரந்த நெற்றியும், கூரிய நீண்ட மூக்கும், நீண்ட கைகளும், கருணை பொழி கண்ணும் காணுந்தோறும், காணுந்தோறும் பார்ப்பவர் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. அவன், சத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவனுதலால் வீரத்தன்மையும், வலிமையும், அஞ்சா நெஞ்சமும், எதற்கும் சலியாத மனவுறுதியும் உடையவனுயிருந்தான். புலிகேசியைக் காண்போர் எல்லோர்க்கும் அவனிடத்தில் அன்பு உண்டாகும். ஆதலால், அவனை எல்லோரும் நேசித்தார்கள். ஆனால் மங்களீசனுக்குமட்டும் அவனைக் கண்டால் பொறாமையும் வெறுப்பும் பகைமையும் உண்டாகும். அவன் தம்பிமார்கள் இருவரும் அவனை யொப்பவே விளங்கி வந்தனர்.

புலிகேசி தன் கல்வியை முடித்துக் கொண்டதும் ஆயுதப் பயிற்சிகளைச் செய்து சிறந்த வீரனுய் விளங்கினுன். அவன் உருவத்தையும், ஆற்றலையும் உணர்ந்த படை வீரர்கள் அனைவரும் அவனைப் புகழ்ந்துகொண்டாடினர். தான் சிறந்த வீரனுகவேண்டு மென்ற எண்ணத்துடன் படைக்

குழாத்திற்குப் புலிகேசி தலைவனாயிருந்தான். அவன் தம்பி மார்கள் இருவரும் இருபடைக் குழாங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்தனர். புலிகேசி தன் படை வீரர்களை அன்போடு ஆதரித்தும் அவர்களுக்குத் தக்க காலங்களில் தக்கவாறு சொல்லி மகிழ்வுறச் செய்ததுமன்றி, அவன் அடிக்கடி கூறும் வீர மொழிகளால் தாம் ஒவ்வொருவரும் இரண் டிரண்டு வீரர்களின் பலத்தைப் பெற்றவர்களை யொப்ப நினைத்து அவனைப் புகழ்வார்கள். பல சொல்லி என்? படை வீரர்கள் அனைவருக்கும் புலிகேசியினிடத்தும் அவன் தம்பிமார்களிடத்தும் குறைவுறாத அன்பு குடிகொண் டிருந்தது.

ஒரு நாள் புலிகேசி தனித்ததோர் பொழிலில் தனி மையாய் அமர்ந்திருந்தான். அவன் அவ்விடத்திற்குத் தினந்தோறும் போவதுண்டு. அப்பொழில், ஆற்றின் கரை யோரத்தில் அமைந்துள்ளதாகும். அங்கு மலர்ச் செடி களும், கனிதரு மரங்களும் நிறைந்திருந்தன. ஆங்காங்கு அச்சோலையுள் அமர்வதற்கெனத் தக்க அமைப்புகள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. அச்சோலையிலிருந்த பறவை வகைகளின் எண்ணிக்கை நம் கணக்கில் அடங்கா. தென் றல் உடலுக்குப் பொருந்துவதாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அது வண்டினம் முரலும் சோலை; மயிலினம் ஆலும் சோலை; கொண்டல் மீதணவும் சோலை; குயிலினம் கூவும் சோலை. மற்றும் அங்குச் சென்று உற்று நோக்குவார்க்கு இயற்கையமைப்பின் மேன்மை நன்கு விளங்கும். இரு கமுகு மரங்களினிடையே கொடி வழியே மந்திகள் குதித்துச் செல்வதை நோக்குவார்க்கு கொடிக் கம்பங் களினிடை கயிற்றின் வழியே நடக்கும் கழைக்கூத்தியர் செய்கையை நினைப்பூட்டும். எவர்தாம் அத்தகைய அழகிய

சோலைகளில் சென்று இன்பமாகக் காலம் கழிக்காதிருப் பார்?

அப் பொழிலில் ஒரு பெரிய மரத்தினடியில் இடப் பட்டிருந்த ஆதனத்தில் புலிகேசி யமர்ந்திருந்தான். அவன் உட்கார்ந்திருந்த நிலையை நோக்குவார்க்கு அவனைப்பற்றி ஏதேனும் எண்ணுமல் இருக்க முடியாது. இரு கால்களை யும் நிலத்தில் நீட்டித் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு ஆதனத்தின் ஓரத்தில் அமர்ந்தவனுய் இரு கைகளையும் தொடைமேல் ஊன் றிக் கொண்டு ஏதோ ஒன்றை நெடிது ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பவனைப்போல் தோன்றினன். அவன் நெடு நேரம்வரை கண்ணிமை கொட்டாமலும், பின் கொட்டி யும், பின் கொட்டாமலுமாக இருந்ததை நோக்கினல் அவன் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அமர்ந்துள்ளான் என்பதை நன்குயறிந்து கொள்ளலாம். அவன் பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பார்வை பூமியைத் துளைத்துச் செல்லுமோ என்று அஞ்சத்தக்கதா யிருந்தது. அவனை ஆராய்ந்து நோக்குவார்க்கு அவன் உலகங்களையே நிலைகுலையும்படி செய்யவல்ல தீரன் என்று புலப்படாமற் போகவில்லை. அவன் மனத்தில் பற்பல எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன என்பதை அவன் முகம் நன்கு விளக்கிக் காட்டியது. முழு மதி மேகக் கூட்டத்தால் மறைக்கப்பட்ட பொழுது ஒளி குறைந்தும், மேகக் கூட்டம் விலகியதும் ஒளி மிகுந்தும் காணப்படுதல்போல, அவன் முகம் ஒருசமயம் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து ஒளி குறைந்தும், ஒரு சமயம் மனத்தில் உண் டான உற்சாகத்தால் ஒளிவிட்டுங் காட்டியது. அவன் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்களுக் கொருமுறை பெருமூச்சு விடுகிறதும், தலை யசைத்தலும் நோக்கும் பொழுது அவன் யாதோ ஒரு பெருங் காரியத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்து ஒரு

வகையான முடிவிற்கு வந்ததனைப் புலப்படுத்தும். அவன் அங்கு நெடுநேரம் உட்கார்ந்திருக்கவும் முடியவில்லை. அவ்வாறிருக்க அவன் மனமே இடங்கொடுக்க வில்லைபோலும்! அதனால் தன் இரு கைகளைத் தன் அங்கியின் இரு பக்கங்களிலுமுள்ள பைகளில் போட்டுக்கொண்டு இங்குமங்கும் உலாவிக் கொண்டேயிருந்தான். அவ்வாறு உலாவும்பொழுதும் அவன் நிலத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். நெடுநேரம் உலாவவும் அவன் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. பின் அங்குள்ள மற்றோர் இடத்தில் அமர்ந்தான். அப்பொழுதும் அவன் மனம் அமைதியை யடைந்திலது என்பதை அவன் முகக் குறி விளக்கிக் காட்டியது.

"அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்"

என்பது பொய்யா மொழியார் புகன்ற திருக்குறள் அன்றோ? தன் மனத்தைப் புலன்களின்வழிச் செல்லவிடாது, அறிவாகிய அங்குசத்தால் அடக்கித் திருப்பி ஒரு நிலைப்படுத்த அவனால் இயலவில்லை என்று கூறுவதால் அவன் வீரத்திற்கும், பெருமைக்கும் குறைவொன்றுமில்லை. அதனால் அவன் மனம் வெறிகொண்ட மதகயம் போல அலைவுற்றது. அவன் தன்னால் இயன்றவரை மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு ஒருவித முடிவுக்கு வருதற்கு முயன்றான். ஒரு சமயம் அவன் முகத்தில் எளிவந்த சிரிப்புத் தோன்றும். மற்றொருசமயம் அவன் முகம் கடுஞ் சினத்துடன் மாற்றலரை யழிக்கும் தோற்றத்தைக் காட்டும். மற்றொரு சமயம் அவன் இரு கண்களிலும் நீர் முத்து முத்தாகப் பெருகும். அவ்வாறு வடித்திடும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, மனத்தையும் திடப்

படுத்திக் கொண்டு இருப்பிடத்தைவிட்டு எழுந்து உலவிக் கொண்டிருக்கையில் இருவர் அங்கு வந்தனர்.

அவ்விருவர்களைக் கண்டதும் புலிகேசியின் முகம் மலர்ச்சியடைந்தது. அவ்விருவரையும் 'வருக' 'வருக' என்று கனிவுற வழைத்து, ஆங்கிருந்ததோர் ஆதனத்தில் அவர்களை யமரச் செய்து, அவ்விருவர்களுக்கு மிடையில் தானும் அமர்ந்தான். அவர்கள்தாம் விட்டுணு வர்த்தன னும், ஜயசிம்மனுமாவர். அம் மூவர்களும் கீழ்வருமாறு உரையாடத் தொடங்கினர்.

விட்டுணு வர்த்தனன் :—புலிகேசி! நீ என் இன்று மிக்க சீக்கிரமாக வந்து விட்டாய்?

ஜயசிம்மன் :—இவன், நாம் வரும்பொழுது முகத் தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். இவன் முகம் வேறு பட்டுக் காண்கின்றது. காரணம் என்ன?

புலிகேசி :—ஆம். இன்று சற்று நேரத்திற்கு முன்பே வந்து விட்டேன். நேற்றிரவு முதல் என் மனம் ஏதோ ஒரு கவலையினால் துன்புற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால் இன்று முன்பே சென்று உலாவி வருவோம் என்று நினைத்து வந்தேன். இங்கு வந்தும் என் மனம் அமைதியை யடைய வில்லை. நல்லது, இருக்கட்டும்; நான் இப்பொழுது ஒரு செய்தியைப் பற்றி உங்களோடு கலந்து யோசிக்க எண்ணி யுள்ளேன். அதனைத் தீர ஆராய்ந்து நீங்கள் உங்கள் கருத் தைக் கூறவேண்டும்.

விட்டுணு :—நல்லது, அஃதென்ன செய்தி, கூறு.

புலிகேசி :—என்னிடம் நேற்றுச் சிலர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் இந்நகரில் வாழும் மரியாதை மிக்க மனிதர்களில

முதலாக வைத்து எண்ணப்படுபவர்கள். அவர்கள் வந்ததும் நான் அவர்களை மரியாதையுடன் அழைத்துப் பேசலானேன். அவர்கள் என்னிடம் கூறியதைக் கூறியவாறே சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். நம் தந்தையார் நம்மை யிளமைப் பருவத்திலேயே விட்டுவிட்டு விண்ணு லகடைந்து விட்டார் என்பது உங்களுக்கு நன்ருய்த் தெரியும். அவர் அரசாட்சியை, நாம் அப்பொழுது இளையராய் இருந்தமையால்; நமது சிற்றப்பனுர் ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் நம்மை இன்றளவும் காப்பாற்றி வருகிருர். அவருக்கு மகன் ஒருவன் உண்டென்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. அவர் தம் காலத்தில் காலசூரி இராஜபுத்திரர்களைப் போரில் வென்று அவர்கள் நாட்டையும் தன்னுடைய தாக்கிக் கொண்டு சாளுக்கிய நாட்டை விசாலப்படுத்தியுள்ளார். அவருக்கு இப்பொழுது கிழப்பருவம் வந்து விட்டதையும் நீங்கள் உணர்வீர்கள். அப்பெரியாருக்கு நிறைந்த அனுபவமும், முதிர்ந்த வயதும் உண்டான போதிலும் அவர் தம் மனத்தையடக்க இயலாதவராய் இருக்கிருர் என்பது தெரிகிறது. அவர் நெஞ்சத் தரங்கில் பொருமைப் பேய் சென்று கூத்தாடுகிறது. அவருக்கு அப்பேய் பிடித்துச் சில ஆண்டுகளே யாயின. அதாவது தான் இப்பொழுது ஆளும் நாட்டிற்கு அரசனகத் தன் மகனை ஏற்படுத்திவிட வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டு அதற்கு ஏற்ற முயற்சிகளைச் செய்து வருகிருர். குடிமக்களுக்குத் தன்மீதும் தன் மகன்மீதும் நிறைந்த அன்புடைமை யுண்டென்பதை உலகிற்குக் காட்டி அவர்கள் விருப்பப்படி தன்மகனை அரசனுக்கிவிட உறுதி செய்துவிட்டார். அதற்காகச் சிலர் அவருக்குத் துணையாளராகக் கூடியுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு உயர்ந்த அரசியல் பதவிகளும், திரண்ட

செல்வமும், முழு அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் தெருத் தெருவாய்ச் சென்று நகரெங்கும் குடி மக்களுக்குச் சொற்பொழிவு செய்து வருகின்றனர்.

அவர்கள் உரைப்பதைக் கேட்டு முறை தவறி நடத்த முயலுவதை வெறுத்து அவ்வாறு செய்யத்தகாது என்று கூறிய சிலருக்குக் கொடுந் தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. அமைச்சர்களில் சிலர் அரசனுக்கு எடுத்துரைத்தும் பயனற்றதாயிற்று. வீணர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருத்தலால் விளையும் தீங்குகளை நினைத்து மக்கள் நகரெங்கும் குழப்பத்தை யுண்டாக்குகின்றனர். அரசனோ தன் மைந்தனுக்கு முடிசூட்டக் கருதி நெடுநாளாக அதற்காவனவற்றைப் புரிந்து வருகின்றான். மற்றும், முன்புபோல் நம்மிடம் அவ்வளவு அன்பு கொண்டிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. அரசன் மைந்தன் நமக்குத் தம்பி முறையை யுடையவனேயாயினும் அதனால் நாம் நம்முடைய உரிமையை யிழப்ப தழகோ? அரசனையோ பொறாமைப் பேய் பிடித்தாட்டுவதனால் நமக்கு ஒருபொழுதும் அரசு கொடுக்கச் சம்மதியான். '**மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா**' என்பது பழமொழி. மற்றும், அரசனது எண்ணங்கள் நிறைவேறாதொழிந்துவிடுமாயின், குடிமக்கள் அவ்வாறு செய்தல் அடாதென்று தடுத்து நிற்பினும், நமக்கு இடையூறுகளை விளைவிப்பினும் விளைவிக்கக் கூடும். உலகில் செல்வ நிலையை யெய்துதற்காகச் சிலர் செய்யத் தகாதனவும் செய்கின்றனர். ஆதலின், இனி நாம் இங்கு இருக்குமளவும் கவனமாக இருக்கவும் வேண்டும். நாம் நம்முடைய உரிமையையும் விட்டுவிடுதல் கூடாது. இந் நகர் வாழும் முக்கிய நிலையடைவர்களும் உயர்ந்த குடிமக்களும் நம்மையே ஆதரிப்

பதாக நேற்று வந்தவர்கள் சொல்லக் கேள்விப்பட்டேன். ஆத லின், இனி நாம் கவனமாக இருக்கவேண்டும். மன்னன் மனப் படி செயல்கள் எளிதில் இனிதாக நடைபெறுவிடில் நம்மீது மன்னன் பகைமை பாராட்டுவான் என்பது திண்ணம். நகரில் குழப்பங்களும் ஏற்படும். அதனால் மன்னன் நம்முடன் போருக்கெழினும் எழலாம். ஆதலின் நாம் எல்லாவற்றிற்கும் படைகளைத் திரட்டி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே அவர்கள் கூறிய செய்தி. இதனைப் பற்றிச் சில காலங்களுக்குமுன் நான் கேள்விப்பட்ட துண்டு. அது நேற்றுத் தெற்றென விளங்கலாயிற்று.

விட்டுணு வர்த்தனன் :—அவ்வாறாயின் நாம் படை களைத் திரட்டிக் கொண்டு போர் புரிந்தேனும் நம் உரிமையை நிலைநாட்டுவோம். அதனால் நாம் உயிரிழப் பினும் யாதொரு குறைவுபாடு மின்று.

ஜயசிம்மன் :—நான் இவற்றை யெல்லாம் முன்பே நினைத்தவனே. இன்று நான் நினைத்தபடியே ஆயிற்று. நாம் சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு கவனமாக விருப் போம் என்றாலும் நாம் முன்பு ஒரு செயலைச் செய்தல் நல்லது. அஃதென்ன வென்றால் நாம் இப்பொழுது அரசுரிமை பெறத் தகுதியுடையவர்களா யிருத்தலின் நேரிற் சில முக்கியமானவர்களை வைத்துக்கொண்டு நம் உரிமையைக் கேட்போம். மன்னன் அதற்கிணங்கானாயின் பல தந்திர வழிகளிலும் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டு முடிவில் போர் புரிந்தேனும் நாம் உரிமையை நிலைநாட்டுவோம். அவ்வாறு செய்தல் அடாத செயலும் அன்று. பாரதத் தினால், உறவினர்களே யாயினும் போரினைப் புரிந்தேனும் தம்உரிமையை நாட்டுதல் தகுதியுடையதே என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம்.

புலிகேசி :—நாம் அமைதியாகவே நமது உரிமையைக் கேட்போம். அவ்வாறு கேட்டும் கொடுக்க மறுத்தால் சமயத்திற் கேற்றவாறு நடந்துகொள்வோம்......நான் இன்று இங்கு இன்னும் சற்று நேரம் தங்கியிருந்து வரலாம் என்று நினைக்கிறேன். உங்களுக்கு வேலையிருப்பின் முன்பாகப் போகலாம்......தனியாக நல்ல காற்றில் சிறிது நேரம் இருந்தால் மனம் அமைதியை யடையும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

விட்டுணு :—இதனைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். எங்களுக்கு வேலை இருக்கிறது. நாங்கள் சென்று வருகிறோம்...........நல்லது.

அவ் விருவரும் சென்றபின் புலிகேசி தனியாக ஓரிடத்தி லமர்ந்தான். அவனுக்குத் தம்பிமார்கள் கூறியவைகளைக் கேட்டதும் மனத்தைப் பற்றியிருந்த கவலை ஒருவாறு நீங்கியதுபோல் தோன்றிற்று. ஆயினும் சிந்தனையற் றிருக்கவில்லை. பின், கீழ் வருமாறு தனக்குள் எண்ணுவானுனன். "என்னே! எந்தை, எம்மை இளமையில் விட்டு இறந்ததனல் மங்கலீசன் அரசனுக்கப் பட்டான். அவன் உத்தமனுயிருப்பானே யானல், நான் எப்பொழுது அரசுரிமை யெய்துதற் குரியவனுயினேனே, அப்பொழுதே என் உரிமை அரசாட்சியைக் கொடுத் திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாதது பெரும் பிழை. அதனை யுணராவிட்டாலும் தனக்குப் பின் அரசுப் பட்டம் பெற உரியவன் நான் என்பதை அவன் உணராதன்றே. அவ்வாறு உணர்ந்தும் நாட்டைத் தன் மைந்தன் அடையவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு என் உரிமையை யிழக்கும்படி செய்வதும் அதனை அபகரிக்க நினைப்பதும் அறமாகுமா? அவனுக்குத் துணைவர்களாக வந்துள்ளவர்

களோ எதனையும் செய்வதற்குத் துணிவுடையவர்கள். ஒரு சமயம் அவர்கள் சூழ்ச்சி நிறைவேறு தொழியின் நம்மை வஞ்சனையால் கொல்லவும் முயல்வரே. அதுபோது நாம் செய்யத் தகுவன யாவுள? பிறன் பொருள் வெளவும் கெட்ட எண்ணம் உடையானிடத்தில் அறநெறி பின்பற்றி எத்துணை யெடுத்துரைப்பினும் அவனிரு செவிகளிலும் நுழையுமோ? எல்லாவற்றிற்கும் நாமும் கவனமாக இருக்கவேண்டியது முதற்கடமை யாயிற்று......நாம் உறவினை யுன்னிச் சற்றுத் தயங்கியிருப்போமாயின் உரிமையை யிழந்து பரிவப்பட்டுப் போதல் நிச்சயம். ஆதலால் நாம் தக்கார்களைக் கொண்டு மன்னனுக்கு எதிர்நடையாகப் பிரசாரம் செய்துவர வேண்டும். அவ்வாறு செய்வது மன்னனுக்கும் தெரியக் கூடாது. அதனுல் ஒரு சமயம் நம்மீது சந்தேகங்கொண்டு நம்மைத் தாக்கிப் போர் மலைய மன்னன் நினைத்தலுங் கூடும். அவ்வாறாயின் போரில் ஆண்மையுடன் பொருது வெற்றிகொண்டு நமது உரிமையை நிலை நாட்டவேண்டும். நேரமாயிற்று'' என்று எண்ணிக்கொண்டே அப்பொழி லினின்றும் புலிகேசி வெளிவந்தான். புலிகேசி அரண் மனை புகுந்து உண்டி யுண்டு, தன் படுக்கையறைக்குச் செல்லு முன், அவன் நண்பரிற் சிலர் அவனிடம் வந்தனர். அவர்களைப் புலிகேசி அன்புடன் வரவேற்று இரவு வெகு நேரம்வரை வார்த்தையாடிக்கொண் டிருந்தான். அவர் களும் அப்பொருளைப் பற்றி அவனிடம் பேச வந்தவர்களே. புலிகேசியின் ஆலோசனையின்பேரில் அவர்கள் மன்னனுக் கெதிர்நடையாகப் பரவச் செய்து குடிமக்களைத் திருப்ப முயலுவதென்றும், அவ்வாறில்லையேல் முடிவில் போர் தொடுத்தேனும் புலிகேசிக்கு உரிமையை நிலைநாட்டி மன்னனுக்குவ தென்றும் தீர்மானம் செய்து கொண்டோர் களாய்ப் புலிகேசியினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம்விட்டகன்றனர்.

5. மங்கலீசன் மனத் துணிவு

சில நாட்கள் கழிந்தன. வாதாபி நகரத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் மங்கலீசனைப் பற்றியும் அவன் மகனைப் பற்றியுமே மக்கள் பேசிக்கொண்டனர். மங்கலீசனைச் சார்ந்து போற்றியும் எதிர்த்துத் தூற்றியும் மக்கள் பேசினர். பொதுவிடங்களிலெல்லாம் இவ் விருவகையினர் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. அக் கூட்டங்களில் குழப்பங் களும் ஏற்படுவ துண்டு. அது காரணம்பற்றிப் பலர் சிறை வாசம் புகுந்தது முண்டு. அரசனுக்கு நாளுக்கு நாள் கவற்சி பெரிதாயிற்று. நாட்டில் எவ்விடத்தும் குழபபம் இருத்தலையும், தக்க பெரியோர்கள் தன்னிடத்து நேரே வந்து, தான் செய்துவரும் தவற்றை யெடுத்துக் காட்டித் தடுப்பதையும், நினைக்க நினைக்க, அவன் மனம் புண்ணாயிற்று. புலிகேசியே நகரில் நடப்பனவற்றை யறிந்து கொண்டு மற்றோர் கட்சியை யுண்டாக்கிவிட்டானோ என்று மன்னன் பல தடவைகளில் நினைத்தான். அவ்வாறு நினைத்த நினைப்பு அவனுக்கு நாளுக்கு நாள் உறுதியையே யுண்டாக்கி மனோதிடத்தை யழித்து வந்தது. '**மருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்**' என்றபடி, அவன் எதனை நினைத்தாலும் அது அவனுக்குத் துன்பத்தை விளைப்பதாகவே தோன்றியது. அந்தோ பாவம்! அவன் என்ன செய்வான்! மைந்தன்மேல் வைத்த ஆசை மற்றவன் நிலத்தையேனும் கவர்ந்து கொடுக்கச் செய்தது.

ஒருநாள் அவன் ஓரறையில் தனித்து ஏதோ சிந்தனையில் இருக்கையில் ஒரு வேலைக்காரன் ஒரு சீட்டைக்

கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அதில் அந்நகரில் சிறந்த செல்வரும், சாளுக்கியர் குலப்பெருமையை நாடி உழைப்பவரும், அரசியலில் சிறந்த தலைமை தாங்குபவருமான ஒரு பெரியார் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதனைப் படித்துப் பார்த்து அவரை உள்ளே வரவிடும்படி கட்டளையிட்டான். அவர் உள்ளே வந்ததும் இருக்கை அளித்து அரசன் அமரச் செய்தான். அவரும் அமர்ந்து கீழ்வருமாறு பேசலாயினர்; "மன்னவ! நாட்டில் பெரிய குழப்பங்கள் உண்டாகின்றன. நீர் நும் மைந்தனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுக்க முயலுகின்ற செயல் எல்லோருக்கும் நன்றாய்த் தெரிந்துவிட்டது. நீர் எவ்வளவோ மறைத்துக் கருத்து வெளிப்படாதவாறு குடிமக்களை நும்பால் ஈடுபடச் செய்ய முயன்றாலும் நும் கருத்து அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துவிட்டது. நுமக்கு அரசாட்சி கிடைத்ததே நும் தமையன் இறந்ததினால்தான். அதிலும் கீர்த்திவர்மன் இளமைப் பருவமுடைய பிள்ளைகளை விட்டு விட்டு இறந்ததனால் இவ்வளவு ஆண்டு நீர் ஆட்சி புரிந்தீர். இப்பொழுது உமக்கு முதுமைப் பருவம் கிட்டிவிட்டது. கீர்த்திவர்மன் மக்களும் தம் நாட்டைத் தாமேற்று ஆண்டுவரத்தக்க உரிய பருவ முற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் மூத்தவனை புலிகேசிக்குப் பட்டத்தைக் கட்டி அரசாட்சியை அளிப்பதே தகுந்த முறையும் தருமமு மாகும். நீர் இப்பொழுது கொண்டிருக்கும் கருத்தோ பழியையும் பாவத்தையும் விளைவிப்பது; அறிவோர்களால் வெறுக்கும் தன்மையது. நும் கருத்திற்கு இணங்கியவர் இந் நாட்டில் சிலர் இருப்பினும் பலர் நமக்கு விரோதமாகவே இருப்பர். இப்பொழுதே நாட்டிலெங்கும் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் செயத்

தருவன ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். இல்லையேல் போர் நிகழினும் நிகழும். யான் அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறுவான் வந்தேன். ஆய்ந்து செய்வன செய்க,'' என்று கூறிவிட்டு, விடை கொண்டு சென்றார்.

மங்கலீசனுக்கு அப் பெரியார் கூறியவை துன்பத்தை விளைவித்தன. அவன் மனம் கொதிப்படைந்தது. தன்னால் அடக்கவொண்ணாச் சினமும் துக்கமும் தோன்றின. புலிகேசியையும் அவன் தம்பிமார்களையும் அறவே வெறுத்தான். அவன் மனத்தில் பற்பல எண்ணங்கள் தோன்றின. சிற்சில சமயங்களில் அச்சமும் அவன் மனத்தில் தோன்றி அவன் மனவலியைக் குன்றச் செய்தது. தன் துணைவர்கள் புரிந்து வருவனவற்றை அறிந்த புலிகேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் நகரில் வாழும் பெருமக்களைக் கண்டு பேசி ஏதேனும் செய்திருக்கக் கூடும் என்றும், அதனாற்றான் அப் பெரியார் வந்து கடிந்து பேசிச் சென்றனர் என்றும் நினைத்தான். புலிகேசிக்கும் துணைவலி ஏற்பட்டுவிட்டதென்பதை ஆய்ந்தறிந்துகொண்டான். புலிகேசியையும் அவன் தம்பிமார்களையும் நினைக்க நினைக்க அவன் மனம் புண்பட்டது. செய்வது யாதெனத் தோற்றாத நிலையில் மங்கலீசன் அறையில் தனிமையாகச் சித்திரப் பதுமையை யொப்ப அசைவற்று அமர்ந்திருந்தான்.

புலிகேசி நெடுநாள்வரைத் தீர ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். தன் சிற்றப்பன் தன்னையும் தம்பிமார்களையும் நாளுக்கு நாள் மிகுதியாக வெறுப்பதை நன்குணர்ந்தான். தான் நெடுநாள் ஆலோசித்து முடிவுக்கு வந்ததைத் தம்பிமார்களிடம் கூறி அவர்கள் கருத்து யாது என்பதையும் புலிகேசி உணர்ந்துகொண்டான். அவர்களும் அவன்

கருத்திற்கிணங்கினர். பின் புலிகேசி வாதாபி நகரிலுள்ள சில பிரபுக்களின் கருத்துக்களை யறிந்துகொண்டு தன்னுரிமையைக் கொடுக்கும்படி மன்னனைக் கேட்பதென்று உறுதி செய்துகொண்டான். பின், அவன் தம்பிமார்களுடன் புறப்பட்டு மன்னன் இருக்கும் அறையை நோக்கி வரலாயினன்.

முன் கூறிய முடிவுக்கு வந்தபடி மன்னன் அறையில் அந்நகரில் வாழும் பிரபுக்களிற் சிலரும் உயர்ந்த அரசியல் பணியாளரிற் சிலரும் வந்தமர்ந்திருந்தனர். அப்பொழுது புலிகேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் அவ்வறைக்குள் நுழைந்தனர். அவர்களைக் கண்டு ஆங்கு வந்திருந்தோர் எழுந்து நின்று பின் தம்மிருக்கையில் அமர்ந்தனர். மங்கலீசன் அவர்கள் வருகையை வெறுத்தான் எனினும் அதனை வெளிக்காட்டாது அன்புட னழைப்பவனைப்போல் அவர்களை யழைத்து இருக்கைகளில் அமரும்படி செய்தனன். அவர்களும் அமர்ந்தனர். மங்கலீசனின் முகம் மாறுபாட்டை யடைந்தது. பற்பல எண்ணங்கள் கணத்தில் தோன்றி மறைவதாயின. அவன் மன நிலையை முகம் கண்ணாடிபோல் காட்டிற்று. சிறிது நேரம் அவ்வறை அமைதி பெற்றிருந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். பின் எல்லோரும் புலிகேசியின் முகத்தை நோக்கினர். புலிகேசியும் அவர்கள் குறிப்பை யறிந்துகொண்டான். அவன் எழுந்து தனக்கு உரிமையான அரசாட்சியை அளித்துவிடவேண்டுமென்று கேட்பதற்குத் துணிந்தனன். அவன் மனம் உறுதியைப் பெற்றிருந்ததேனும் சிறிது தளர்ச்சியையும் அடைந்தது என்று கூறுதல் பொய்யாகாது. என்னிருப்பினும் மங்கலீசன் அவனுக்குச் சிற்றப்பன் அல்லனோ? இளமைப் பருவம் முதல் தன்னையும் தம்பிகளையும் வளர்த்

தவன் என்பதை அவன் மறக்கவில்லை. ஆதலின் மன்னன் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளும்படியாகப் பேசுவதற்குத் துணிந்ததை நினைத்த புலிகேசிக்குச் சிறிது மனத் தளர்ச்சி உண்டாயிற்று என்பது இழுக்காகாது. நெடுநேரம் சிந்தித்துப் பின் துணிந்து, தன் உரிமையைத் தான் அடைவது கடமை என்ற எண்ணத்தால் பேச எழுந்தான். எல்லோர் நாட்டமும் அவன் முகத்தையே நாடிற்று. அவனும் தைரியத்துடன் கீழ்வருமாறு பேசலாயினன்.

"என் அன்புள்ள தந்தையே! பெரியோர்களே! நான் இப்பொழுது பேசுவது ஒரு சமயம் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கலாம். நெடுங்காலமாகத் தீர யோசித்து முடிவு செய்துகொண்ட பின்னரே தான், நான் இன்று உங்கள் முன்னிலையில் பேசத் தொடங்குகிறேன். பிழையுள தாயின் பொறுக்க வேண்டும். சாளுக்கிய நாட்டை எம் தந்தை கீர்த்தி வர்மன் ஆண்டு வந்தனர் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் இளங் குழந்தைகளாக இருக்கும் பொழுதே அவர் இறந்து விட்டார் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. அக் காலத்தே சாளுக்கிய நாட்டை ஆள்வதற்கும் எங்களைக் காப்பதற்கும் எமது தந்தையின் உடன் பிறந்தாரும், இப்பொழுது மன்னராக விருப்பவருமான தாங்கள் முன் வந்தீர். நாங்கள் தங்களால் செவ்வனே காக்கப்பட்டு வந்தோம். தாங்களும் எங்களை அன்புடன் பாதுகாத்து வருகின்றீர். என்றாலும், இப்பொழுது என் மனத்தில் தோன்றிய எழுச்சியைக் கூறாமலிருக்க முடியவில்லை. இச் சாளுக்கிய நாடெங்கும் ஒருவிதப் பரவலான செய்தி ஒரு சிலரால் நடைபெற்று வருகிறதென்று நான் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்புதான் அறிந்தேன். ஆனல் அத்தகைய செய்திப் பரப்பு சில வாண்டுகளாகவே நடத்தப்பட்டு

வருகிறதென்பதை நான் முடிவில் அறியலானேன். இப்பொழுது நானும் என் தம்பிமார்களும் தக்க பருவம் அடைந்திருக்கின்றோம். நான் அரசாட்சி புரியும் ஆற்றலையும் தகுதியையு முடையவனு யிருக்கிறேன் என்பதை நான் இன்று உங்கள் முன் வந்து என்னுரிமைக்காகப் பேசுவதிலேயே நன்கறியலாம். சாளுக்கிய நாடு முறைப்படி எனக்கு உரிமையானதாதலால் எங்கள் நாட்டினை எங்களிடம் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதுகாலம் வரை இவ்வாறு முன்வந்து கேட்காமல் இன்று கேட்டதற்குக் காரணம் என்னையோ வென்றால், என்னையும் என் தம்பிமார்களையும் பற்றித் தூற்றிச் செய்திகளைப் பரப்புதல் செய்யப்பட்டு வருதலாலும், எனக்கும், என் தம்பிமார்களுக்கும் உரிமையில்லை; மற்றும், அரசாளும் திறனுமில்லை என்று எடுத்தியம்பிக் குடிகள் மனத்தை மாற்றி வருதலாலும், என்பால் அன்பு கொண்டு உண்மையை எடுத்து இயம்புவார்களை அநியாயமாய்த் தண்டித்து வருவதாலும், முன்புபோல் என்னிடமும் என் தம்பிமார்களிடமும் எம் சிற்றப்பனாகிய மன்னருக்கு அன்பில்லாமையாலும், பிறவற்றாலும் உணர்ந்தேன். என் தந்தை ஆட்சியைத் தானடைந்ததால் தனதாக்கிக்கொண்டு, தன் மைந்தனுக்கு முறையாக வாய்க்கும்படி செய்யும் வேலைகளைக் குறித்து என்னிடம் சிலர் எடுத்தியம்பிய துண்டு. பெரியோர்களே! நான் சிறுவன். நான் சொன்னவைகளில் குற்றங்கள் இருக்கலாம். என்றாலும், இச் சாளுக்கிய நாட்டின் ஆட்சியுரிமை என்னுடையதே யாகுமென்பது உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. ஆதலின் என்னுரிமை எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும். இவ்வாறு கேட்பதினால் யானாவது என் தம்பிமார்களாவது எமது சிற்றப்பனை வெறுத்தவர்கள் என்று

நினையாமல் இருக்கும்படி வேண்டுகிறோம்" என்று கூறி யமர்ந்தான். அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட மங்கலீசன் மனம் திடுக்கிட்டது; கோபம் உண்டாயிற்று; கண்கள் சிவந்தன; முகம் மாறுபட்டது; இருதயம் படபடவென்றடித்துக்கொண்டது. இருக்கையில் அமர்ந்திருக்க முடிய வில்லை. அவன், புலிகேசியை ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து ஒரே அடியில் உயிரைக் கவர்ந்துகொள்பவனைப்போல் தோன்றினன். என்றாலும் அந்தோ! பாவம்! அவன் பொறுமை அவனை அவ்வாறு செய்தது. அவன் என்ன செய்யக்கூடும்! அவன் நிலையை அங்கு அமர்ந்தவர்கள் அறிந்துகொண்டார்கள். மங்கலீசன் மௌனமா யிருந்தான்.

அப்பொழுது அங்கிருந்தவருள் ஒருவர் எழுந்து பேசத் தொடங்கினர். அதனை மற்றவர்கள் ஆவலோடு கேட்டுக்கொண் டிருந்தனர். அவர், "மன்னவ! நாங்கள் சில ஆண்டுகளாக நம் நாட்டிலும் நகரிலும் நடந்துவரும் செய்திப்பரப்புதலை யுணர்வோம். அத்தகைய செய்திப் பரப்புதல் தங்கள் தூண்டுதலினலேயே நடந்து வருகின்ற தென்பதையும் நன்கறிந்துகொண்டோம். தாங்கள் நாட்டின் ஆட்சி யுரிமையைத் தங்கள் மைந்தனுக்கு அளிக்க வேண்டும் என்னும் அவாவினல் அல்லன செய்யவும் ஒருப்பட்டுவிட்டீர். அதற்குத் துணையாகத் தங்களுக்குச் சிலர் துணையாளராக வந்து சேர்ந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கோ தலை, கால் தெரியவில்லை. அவர்களுக்குப் பொருளும் அதிகாரமும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் அவைகளின் வலிகொண்டு செய்வன, தவிர்வன வறியாராய் மனம்போன போக்கில் நடந்து வருகிருர்கள். அவர்களால் நல்லறிவாளரும், நியாய வழிகளில் நடப்ப

வர்களும், சாளுக்கிய நாட்டின் மேன்மையையே நாடு பவர்களுமான பெரியார்கள் பலர் துன்புறுகின்றனர். அதனால் நாட்டில் எங்கும் குழப்ப முண்டாகின்றது. இத்தகைய குழப்ப முண்டாதல் நாட்டிற்கு நன்மையை யளிப்பதா யிராதென்பதைத் தாங்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித் தறியவேண்டும். இக் காலத்தில் இச்சாளுக்கிய நாடு மேன்மையை யடைந்துள்ளது. இது இன்னும் மேனி லேக்கு வரக்கூடிய தென்பதற்குச் சில குறிகள் உண்டு. விதர்ப்பம், கோசலம், கலிங்கம், கொங்கணம், உத்கலம், கூர்ஜ்ஜரம் பல்லவம் முதலிய தேசங்களுக்கு இது கண்ணிலுற்ற மண்போல் விளங்குகின்றது. இந்நிலையில் இந்நாட்டில் குழப்ப முண்டாகுமானல் அது தீங்கை விளைவிப்பதாகும் என்பதை நான் சொல்லாமலேயே தாங்கள் அறிந்துகொள்ளலாம். இந்நாட்டின் ஆட்சி யுரிமை கீர்த்திவர்மனின் முதற் புதல்வனை இங்குத் தங்கள் பக்கலில் அமர்ந்திருக்கும் இளஞ்சிங்கத்தை யொத்த புலிகேசிக்குச் சொந்தமானது என்பது தங்க ளுக்குத் தெரியாததுமன்று. புலிகேசியோ இப்பொழுது தக்க பருவ முடையோனய், வீர தீர சூரனய் விளங்கு வதோடு அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள்ளவும் அருகனு யிருக்கிறன். தங்களுக்கும் முதுமைப் பருவம் கிட்டி விட்டது. மக்களுக்கும் புலிகேசி அரசாட்சியைப் பெற்று அரசாள, அவனுட்சியின்கீழ் வாழ வேண்டு மென்னும் விருப்பம் உண்டாயிருக்கின்றது. தங்களுக்கோ தாங்கள் இருக்குங் காலத்திலேயே சாளுக்கிய நாட்டின் ஆட்சி யுரிமையைத் தங்கள் மைந்தனுக்கு அளித்து, அவன் அரசாளுவதைக் காணவேண்டும் என்னும் விழைவு உண்டாய்விட்டது. அவ் விழைவு நியாயமானதோ

என்று சற்றுச் சிந்தித்து அறிவது தங்கள் கடமையே. ஒருவனுக்கு உரிய ஒரு பொருளின் உரிமையை மற்றொருவன் கொள்ளநினைப்பது நியாயமானதும் அன்று; பாவத் தொடர்புமுடையது. பாரதத்தில் பாண்டவர்களுக்குரிய உரிமையைக் கௌரவர்கள் கொள்ள நினைத்து வலித்ததால் அவர்களுக்குற்ற தன்மை யாது என்பது தங்களுக்குத் தெரியாத தன்றே. ஆதலின், மன்னவ! நெடிது ஆய்ந்து செயத் தகுவன செய்தல் வேண்டும். உலகில் முறைமை யென்பது ஒன்று உண்டு. மற்றும், புலிகேசியும் நிறை குணத்தவன், நின்னினும் நல்லனல்; அவன் உரிமையை அவனுக்கு வழங்கிக் குடிகளின் விழைவினையும் பூர்த்தி செய்விக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்தல் தங்களுக்கு அழியாப் புகழையும் மேன்மையையு முண்டாக்கும்' என்று கூறி யமர்ந்தார். அவர் கூறியவை மங்கலீசனுக்குக் **கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பினில் நெய்யூற்றினாற் போலிருந்தது.** சினமோ மங்கலீசன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தெழுந் தோங்கிற்று. அதனை எல்லோரும் அறிந்தனர்.

அங்கு வந்தவர்களில் சிலர் எழுந்து ஒவ்வொருவரும் புலிகேசிக்கு அரசுரிமையைக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு கொடாதிருத்தல் நாட்டிற்குப் பல்லாற்றானும் தீமையை விளைப்பதாகு மென்றும், அதனால் பெருத்த துன்பம் விளையும் என்றும் கூறி அமர்ந்தனர். அவற்றையெல்லாம் கேட்ட மங்கலீசன் மனம் புண்ணாகியது. ஒன்றும் கூறாமல் எழுந்து செல்லவும் அவனால் இயலவில்லை. அவர்களைத் தன் அதிகார வன்மையினால் தீங்குறுத்துவதற்கும் அவன் அஞ்சினான். ஏனெனில் அவ்வாறு செய்யின் தனக்கும் தன் மைந்தனுக்கும் தானே

கெடுதியைத் தேடிக்கொண்டவனுவான் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். ஆதலின் தன் கருத்தையும் விளக்கி யவர்களுக்குப் பதிலு மளித்தது போலிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணித் தன் மன வெழுச்சியை யடக்கிக்கொண்டு மங்கலீசன் கீழ்வருமாறு பேசலானுன். "அன்பர்களே! நீங்கள் உரைத்தன யாவற்றையும் கேட்டேன். நீங்கள் சிறிதும் சிந்தித் தறியாது பேசிவிட்டீர்கள் என்பது என் னுடைய கருத்து. சற்று நீங்கள் சிந்தித்திருப்பின் நான் கொண்டுள்ள கொள்கை தவறுடைய தல்ல வென்பதை யுணர்வீர்கள். என் தமையன் கீர்த்தி வர்மன் ஆட்சி புரிந்தபோது இருந்த சாளுக்கிய நாட்டிற்கும், என்னுட் சியில் உள்ள சாளுக்கிய நாட்டிற்கு முள்ள வேற்றுமை உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. நான் இவ்வரசாட்சியை யேற்றுக் கொண்ட பிறகு காலசூரி இராஜ புத்திரர்களை வென்று அந்நாட்டையும் இதனுடன் சேர்த்திருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததோ? நான் அரச னுன பிறகு இச் சாளுக்கிய நாட்டின் மேம்பாட்டிற்காக எவ்வளவு பாடுபட்டுள்ளேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதோ? என் தமையன் கீர்த்தி வர்மன் இறந்த பின்பு இச் சாளுக்கிய நாடு என்னுல் எவ்வளவு மேன்மைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள தென்பதை நீங்கள் நன்ருய் ஆராய்ந் தறியுங்கள். என் ஆட்சிக் காலத்தில் குடிகளுக்கு விளைந்துள்ள நன்மைகள் பல வென்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். எனக்கோ முதுமைப் பருவம் நெருங்கிவிட்டது. இந்த அரசு என் தமையனிட மிருந்து நான் பெற்றதென்பதை நன்குணர்வேன். முறைமையில் புலிகேசி உரிமை யுடையவன் என்பது எனக்குத் தெரி யாமற் போகவில்லை. என்றுலும் நான் கூறுவனவற்றைச்

சிறிது சிந்தித்துப் பாருங்கள். என் தமையன் காலத்தில இருந்ததைக் காட்டிலும் என் காலத்தில் இந்நாடு நன்மைகள் பலவற்றை யடைந்துள்ளது. அதுமட்டுமல்ல. நாடும் பெரிதாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாடு மேன்மை யுற வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தால் அல்லும், பகலும், நான் கொண்ட கவலையும் பட்ட பாடும் சொல்லுந் திறத்த னவன்று. இச் சாளுக்கிய நாட்டை என்றும் அழியாது ஓங்கிடச் செய்யத்தக்க வழிகளினுல் நிலைபெறும்படி செய்தவன் நான் என்பதே என் முழு நம்பிக்கை. ஆகை யால் உண்மையில் நானும், என் சந்ததியார்களுமே இந் நாட் டரசுரிமையை யெய்துதற்குக் கடமையும், உரிமையு முள்ளவர்கள். அவ்வா றிருப்பதுமன்றி என் மகனும் கல்வி, கேள்வி, வீரம், படைப்பயிற்சி முதலியவைகளிற் சிறந்து விளங்குகின்ருன். குடிகள் அவனை மிகவும் நேசிக்கிருர்கள் என்பதை நான் நன்கறிவேன். இச் சாளுக்கிய நாட்டை அவன் கைக்கொண்டு ஆண்டு வருவானுயின் இந்நாடு மிக்க நன்மைகளையும் கீர்த்தி யையும் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. மற்றும், அவன் என்னிலும் பதின்மடங்கு மேலாகக் குடிகளால் நேசிக்கப் படுவான் என்பதும், அவன் இச்சாளுக்கிய வம்சத்திற்கு அழியாப் புகழை உண்டாக்குவான் என்பதும் என்னுடைய முழு நம்பிக்கை. ஆதலால் நான் நெடுங்காலம் யோசித்து ஒரு முடிவை யடைந்தபின் இந் நாட்டில் வாழும் தக்க பெரியோர்களோடு கலந்து பேசியும் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்துள்ளேன். அத் தீர்மானம் யாதெனில் எனக்குப் பின் என் அரசாட்சி என் மகனுக்கே உரிய தென்பதே. நீங்கள் இப்பொழுது என்னிடம் கூறியவற்ருல் என் கருத்திற்கு இணங்காதவர்கள் என்பதையு முணர்ந்தேன்.

என்னிடம் என்றும் இவ்வாறு எதிரமர்ந்து பேசத் துணிவுகொள்ளாத என் தமையன் மைந்தர்கள் இன்று உங்கள் முன்னிலையில் என் பக்கலில் அமர்ந்து அஞ்சாது பேசியதை நினைக்குமிடத்து என் மனம் கலக்க மடைகிறது. அவர்களுக்கு அத்தகைய தன்மை இயல்பாக வுண்டான தல்ல என்பதே எனது துணிபு. என் தமையன் மகன் கூறினவற்றையும், நீங்கள் கூறினவற்றையும் நான் சற்று ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் என்னைச் சோதித்து என்னிட மிருந்து ஓர் உறுதிமொழி பெறுவதற்குச் செய்த சூழ்ச்சி யென்றே நினைக்கின்றேன். ஏன் என்றால் இக் காலம் வரையில் புலிகேசியும் மற்றவர்களும் என்னுடன் அமர்வதற்கே அஞ்சுவார்கள். மற்று என்னோடு பேச வேண்டுமென்றால் எவ்வாறு பேசுவார்கள் என்பதை நீங்களே உணர்ந்து கொள்ளலாம். புலிகேசி என்னுடன் தன் உரிமையைப்பற்றிக் கேட்கவேண்டு மென்னும் விருப் புடையவனா யிருந்தால் என்னைத் தனியாகக் கண்டு கேட்டிருக்கக் கூடும். நீங்கள் எல்லோரும் வந்திருப்ப துணர்ந்து அவன் தம்பிமார்களுடன் வந்து எனக்குச் சரியாக வமர்ந்து தன் உரிமையை வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டதை நினைக்குங்கால்——ஆ——உம்—— தெரியாதா? நான் என்ன முழு மூடனா?.........ஏதோ துராலோசனை மந்திரிகள் கூடியுள்ளனர்...நல்லது இருக் கட்டும். முறை தவறியும், நிலைதவறியும் நடந்தால்...... முடிவில் அடைவது என்ன என்பதைத் தானே நன்கு உணர்ந்து கொள்ளுகிறான்.........அன்பர்களே என் வீண் பேச்சு. என்னால்தான் இச் சாளுக்கிய நாடு நிலைபெற் றிருக்கின்றது என்பது என் கொள்கை. அதனை எவரும் மாற்றுவதற் கியலாது. என் தமையன் இறந்த காலத்தில்

நான் அல்லாது வேறு யாவனேனும் அரசனாய் அமர்ந்தி ருந்தால் காலசூரி ராஜ புத்திரர்களும், கொங்கணத் தவரும், கடம்பருமாகச் சேர்ந்துகொண்டு இச் சாளுக்கிய நாட்டைச் சிதறுதலடையச் செய்திருப்பார்கள் என்பது திண்ணம். நான் அரசனாக வந்ததினாற்றான் இந் நாடு சிதறாமல் பரவும் படியும், பகைவர்கள் அழிந்தொழியும் படியும் செய்தேன். ஆதலால் நானும் என் வழிவந்தாருமே இந் நாட்டரசுக்கு உரிமையுடையவர்கள். அவ்வாறல்லாது மற்றவர்கள் தமக் குரிமை யிருக்கின்றதென்று வருவதைக் கண்டு அவர்கட்குப் பயந்து என்னுரிமையை யிழந்து நிற்பதற்கு என் மனம் ஒருபொழுதும் சம்மதியாது. அவ்வாறு எவரேனு முளராயின் என் முழு வலிமையையும் அவர்கள் மூலமாக உலகத்தார்க்கு விளக்கிக் காட்டுவேன் ....நீங்கள் செல்லலாம்" என்று நயமும் பயமும் தோற்றும்படி யுரைத்துச் சரேலென மங்கலீசன் அவ்வ றைவிட்டகன்றான். மற்றவர்களும் எழுந்து அவ்வறையை விட்டு அகன்றனர். புலிகேசி தன் சிற்றப்பன் கொண் டுள்ள பொறாமையையும், மூர்க்கத்தனத்தையும், பகை மையையும் அறிந்து மிக்க சினங் கொண்டான். எப்பாடு பட்டாயினும் தன் உரிமையைத் தான் பெறாது உயிர் வாழ்வதில்லை யென்னும் உறுதியை புலிகேசி மனத்திற் கொண்டான்.

---

6. மங்கலீச வீழ்ச்சி

கி. பி. 608ஆம் வருஷத்தில் சாளுக்கிய இராஜ்ஜியமெங்கும் பெருங் குழப்பமாகவே இருந்தது. ஒரு பக்கம் மங்கலீசனும் அவன் துணைவர்களும் மங்கலீசன் மைந்தனுக்கு அரசாட்சியை அளிக்க வேண்டுமென்றும், புலிகேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் அரசுரிமை பெறுதற்குரியவர்கள் அல்லரென்றும் கூறி வந்தனர். மற்றொரு பக்கம் தக்க பெரியோர்களும், செல்வர்களும், நாட்டின் நன்மையையே நாடுவோரும், அறநெறியில் நடப்போருமாய்க் கூடி மங்கலீசன், புலிகேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் இளையராய் இருந்தமையினால் அவர்களைக் காப்பாற்றவும், அவர்கள் தக்க பருவம் அடையும்வரை அரசாளவுமே அரசனாக்கப்பட்டான். அவர்கள் தற்போது தக்க பருவமுடையோர்களா யிருத்தலின் அவர்களுக்கு அரசாட்சியளிக்கத் தகுந்தது என்று குடிகளுக்குப் போதித்து வந்தனர். இதனால் குடிகளிற் பலர் புலிகேசி பக்கமும் சிலர் மங்கலீசன் பக்கமுமாகப் பிரிவு பட்டனர். இந்நிலை மங்கலீசனுக்கு மிக்க வருத்தத்தைத் தந்தது.

புலிகேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் அரண்மனையை விட்டகன்றதை மங்கலீசன் நன்றாய் உணர்வான். அவர்களுக்கு அந்நகரில் வாழும் சிறந்தோர்களும் மற்றோர்களும் துணையாயுள்ளார்கள் என்பதை நன்கறிந்திருந்தான். எவ்வாறாயினும் புலிகேசி மக்களின் துணைவலி கொண்டு படையைத் திரட்டி எதிர்த்துத் தன் உரிமையை நிலை நாட்டிக் கொள்வான் என்பது புலப்படாமற் போகவில்லை. என்றாலும் அரசாட்சியைத் தன் மைந்தனுக்கன்றி

அவனுக்கு அளித்துவிட மனமும் இடங்கொடுக்க வில்லை. மங்கலீசன் மனத்தில் புலிகேசியினிடத்தில் கொண்ட பகைமை முதிர முதிர அவன் அறிவிழந்தவனு ஞன். எத்தகையாராயினும் தனக்கு விரோதமாக நடக் கத் துணிந்தனராயின் அவர்களைத் தக்கவாறு ஒறுத்தலே ஏற்புடைத்து என்று துணிந்து, அவ்வண்ணமே செய்யும் படி தன் துணைவர்களுக்கு முழு அதிகாரமும் அளித் தான். ஒறுக்கத் துணிந்தால் ஒரு சமயம் தண்டனைக்கு அஞ்சி அவன் பக்கல் உள்ளார் தன் பக்கத்தில் சாரினும் சாருவர் என்று நினைத்துத்தான் அவ்வாறு தன் துணைவர் களுக்கு அதிகாரம் அளித்தான் மங்கலீசன். அவ்வாறு நினைத்தது தவறென்பதைப் பின்னேதான் மங்கலீசன் உணரலானுன். மங்கலீசன் துணைவர்களுக்கு அக்கால நிலை பெரும் பயனளித்ததென்று கூறுவானேன்? அவர் களில் ஏழையாயிருந்தோர் செல்வந்தராயினர். அற்பரா யிருந்து அன்றைப் பாட்டை யன்றன்று கழித்து வந்தோர் அமைச்சரும் அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த அலுவலாளர்களாயும் விளங்கினுர்கள். தம்மை முன்பு பழித்துத் துன்புறுத்திய வர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்கத் தருணமும் அவர்களுக்கு வாய்த்தது. அரசனே அவர்களுக்கு முழு அதிகாரம் கொடுத்துள்ளான். தாங்கள் யாது புரியினும் அரசன் தங்களை ஒன்றும் செய்யான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரி யும். அதிலும் **அரசன் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாய்,** அவனைப் புகழ்ந்து சார்ந்து பேசுபவர்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைப்பவனுயிருக்கிருன் என்பதை யறிந்திருந்தனர். அதி லும் அவன் அறிவிழந்துவிட்டான் என்பதை அரசன் தம் கைவலையில் சிக்குண்ட காலத்திலேயே யுணர்ந்தவர்கள். அவர்கள் வைத்ததுதான் சட்டமாகக் கி. பி. 608-ஆம் ஆண்டில் இருந்தது.

புலிகேசி, என்று தன் உரிமையை வழங்க வேண்டும் என்று சில பெரியோர்களை வைத்துக்கொண்டு தன் சிற்றப்பனைக் கேட்டானோ, அன்றே அரண்மனையை விட்டுத் தம்பிமார்களுடன் வெளியில் வந்து விட்டான். மங்கலீசன் தன் உயிரைப் போர்க்களத்தில் போக்கினாலல்லது தான் உயிரோடு இருக்கும்வரை அரசாட்சியைத் தன் மைந்தனுக்கன்றி வேறெவனுக்கும் கொடான் என்பதைப் புலிகேசியுணர்ந்து கொண்டான். அவன், தான் நேரில் தன்னுரிமையை வழங்கும்படி கேட்டுவிட்டபடியால் தன்னையும் தன் தம்பிமார்களையும் முற்றிலும் விரோதிகளாகக் கொள்வதோடு இடையூறுகளை யியற்றவும் மங்கலீசன் துணிந்து விடுவான் என்பதை அவன் அன்று கூறிய சொற்களால் அறிந்தான். தான் அரண்மனைக்குள் இருந்தால் தன் உரிமையைத் தான் பெறுதல் இயலாது என்பதை யுணர்ந்தே தம்பிமார்களுடன் புலிகேசி அரண்மனையை விட்டுவெளியே வந்தான். அவன் அவ்வாறு வெளியே வந்தது மங்கலீசனுக்கு அச்சத்தையும் அதைரியத்தையும் உண்டாக்குவதாயு மிருந்தது. மற்றும், அவ் வருகை நாட்டில் நடப்பவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவும், குடிமக்களைத் தன் வயப்படுத்தவும், பிறவற்றிற்கும் புலிகேசிக்கு எற்ற நிலையாயிற்று.

ஜயசிம்மனும், விட்டுணு வர்த்தனனும் புலிகேசி கூறியபடி அவனுக்குத் துணையாயிருந்து வந்தனர். புலிகேசியும் தன் தம்பிகளைக் கூப்பிட்டுத் தான் எண்ணுவதைக் கூறி அவர்கள் கருத்தை உணர்ந்து, அவர்களும் ஒருப்பட்டிருந்தாலல்லது தானாக யாதொரு செயலையும் செய்யத் துணியான். ஆகவே, உடன் பிறப்பாளர் மூவரும் ஒருப்பட்ட மனமுடையராய் வாழ்ந்தனர். **'ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வு'** என்பதும், **'சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த**

வலிமை ' என்பதும், 'உடன் பிறப்பில்லா உடம்பு பாழ்' என்பதும் அவர்களை நோக்கியே பின் கூறப்பட்டனவோ என்று ஐயுறத் தகும்படி மூவரும் ஒற்றுமையாயிருந்தனர். 'ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே' என்பது அவர்கள் மனத்தில் செவ்வையாய்ப் பதிந்திருந்தது. இராமபிரான் ஒத்த அன்பினையும், ஒற்றுமையையும் உடைய தம்பியான இலக்குமணனைப் பெற்றதால் சிறப்புற்றான்.

புலிகேசி தன் தம்பிமார்களோடும் அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்ததும் சில செல்வர்கள் தகுந்த இடம் முதலியன அளித்தனர். அம் மூவரும் அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து கொண்டு, மேல் நடக்க வேண்டியிருக்கும் காரியங்களைச் சிந்திப்பாராயினர். அவர்கள் தங்களுக்குத் துணையாக நிற்கும் பிரபுக்களின் துணை கொண்டு குடிமக்களுக்குத் தங்கள் உரிமையெடுத்து விளக்கிக் காட்டித் தங்களுக்குத் துணை செய்ய வேண்டியது அவர்கள் கடமை என்பதை விளக்கமாகக் கூறி வந்தனர். அவர்கள் மூவரும் படைத் தலைமை தாங்கியிருந்தமையாலும், வீரர்களைத் தாம் பழக்கி வந்த நேர்மையாலும் அவர்களைத் தம் வசப்படுத்திக் கொள்ளவும் முயன்றனர். அவ்வேலை அவர்களுக்கு மிக்க எளிதாகவே முடிந்தது. நாளுக்கு நாள் மங்களீசன் துணைவர்களின் வேலைகளுக்கு இடையூறுகள் பல நிகழ்வனவாயின. அவர்கள் தங்கள் சூழ்ச்சியை வெற்றியோடு முடித்துக் கொள்ள முடியாதென்பதை யுணர்ந்து புலிகேசியின் பேரிலும், அவனுக்குத் துணை புரிவார் பேரிலும் பழிகளைச் சுமத்தி மன்னனிடம் கூறினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் கூறியது மங்களீசன் கொண்டுள்ள பகைமையை மிகுதிப் படுத்தியது.

சாளுக்கிய நாட்டில் உண்டாயிருந்த குழப்பத்தைப் பற்றி அந்நாட்டில் மட்டுமன்றிப் பிற நாட்டிலும் மக்களுக்குத் தெரிய வந்தது. எந்நாட்டவரும் மங்கலீசன் செய்கையை வெறுத்தனர். அச்செய்தியை மங்கலீசனும் உணர்ந்திருந்தான். அவனும் அவன் துணைவர்களும் செய்யும் வேலைகள் யாவும் பயனற்றவையாய் முடிந்துவிடும் என்பதை எவ்வாறோ உணரலாயினன். அவனுக்குத் துணை புரிவதற்கெனச் சுற்றி நின்றவர்களும் தங்கள் செயல்கள் பயன் பெறுமையைக் கண்டு அவனை விட்டு நழுவலாயினர். என்றாலும் அவர்களிற் சிலர் பொருள் திரட்டிக் கொள்ளக் கருதி அவனுக்கு ஊக்கங்காட்டி வந்தனர். மங்கலீசன் மனநிலை கூறும் திறத்தினதாயில்லை. கி. பி. 606 லும், கி. பி. 608லும் அவன் தன்னாட்டில் உண்டான குழப்பத்தை எவ்வாறேனும் நிறுத்தி விட்டுத் தன் வல்லமையாலும், சூழ்ச்சியினாலும் தன் மைந்தனுக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிட மிகவும் முயன்றான். யாவும் பயனற்றவையாயின. குடிமக்களில் பல்லோர் புலிகேசியின் பக்கம் சார்ந்து நிற்றலை அவன் அறிந்து கொண்டான். மக்கள் யாதொரு அச்சமுமின்றி நேரிலேயே பழிக்கவும் முன் வந்தனர் என்றால் அவனுக்கு அந்நாட்டில் ஆதரவு எத்துணை இருந்ததென்பதை இயம்பவும் வேண்டுமோ ?

எத்தகைய சூழ்ச்சி செய்பினும், தன் மைந்தனுக்கு அரசுரிமையை அளித்திட முடியாதென்பதை, மங்கலீசனுக்கு **உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல** அந்நாட்டு மக்கள் விளக்கிக்காட்டினர். அதனால் மங்கலீசன் தான் கொண்ட எண்ணத்தை விட்டு ஒழித்துப் புலிகேசிக்கு அரசுரிமையை யளித்து விட்டாலும் அளித்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தைக் குடிகள் கொண்டதுண்டு. என்னே அவர்

கள் பேதைமை! மங்கலீசனே தான் கொண்ட எண்ணத்தை விட்டுவிடுபவன்? தன் சூழ்ச்சிகள் யாவும் பயனற்றன வாயின என்பதை யுணர்ந்த மங்கலீசன் புலிகேசியையும், அவன் தம்பிமார்களையும் கொன்றுவிடவும் சூழ்ச்சிகள் செய்தான். அவையும் பயனற்றுப் போயின. அச் சூழ்ச்சிகள் யாவும் அந்நாட்டு மக்களுக்குச் சில நாட்களில் வெளியாயின. அதனால் அந் நாட்டுக் குடிகள் மங்கலீசனை யும், அவன் மகனையும் முற்றிலும் வெறுக்கலானார்கள். அவர்கள் அவன்பால் நடந்து கொண்ட வெறுப்பை ஆழ்ந்து நோக்கின் ஒரு சமயம் அவன் புலிகேசிக்கு அரசுரிமையைக் கொடாதிருப்பானாயின், அந் நாட்டுக் குடிகளே அவன் மேல் போர்தொடுக்கவும் முயல்வார்கள்போல் இருந்தது. இதனால் மங்கலீசன் நிலை வருந்தத்தக்கதாயிற்று.

மங்கலீசன் தன் எண்ணங்கள் யாவும் பயனற்றுப் போய்விடின் தான் உயிர் வாழ்தலினும் இறத்தலே சிறந்த தாகும் என எண்ணினன். அதனால் தனக்குற்ற நண்பர் களோடு கூடித் தான் செய்யத் தகுவது யாதெனத் தீர் மானம் செய்யத் துணிந்தான். ஒரு நாள் இரவு அரண் மனையில் அவனுக்குற்ற நண்பர்கள் வந்து கூடினார்கள். அவன் அவர்களோடு நெடுநேரம்வரை பேசிக்கொண் டிருந்தான். பின் எல்லோரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். போரின்றி யாதொரு செயலும் நடைபெறாதென்றும், போர் செய்யத் தொடங்கினல் போரில் சூழ்ச்சிகள் செய்து புலிகேசியையும், அவன் தம்பிமார்களையும் நமனுலகத் திற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்றும், அவ்வாறு செய்து விட் டால் எளிதில் தன் மைந்தனுக்கு மங்கலீசன் அரசாட் சியை யளிக்கக்கூடுமென்றும், அவர்களிற் சிலர் தம் சொல் வன்மையால் எடுத்துக்கூறி மன்னனையும் சம்மதிக்கும்படி

செய்தனர். மங்கலீசனும் தான் கெடப்போகும் காலம் கிட்டியுள்ளதைக் கருதாது அவர்கள் கூற்றிற் கிணங்கினன்.

அரண்மனையில் போருக்குப் படைகள் அமைக்கப்படு தலை எவ்வாறே புலிகேசிக்குத் துணை செய்யும் பிரபுக்கள் அறிந்து அவனுக்கும், அவன் தம்பிமார்களுக்கு முணர்த்தி னர். அதனைக் கேட்ட புலிகேசி தன் சிற்றப்பனுக்கு நம னுலக வாழ்க்கை நெருங்கி விட்டதை யுணர்ந்து வருந்தினன். தன்மீது போர் தொடுக்க மங்கலீசன் முயல்கின்றான் என் பதைப் புலிகேசி யுணர்ந்தும் எவ்வாறு அவன் வாளாவிருத் தல் கூடும்? அதனால் அவனும் படைகளைத் திரட்ட முயன் றனன். இத் துறையில் ஜயசிம்மனும், விட்டுணு வார்த் தனனும் பெரிதும் பாடுபட்டார்கள். அரசன் படையில் ஒரு பகுதி புலிகேசியின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வதாயிற்று. என்றாலும் கடும் போர் நிகழின் என்செய்வதென எண்ணிப் புலிகேசி புதுப் படைகளையும் ஏற்படுத்தினன். இவை யாவும் குடிகளுக்குத் தெரிந்தன. தெரிந்தவுடன் குடிகளிற் பலர் புலிகேசியின் படையில் சேர்ந்து கொண்டனர். அவன் அவர்களுக்குத் தன்னாலும், தம்பிமார்களாலும் போர் முறைகளைக் கற்பித்து வேண்டுவன செய்தான். இவை யாவும் மங்கலீசனுக்குத் தெரியாமற்போகவில்லை. அந் நிலையிலும் அவன் '**தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்கள்**' என்பது போலத் தன் மைந்தனுக்கு அர சுரிமை வழங்குதல் தக்கதும், நியாயமுமாகுமென்று கூறி வந்தான். நல்லோர் பலரும், அமைச்சர் பலரும், நன்மதி களை எடுத்துரைத்தும் யாவும் '**செவிடன் காதில் ஊதிய சங்குபோல்**' பயனற்றனவாயின. '**மணலையும் கயிறாய்த் திரிக்கலாம், கயவர் குணமட்டுந் திருப்ப வசமோ**' என்று அவர்கள் கூறிக்கொண்டே அவனை விட்டு விலகினர்.

கி. பி. 609-ஆம் ஆண்டுக் கடைசியில் சாளுக்கிய நாட்டில் குழப்பமும் அமைதியின்மையும் குடிகொண் டிருந் தன. குடிகள், எப்பொழுது போர் நிகழுமோ என்று அச்சமுடையவர்களாகவே இருந்தனர். முடிவில் போரும் தொடங்குவதாயிற்று. போர் தொடங்குவதன்முன் புலி கேசி தூது விடுத்து இனியேனும் தன் உரிமையைத் தனக்கு அளிக்கும்படி வேண்டினன். அது பயனற்றதாகவே, போர் புரியத் துணிவுகொண் டெழுந்தனன். மங்கலீசன் தானும், தன் மகனும் துணைவருமாக இருந்து சேனைகளை நடத்திக் கொண்டு போர்க்களத்தைக் குறுகினர். புலிகேசி சிறிதும் அஞ்சாது தானும், தன் தம்பிமார்களுமாயிருந்து படை களை நடத்திக்கொண்டு போர்க்களத்தை யடைந்தான். இவ் விருவர் போரினையும் காண மக்களும் வந்திருந்தனர். அந் நாட்டுக் குடிகள் எல்லோரும் புலிகேசிக்கு வெற்றியுண்டாக வேண்டுமென இறைவனை இறைஞ்சினர். இருவர் படை களும் கைகலந்தன; போரும் தொடங்கிற்று. போர்க் களத்தில் புலிகேசி பொலிந்து தோன்றினன். மன்னன் படையாகிய ஆட்டு மந்தைக்குப் புலிகேசி ஓர் அடுபுலி போன்று விளங்கினன். யானையாகிய மங்கலீசனைக் கொல்ல வந்த சிங்கமோ புலிகேசி என்று எல்லோரும் மதி மயங்கினர். கடும் போர் சில நாட்கள்வரை நடந்தது. அப்போரில் புலிகேசியைச் சூழ்ச்சியால் கொல்ல மங்க லீசன் துணைவர்கள் முயன்றனர். புலிகேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் அவற்றை யெல்லாம் முன்பே யோசித்தறிந் திருந்ததனல் மிக உன்னிப்பாய் இருந்து மங்கலீசன் துணைவர்களை அந்தகன் உலகிற்கு அனுப்புவித்தனர். கடைசியாக மன்னனும், மன்னன் மகனும் கடைநாள் போரில் பட்டொழிந்தனர். போரும் முடிவடைந்தது. புலி

கேசியும் அவன் தம்பிமார்களும் வாகை சூடி வெற்றி முழக்கத்தோடு நகருட் புக்கனர். அவர்கள் வருகையைக் குடிகளும் அன்போடு வரவேற்றனர். பிறன் பொருள் வெஃகிய பேதையின் கதிதான் என்னே !—அந்தோ! பாவம் ! பாவம்!

---

7. புலிகேசியின் வெற்றி மேம்பாடு

கி. பி. 610-வது ஆண்டில் புலிகேசி சாளுக்கிய நாட்டிற்கு அதிபதியானன். **மார்ஸ்டன் துரையும் வின்ஸென்ட் ஸ்மித்** என்பவரும் கி. பி. 608-ல் புலிகேசி அரியணை யேறினன் என்பர். பழைய சாஸனங்களை நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்தவரும், தக்ஷிண பதத்தின் சரிதையை எழுதியவருமாகிய **இராம கிருஷ்ண கோபால் பண்டார்கர்** என்பார் கி. பி. 610, கி. பி. 611-ல் அரியணை யேறியிருத்தல் வேண்டு மென்கின்றார். **வைத்தியா** வென்பவர் கொள்கையும் புலிகேசி கி. பி. 610-லேதான் அரசனானன் என்பதே. புலிகேசி அரசடைந்ததும் தான் செய்ய வேண்டியவைகள் பலவுளவென அறிந்து கொண்டான். தன் தம்பிமார்களைத் தனக்குத் துணையாக வைத்துக் கொண்டு புலிகேசி அரசு புரிவானாயினன். சாளுக்கிய தேசத்துக் குடிகள் புலிகேசி அரசனாக வந்ததைப்பற்றிக் களி கூர்ந்தனர். மங்கலீசனுக்குத் துணை புரிந்தவர்களெல்லாம் இருந்த விடம் தெரியாமல் மறைந்தொழிந்தனர். அவர்களுக்குப் புலிகேசியினால் அவன் அரசனாய பின் யாதொரு துன்பமும் ஏற்படவில்லை.

புலிகேசி தன்னாட்டிற்குப் பல நன்மைகளைப் புரிந்தான். அவன், பல வரிகளைக் குறைத்து ஆறில் ஒரு பங்கு நிலவரியாக மட்டும் பெற்று வந்தான். நாட்டில் ஆங்காங்கு நீதி மன்றங்களை நிறுவினன். வேத மதம் மேன்மையையடையலாயிற்று. பௌத்த மதமும் பிற மதங்களும் நிலை பெற்று வந்தன. குடிமக்களுக்கு இயன்றளவும் நன்மைகளைப் புரிந்த பின் புலிகேசி தன்னிடமுள்ள படைப்

பலத்தை நோக்கினன். ஜயசிம்மனும், விட்டுணு வர்த்தனும் புலிகேசியின் சொல் கொண்டு சேனைகளைப் பெருக்கலாயினர். இது நிற்க.

இராட்டிரகூட வம்சத்தில் தோன்றிய அரசர்கள் இருவர் இருந்தனர். அவர்கள் சாளுக்கியர்களோடு நீண்ட காலமாகப் பகைமை பாராட்டி வந்தனர். அவ்விருவர்களும் முறையே **அப்பாயிகன், கோவிந்தன்** என்றழைக்கப் படுவார்கள். அவர்கள் சேனு பலமு முடையவர்கள். அவர்களில் அப்பாயிகன் என்பான் சேனையில் வட கடற்கரை நாட்டுக் குதிரைகள் பல இருந்தன. அவர்கள் இருவரும் புலிகேசி அரசாட்சியை யடைந்ததும் எதிர்த்துப் போர் புரிவதெனப் பேசிக்கொண்டனர். புலிகேசி இளம் பருவத்தினன் ஆதலினாலும், அரியணை யேறிக் கொஞ்ச காலமே யாயிற்றாதலினாலும் அவனைப் போரில் வெல்வது எளிது என்பது அவ்விருவர்களுடைய கொள்கை. "**காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்**" என்பதை அவர்கள் நன்குணர்ந்திருந்தார்களாதலால் அப்பாயிகனும், கோவிந்தனும் தம்முள் கலந்து பேசிக்கொண்டு பெருஞ் சேனையுடன் வந்து புலிகேசியை எதிர்த்தார்கள். உலகில் மக்கட்கு உள்ள தீய குணங்களில் அவா என்பது ஒன்று. இக்குணம் வாய்க்கப் பெற்றாரை, அந்தோ! பேய்க்கோட் பட்டார் என்றே கூறி விடலாம். இக் குணத்தினல் மக்கள் அடைகின்ற தீமைகள் பல. இக் குணத்தைக் கொண்டுள்ள மக்கள் மனம் என்றும் துன்புறுவதாகும். அவர்களுக்கு மனநிறைவு என்பதே இராது. எப்பொருளைக் காணினும் அப் பொருளை யடைய விழைவுண்டாகும். அப் பொருளை யடையாவிடிலோ அவர்கள் உறும் துயர் அறைதற் கியலாததாகும். "**போது மென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து**"

என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. அவா என்பது ஆசை, ஆசைப் பெருக்கம், இறங்குதல் என்னும் பொருள் கொண்ட தோர் சொல். ஆதலின் அவா எனுங் குணத்தைப் பெற் றுள்ளோர் எத்தகையாராயினும் தம் நிலையினின்றும் இறங்குவர் என்பது திண்ணம். மற்றும் **அவாவே பிறப் பிற்கு வித்து.** இதனை **வள்ளுவர்,**

> **" அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்**
> **தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து."**

என்று தெளிவுறக் கூறியுள்ளார். மற்றும், அவா வறுத் தாரே தூய்மையுற்றவ ரென்றும், மெய்ம்மை யுடையவர் என்றும், நூல்கள் கூறும். அவா வுடையார்க்கோ துன் பத்திற்குமேல் துன்ப முண்டாகும். அந்தோ! இதனை **வள்ளுவர்,**

> **" அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பமஃ துண்டேற்**
> **றவாஅது மேன்மேல் வரும் "**

என்று தெளிவுறக் கூறியிருத்தலை யுணரமாட்டாமல் உலகில் மக்கள் அவா வாய்ப்பட்டு அலமருகின்றனரே! உலகில் மக் களாய்ப் பிறத்தலே துன்பமுடையதாகும். உடம்பு முகந்து நின்ற துன்பம் முன்பே செய்து கொண்டதாகும். பின்னும் அவா என்னும் குணத்தாலும் மேன்மேலும் துன்பத்தைத் தேடிக் கொள்ள முயல்வரோ அறிவுடை யோர்கள்? புலிகேசி இளையோனு யிருத்தலினுல் தம்மை எதிர்த்துப் போர் புரிய அவனுக்குஆற்றலில்லை என்று மனத் தில் உன்னிக் கோவிந்தனும் அப்பாயிகனும் தம் சேனை யோடு சென்று புலிகேசியைப் போரில் வென்று அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் அவா வால் போருக் கெழுந்தனரே! என்னே அவர்கள் அறிவு?

அரசர்களையு மன்றே அவா வெனும் பேய் பிடித்தாட்டு கின்றது! அம்மம்ம! அவாவே பிறப்பிற்கு வித்து ஆதலினாலும், அவாவே பிற துன்பங்களுக்கும் ஏது வாதலி னாலும், அவாவே ஒருவனது உயர்குணங்களை யொழித் தலினாலும் அதனை அறவே அகற்றி வாழ்வதே மானிடம் பெற்றாரின் பெருநோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும்.

புலிகேசி தான் அரியணை யேறியதும் தன் படைப் பலத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ள முயன்று வந்தான் என்று கூறினோ மல்லவா? அவன் சேனை நாளுக்கு நாள் பலம் பெற்று வந்தது. இத் தருணத்தில் அப்பாயிகனும், கோவிந்தனும் தங்கள் படையோடு வந்து புலிகேசியை எதிர்த்தார்கள். **புலிக்குட்டி பூனைக்கு அஞ்சுமோ?** புலி கேசி அவர்கள் பொருதற்கு வந்ததை நோக்கி ஒரு சிறிதும் மனத்தில் அச்சங்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் பொர வந்தது அவனுக்கு உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் உண்டாக் கியது. தன்னாலும் தன் தம்பியர் இருவர்களாலும் பழக்கப்பட்ட படையைத் திரட்டிக் கொண்டு இராட்டிர கூட அரசர்களான அப்பாயிகனையும், கோவிந்தனையும் முன் சென்று எதிர்த்தான். அவர்கள், அவன் அஞ்சாது எதிர்த் ததை நோக்கி ஆச்சரிய முற்றனர். பின், போர் நிகழ்ந்தது. அவ்விரு இராட்டிர கூட அரசர்களும் தம்மால் இயன்ற வரை புலிகேசியைப் போரில் வெல்ல முயன்றனர். அந்தோ! அவர்கள் முயற்சி வீணாயின. சிங்கக் குருளையை யொத்த புலிகேசி தன் சேனையை மிக்க திறமையோடு நடத்திக்கொண்டு சென்று பகைவர் சேனையை முறியடித்துப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்தான். என்னே இளஞ் சிறுவனின் வீரத்தன்மை! அந்தோ! அப்பாயிகனது குதிரைப்படை முழுவதும் சிதைந்து சிதறி இடந் தெரியாத

படி ஓடிப் போயிற்று. படை குலைவுற்றதைக் கண்ணுற்ற அப்பாயிகனும் ஓடி ஒளிந்து தப்பினான். கோவிந்தன் படையும் முறியடிக்கப்பட்டதால் அவன், தன்னால் புலிகேசியைப் போரில் வெல்லுதற்கு இயலா தென்பதை நன்குணர்ந்தான். அவன் புலிகேசியோடு சமாதானம் செய்துகொண்டு அவன் நட்பினர்களில் ஒருவனும் சிற்றரசர்களில் ஒருவனுமாய்ப் புலிகேசிக்குக் கப்பம் கட்டி வந்தான். இப் போரினால், வெற்றி கொண்ட புலிகேசியின் ஆற்றல் அனைவர்க்கும் விளங்குவ தாயிற்று. இப்போர் கி. பி. 610-முதல் கி. பி. 612-க்குள் நடைபெற் றிருக்க வேண்டு மென்று ஊகிக்கப் படுகிறது. புலிகேசி தான் அரசனான பிறகு முதன் முதல் புரிந்த போர் இஃதே என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியினா லறியப்படுகின்றது. கோவிந்தன் என்பான் **இந்திர ராஜன்** என்பானின் புதல்வனும் **தந்தி வர்மன்** என்பானின் பெயரனும், **கோவிந்தன் முதலாவான்** என்பவனுமாவன் என்று அறியப்படுகிறது.

இராட்டிரகூடர்களுக்கும் புலிகேசிக்கும் போர் நடந்தது. அப்போர் புலிகேசியின் படை மிகுதிப்படுதற்குக் காரணமாயது; அம்மட்டோ டன்றிப் புலிகேசியின் வல்லமையைப் பின் நிலைநாட்டுவதற்கும் காரணமாயிற்று. புலிகேசிக்கும் தன் சேனைகளை மிகுதிப்படுத்திக்கொண்டு தன்னை எதிர்க்கும் பகைவர்களை வென்று தன் நாட்டினை விசாலப்படுத்திக் கொள்வதோடு தன்னுடைய பெயரையும், புகழையும் நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகி, அஃது அவன் மனத்தில் வேரூன்றிப் பதியலாயிற்று. எனவே புலிகேசி தன் படையை மிகுதிப்படுத்திப் போர் முறைகளைச் செவ்வையாய்க் கற்றுக்கொடுத்தான். அவன் தம்பிமார்கள் இருவரும் அவனுக்குப் பேருதவி புரிந்தனர்.

ஆகவே, புலிகேசி யாவரும் தன்னை எதிர்த்துப் போரில் வெற்றி கொள்ளாத நிலையை யடைந்தான் என்பது பொய் யாகாது.

அத்தகைய நிலையிலும் புலிகேசிக்குப் பகைவர் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் முறையே **வனவாசியைத்** தலை நகரமாகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த கடம்பர்களும், தற்காலத்தில் மைசூர் என்று விளங்குவதான கங்க வம்சத்தினராண்டு வந்த சேர தேசத் தரசனான **கங்கனும்**, கொங்காணத்தை ஆண்டு வந்த மௌரியர்களும் ஆவர். மேற் கூறியவர்கள் எல்லோரும் புலிகேசி வலிமையுற்று விளங்குதலைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு அவனிடம் பகைமை பாராட்டினார்கள். அவர்கள், புலிகேசி வலிமை பெற்று விளங்குவானாயின் தங்கள் அரசாட்சிக்கு அஃது இடையூறாய் இருக்குமென்று அஞ்சினார்கள். மேற் பகுதி முழுவதும் பகைவர்களாகவே யிருக்கப் புலிகேசிக்குக் கீழ்ப் பகுதியிலும் பகைவர்கள் இருந்தனர். வடக்கிலும் வலிமை பெற்ற பகைவன் ஒருவன் உண்டு. இவ்வாறு நான்கு திசைகளிலும் பகைவர்கள் இருத்தலைப் புலிகேசி நன்கறிந்து கொண்டான். அவனுக்கு அச்சம் என்பதே தோன்றவில்லை. தன் தம்பிமார்களின் துணையாலும், தன் படை பலத்தாலும், தன் வீரத் தன்மையாலும் நான்கு பக்கங்களிலு முள்ள பகைவர்களையும் வென்று சாளுக்கிய நாட்டை நிலைநிறுத்தி விடலாம் என்ற எண்ணமும் உறுதிப்பாடும் அவன் மனத்தை விட்டு அகலாதிருந்தன. அதனால்தான் இராட்டிர கூட அரசர்களை வென்றது முதல் தன் நாட்டை நிலைப்படுத்துவதற்கும், பகைவர்களைப் போரில் வெல்லுதற்குமென்றே தன் படையைப் புலிகேசி பெருக்கிக் கொண்டான். ஆண்டில் இளையனாய் இருப்பினும் அரசர் குலத்தில் தோன்றிய

வனுதலின் வீரத் தன்மை புலிகேசியிடம் குடிகொண டிருந்தது. அவன் நாட்டு மக்களும் அவனிடம் மிக்க அன் புடையவர்க ளாகவும், அவன் நிலையை நன்குணர்ந்தவர்களா கவும் இருந்தனர். மற்றும் அவர்களும் தங்கள் நாட்டிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நிலையை உணர்ந்து பலவிதத்திலும் புலி கேசிக்கு உதவி புரிந்து வந்தனர். அவர்கள் செய்கை புலி கேசிக்கு ஊக்கத்தையும், தைரியத்தையும், உற்சாகத்தை யும், வீரத்தையும் உண்டாக்கியது.

---

8. புலிகேசியும் கடம்பர்களும்

கடம்பர்கள் என்பார் தக்காணத்தில் நெடுங்காலமாக இருந்து அரசாளுபவர் ஆவர். அவர்கள் நாடு ஏறக் குறைய கிறிஸ்துவின் பிறப்பிற்கு இருநூறுவருடங்களுக்கு முன்னிருந்து, கிறிஸ்துவுக்குப் பின் அறுநூறு ஆண்டுவரை நிலைபெற்றிருந்தது. அதாவது, சற்றேறக்குறைய எண்ணூறு ஆண்டுகள் வரையிலும் கடம்பர்கள் தக்காணத்தில் சிறந்து விளங்கி யிருந்தனர் எனலாம். அவர்கள், புராண காலத்திலேயே தக்காணத்தில் புகுந்து திராவிடர்களோடு கலந்த ஆரியர்கள். அவர்கள் மரபினர் **குடகு தேசத்தில்** வசித்தவர் என்று தெரிகிறது. கடம்பர்கள் **கன்னடம், துளுவம், குடகு, (கூர்க்கி)** முதலிய மொழிகளைப் பேசி வந்தனர். அவர்கள், தங்கள் வீட்டின் முன் கடம்ப மரத்தை வைத்துப் பெரிதும் போற்றி வந்தமையினால் கடம்பர்கள் எனப்பட்டார்கள். அவர்கள் நாடு மேற்கு மலைத் தொடர்ச் சிக்குக் கிழாகவும் மைசூருக்கு மேல் புறமாகவும் வட கன்னடம், தென்கன்னடம் என்ற மாவட்டங்களைத் தன் னிடத்துடையதாகவும் இருந்தது. அவர்களுக்குத் தலை நகர் **வைசயாந்தி** என்னும் **வனவாசி** நகரமாகும்.

கி. பி. 610-ல் சிம்மாசனம் ஏறிய புலிகேசியின் மேல் அப்பொழுதிருந்த கடம்ப வரசனுக்குப் பகைமை யிருந் தது. ஏனெனில், கீர்த்தி வர்மனை புலிகேசியின் தந்தை கடம்பர்களைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் தடுத்து வந்ததே அதற்குக் காரணம் ஆகும். புலிகேசி அரசனானதும் தன் பகைவர்களான அப்பாயிகன், கோவிந்தன் ஆகிய இருவர்களைப் போரில் வென்றதைக் கடம்ப வரசன் அறிந்தான். சாளுக்கியர் தக்காணத்தில் வலிமை பெற்றிருத்தல் அவன் மனத்திற் குப் பொருந்திய தன்றாயது. புலிகேசியால் எக்காலத்திலும்

தனக்கு அபாயம் உண்டாகும் என்பதை அவன் நன்குணர்ந்திருந்தான். ஆதலின் எவ்வாறேனும் சாளுக்கியர்களை எதிர்த்து அவர்கள் வலியைக் குன்றச் செய்தலே ஏற்புடைத்தாயதொரு செயல் என்று எண்ணினன். புலிகேசியை மௌரியர்களும், கலிங்கரும், கோசலரும், கொங்கணரும் பகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கடம்ப வரசன் உணர்ந்திருந்தான். ஆதலினல்தான் புலிகேசியை எதிர்த்துப் போராடுதலே தகுதி என்று அவன் தன் மனத்துள் எண்ணினன். புலிகேசி இளம் பருவத்தினன் என்பதையும், பகை யரசர்கள் பலருள்ளார் என்பதையும் அவன் உணர்ந்தான். ஆதலால், தான் அக்காலத்தில் அவன் தந்தை ஆணைக் குட்பட்டதுபோல் அடங்கியிராது மீறி நடந்தால் அவனல் ஒன்றும் செய்ய வியலாதென்றும், ஒருசமயம் போருக்குவரின் எளிதில் வென்று விடலாம் என்றும் கடம்ப வரசன் மனத்துள் எண்ணிக்கொண்டு சாளுக்கிய வரசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தமையை மீறி நடக்கலானன்.

அச் செய்தி புலிகேசிக்கு எட்டிற்று. அவன் மிக்க சினங் கொண்டான். தான் இளம் பருவத்தினனு யிருத்தலினும், தனக்குப் பகைவர் பலர் இருத்தலினுமே கடம்ப வரசன் ஆணையை மீறி நடக்கவும் துணிந்தனன் என்பதைப் புலிகேசி நன்ருக அறிந்து கொண்டான்; பின். சில தூதுவர்களைக் கடம்ப வரசனுக்கு நல்லுரை பல நவிலும்படி யனுப்பினன். அச் செய்கை பயனற்ற தாயிற்று. புலிகேசிக்குச் சினம் மிகுந்தது. உடனே தன் படைகளோடு புறப்பட்டுச் சென்று கடம்ப வரசனைப் போரில் கலக்கினன். போரில் கடம்ப வரசன் தோற்றுப் போகவே புலிகேசி அவனைத் தனக்குப் பகுதிப் பணம் கட்டி வரும்படி திட்டம் செய்து வெற்றியோடு தன் நகர்க்கு மீண்டனன்.

9. புலிகேசியும் மௌரியர்களும்

புலிகேசி கடம்பர்களை வென்று வந்தானேனும் அவன் அமைதியுடன் அரசாட்சி செய்ய முடியவில்லை. ஏனெனில் சாளுக்கிய நாட்டை அடியோடு தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று கிளம்பிய சாளுக்கிய குலப் பகைவர் பலர் இருந்தமையே அதற்குக் காரணம் ஆகும். கடம்பர்கள் தொல்லை ஒழிந்ததும் புலிகேசிக்கு மற்றோர் தொல்லை ஏற்பட்டது. அதாவது, கொங்காணத்து மௌரியர்கள் புலிகேசியை எவ்விதத்திலேனும் அழித்துவிட எண்ணிப் போருக்கு எழுவாராயினர். புலிகேசி வீரத்தில் குன்றாதவனாய்ச் சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு அமர்க்களம் நண்ணினன். புலிகேசியின் படை வீரர்கள் களிகொண்ட உள்ளத்தராய், எத்தகைய பகைவர்கள் எதிர்ப்பினும் அச்சமடையாமல், மறப் பண்பில் சிறிதும் குன்றாதவராய்ப் போர் புரிந்தனர். அந்தோ! பாவம், புலிகேசியின் திறமையை அழிக்கப் புகுந்த கொங்காணத்து மௌரிய மன்னன் தன் வலியிழந்தது மன்றிப் புலிகேசிக்குக் கப்பங் கட்டும்படியும் நேர்ந்தது. அம்மட்டோ! புலிகேசி மௌரிய மன்னனை அம்மட்டோடு நிறுத்தவில்லை. மேற்குக் கடற் கரையில் கொங்காணத்திற்குத் தலைநகராய் விளங்கிய **பூரி** என்னும் நகரினைப் புலிகேசி நூற்றுக் கணக்கான கப்பற் படையோடுஞ் சென்று முற்றுகையிட்டு அதனைத் தன் கைவசப் படுத்திக்கொண்டான். **பூரி** என்னும் அந் நகர் மேலைக் கடற் கரையின் தலைவி என்றும், மேற்குக் கடற்கரையின் இலக்குமி என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதாகும். இவ்வாறு கடம்பர்களையும், மௌரியர்களையும் வெற்றி கொண்டது மன்றிச் சேர நாட்டினும் நுழையலாயினன். மலையாளத்தில் ஒரு பாகத்தையும், மைசூரில் ஒரு

பாகத்தையும் கொண்டு விளங்கிய சேர நாட்டைக் கங்கா குலத்தவர் ஆண்டுவந்தனர். அவர்களையும் புலிகேசி தாக்கவே, சேர நாட்டுக் கங்க வரசன் புலிகேசியோடு நட்புடையவனுனன். ஆகவே புலிகேசி ஒருவாறு மேற்குப் பாகத்திலும், சிறிது தெற்கிலுமுள்ள பகைவர்களை எதிர்த்து வென்றும், நட்புக் கொண்டும் தனக்கு அமைதியை யுண்டாக்கிக் கொண்டான். இதனுல் சாளுக்கிய நாடு மேற்கிலும் பரவலாயிற்று. பின், வெற்றியோடு தன் தலைநகரான வாதாபியைப் புலிகேசி வந்தடைந்தான். புலிகேசிக்கு இக்காலங்களில் எல்லாம் அவன் தம்பிமார்கள் பெருந் துணை புரிந்து வந்தனர். இவ் வெற்றிகளால் புலிகேசிக்குத் தேசம் பரவலானதோடு பலமும், வருவாயும் மிகுந்தது. அதனுல் புலிகேசி பின்னும் தனக்குள்ள பகைவர்களைப் போரிற் கண்டு, மலைந்து வென்று தன் நாட்டைப் பரவும் படி செய்ய எண்ணங் கொண்டான். அவன் படைகளும் மிக்க வலிமை பெற்றனவாய், வெற்றிக்கு மேல் வெற்றியாகப் பெற்று வந்ததினுல், சிறிதும் சலியாமல் அவன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்குத் தக்க நிலையில் இருந்தன. புலிகேசியின் தம்பிமார்களும் சிறிதும் மன வேற்றுமையின்றிப் புலிகேசிக்கு உதவி புரிந்து வந்தார்கள். ஆதலால் அவன் தான் கொண்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதும் எளிதாக விருந்தது. வாதாபி நகரத்துக் குடிகளும், சாளுக்கிய நாட்டுக் குடிகளும் புலிகேசியிடம் அன்பாயும், ஒற்றுமையாயும், உதவி புரிபவர்களாயும் இருந்தார்கள். குடிகள் ஒற்றுமையையும், சேனைகளின் பலத்தையும், நற்காலத்தையும், வீர தீரத்தையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற மன்னன் ஒருவன் நினைத்தது புரிதல் அற்புதமாமோ? அல்லது அச்செயல் இயலாததாகி விடுமோ?

10. இலாட கூர்ஜ்ஜர மாளவம்

இலாடம் என்று கூறப்படுவது வட கூர்ஜ்ஜர நாட்டிற்குப் பெயர். தென் கூர்ஜ்ஜரத்தைக் கூர்ஜ்ஜரம் என்றே அழைப்பது வழக்கம். புலிகேசி தன் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு சென்று அவ்விரு தேசத்தார்களையும் எதிர்த்தான். அவர்களும் சாளுக்கியர்களே எனினும் அவர்கள் மரபு வேறு. அவர்கள் புலிகேசியோடு போர் புரிய வலியற்றவர்களாய் அவனைத் தமக்குத் தலைவனாகக் கொண்டு கப்பம் கட்டி வருவதாக ஒப்புக்கொண்டனர். இதற்குள் மாளவ தேசத்து மன்னன் புலிகேசியோடு பகை கொண்டு போருக் கெழுந்தான். புலிகேசி சிறிதும் அஞ்சாது தன் படைகளை அழகாக நடத்திக்கொண்டு சென்று மாளவ மன்னனைப் போரில் புறங்காட்டி ஓடும்படி செய்தான். பின், வெற்றியுடன் புலிகேசி தன்னூர்க்குத் திரும்பினன்.

சாளுக்கிய நாடு மேற்குக் கடற்கரை யளவும் பரவலாயிற்று. மேற்கில் தனக்குப் பகைவர்களில்லை என்னும் மனவமைதியைப் பெற்றும் புலிகேசி, அடைந்தான். ஆனல் புலிகேசி கவலையற்ற மனத்தோடு இருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் சாளுக்கிய குலப் பகைவர்கள் கிழக்கிலும், தென்கிழக்கிலும் இருந்தனர். அவர்களோ குலப் பகைவர்களாதலின் எப்பொழுதும் சாளுக்கிய நாடு அவர்களால் துன்பப்பட்டிருந்ததைப் புலிகேசி யறிவான். அதனல் தனக்கும் அவர்களால் துன்ப முண்டு என்பதை அவன் மறந்தவன் அல்லன். புலிகேசி அரியணை யேறிய பொழுதே, தன் குலப் பகைவர்களை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டு. என்றாலும், ஒரே காலத்தில் அவனல் எவ்வாறு எல்லாப் பக்கங்களிலும்

சென்று போர் புரிந்து பகைவர்களை வென்று, கவலையற்ற வனாய் அரியணையில் அமர்ந்திருக்கக் கூடும்? அவ்வாறு புரிதல் எத்தகைய மன்னனாலும் இயலாத காரிய மல்லவோ? மற்றும் குலப் பகைவர்களோ சிறந்த வலிமையுடையவர்கள். அவர்களைப் போரில் வெல்வதென்றால் அரியணை யேறிய சில ஆண்டுகளில் ஓர் அரசனால் இயல்வதாகுமோ? பகைவர்களைவிடத் தான் வலி மிக்குடையோனா யிருந்தாலன்றோ திண்ணமாகப் போரில் பகைவர்களை வெல்லக் கூடும். அதிலும், புலிகேசி தான் அரசாட்சியை யடைவதற்கே போர் புரிய வேண்டிய தாயிற்று. அரசாட்சியைப் பெற்ற பின்னரும் போர்களே நிகழ்வனவாயின. ஆதலின் புலிகேசிக்குத் தன் குலப் பகைவர்களோடு போர் புரிதற்கு மேற்பாக முழுவதையும் வெற்றிகொண்ட பின்னரே தான் சமயம் வாய்த்தது. அத் தருணத்தில்தான் அவன் படைகளும் மிகுந்த வலிமை பெற்றன. ஆதலின், அவன் உடனே தன் தம்பி விட்டுணு வர்த்தனனுடன் பெரும் படையைத் திரட்டிக்கொண்டு கிழக்கு நோக்கிச் சென்றான். சென்றவன் முதலில் **மகா கோசல தேசத்துச் சேதி அரசனை** எதிர்த்தான். சேதி யரசன் புலிகேசியுடன் பொருதற் கஞ்சினவனாய்க் கப்பங் கட்டுவதாக ஒப்புக் கொண்டான். பின், புலிகேசி சிங்க வரசனான கலிங்க மன்னனைப் போரில் கலக்க எண்ணிப் படைகளோடுஞ் சென்று கலிங்க நாட்டை முற்றுகை யிட்டனன். அம் மன்னனும் சேதி அரசனைப் போலவே புலிகேசிக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுக்குக் கப்பங் கட்டுவதாக ஒப்புக் கொண்டு அவனோடு நட்பாயினன். பின், புலிகேசி, தன் குலப் பகையாகிய பல்லவர்களை எதிர்க்க எண்ணினன். அதற்குள் வடவெல்லையைக் காக்கவேண்டிப் புலிகேசி வடக்கே செல்லவேண்டியதாயிற்று.

11. ஸ்ரீ ஹர்ஷனும் புலிகேசியும்

கி. பி. 620ல் புலிகேசி, தன் தேசத்தின் வடவெல்லை யைக் காக்க வேண்டியவனானன் என்று கூறினோ மல்லவா? கிழக்கு நோக்கிச் சென்ற மன்னன் திடீர் என்று தன் நாட் டின் வடவெல்லையைக் காக்கவேண்டி வந்தது என்னை யென்று அறிய விருப்ப முண்டாகு மன்றோ? தக்காணத்தில் எவ்வாறு சாளுக்கிய மன்னனான புலிகேசி ஒவ்வோர் அரசனையும் எதிர்த்துப் போர் புரிந்து வெற்றிகொண்டு தன் நாட்டைப் பரவச் செய்தானோ அதுபோல் வடக்கிலும் ஓர் அரசன் வடநாட்டிலுள்ள அரசர்களைப் போரில் வென்று தன் நாட் டைப் பரவச்செய்தான். அவனே புலிகேசியின் நாட்டை யும், மற்றும் தென் பக்கத்திலுள்ள அரசர்களையும் வென்று, அவர்கள் நாடுகளையும் தன் நாட்டோடு சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று படையெடுத்து வந்தான். அப்படை யெழுச்சியைத் தடுக்கவேண்டியது புலிகேசியின் முதற் கடமை யாயிற்று. இல்லையேல், தான் இத்துணைக் காலம் வருந்திச் சேர்த்தன வெல்லாம் வீணாவதோடு தானும் பிற னுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியதாகிவிடும். அவ்வாறு தனக்குக் குறைவு நேரிடாதிருக்கவே புலிகேசி வடவெல்லை யைக் காப்பதற்கென விரைந்து சென்றான்.

வடநாட்டில் ஆரிய மன்னர் பலர் இருந்தனர். அவர் களுள் ஒருவன் **ஸ்ரீ ஹர்ஷன்**. வடநாட்டில் **சதத்துரு** என்னும் ஆற்றிற்கும் **யமுனை** ஆற்றிற்கும் இடை யில் ஒரு பெரு நாடு இருந்தது. **குப்த** வமிசத்தினர் வட இந்தியாவில் சிறப்புற்று விளங்கிய காலத்தில் சதத்துரு

ஆற்றுக்கும் யமுனை ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பாகத்தைக் குப்த அரசனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த சிற்றரசன் ஒருவன் ஆண்டு வந்தான். அவனைப் **பிரபாகர வர்த்தனன்** என்று அனைவரும் அழைத்து வந்தனர். அவன் வணிக வைசிய குலத்தவன். அவன் தாயார், குப்த வமிசத்தைச் சேர்ந்தவள். அவன் அரசனானதும் அரசற்குரிய பண்புகளோடு விளங்கினன். அவன் சூரியனை ஆராதித்து வந்தனன். அவனுக்கு **ஸ்தானேஸ்வரம்** என்ற பழைய **குருக்ஷேத்திரம்** தலைநகராயிற்று. குப்தர்களுக்கு அடங்கிய சிற்றரசனான பிரபாகர வர்த்தனன் தக்க சமயம் பார்த்திருந்து குப்த அரசு குலைவுற்ற காலத்தில் அந்நாட்டைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டு யாவருக்கும் கீழ்ப்படிதலின்றித் தனியரசன் ஆனான். இவ்வாறு பிரபாகர வர்த்தனன் தனி யரசனானது கி. பி. ஆருவது நூற்றாண்டின் இறுதியிலாகும்.

பிரபாகர வர்த்தனன் தனி அரசனானதும் பாஞ்சாலத்தின் வட பாகத்திலிருந்த **ஹூணர்களோடு** போர் புரிய வேண்டியதாயிற்று. மற்றும், தெற்குப் பாகத்திலிருந்து கூர்ஜ்ஜரர்களும் போருக்குப் புறப்பட்டனர். ஆகவே வடக்கிலும் தெற்கிலும் சென்று பிரபாகர வர்த்தனன் போர் புரிந்து வெற்றி கொண்டான். பிரபாகர வர்த்தனன் தன் மனைவி **யசோமதியோடு** செவ்வனே அரசியல் நடத்தி வந்தான். அவனுக்கு இரு மைந்தர்களும் ஒரு மகளும் உண்டு. அவர்கள் பெயர்கள் முறையே **இராஜ்ஜிய வர்த்தனன், ஸ்ரீ ஹர்ஷன், இராஜ்ஜியஸ்ரீ** என்பனவாகும். பிரபாகர வர்த்தனனுக்குப் பின் இராஜ்ஜிய வர்த்தனன் அரசனானான். இராஜ்ஜிய வர்த்தனனுக்குப் பின் கி. பி. 606ல் அரசனானவனே ஸ்ரீ ஹர்ஷன் என்பவனாவன்.

பிரபாகர வர்த்தனன் இராஜ்யஸ்ரீயைக் **கன்னோஜ்** அரசனுன **கிரஹ வர்மனுக்கு** மணஞ்செய்து கொடுத்திருந்தான். அக்காலத்தில் வங்காளத்தை ஆண்டுவந்தவன் **சசாங்கன்** என்பவன் ஆவன். அவன் கிரஹ வர்மனுடன் பகைமை பாராட்டி வந்தவன். ஆதலால் தக்க தருணம் பார்த்துக் கன்னோஜ் அரசனை எதிர்த்துப் போராடி அவனைப் போரில் கொன்றான். அத் தருணத்தில் இராஜ்ய வர்த்தனன் ஹூணர்களுடன் போர் புரிந்து கொண்டிருந்தான். ஹர்ஷன் தானேசுவரத்தில் இருந்தனன். ஹூணர்களை வென்று வந்த இராஜ்ய வர்த்தனன் தன் தங்கையின் கணவன் சசாங்கனால் போரில் கொல்லப்பட்டான் என்பதைக் கேள்விப் பட்டனன். மற்றும், சசாங்கன் இராஜ்யஸ்ரீயைச் சிறையாகப் பிடித்துச் சென்று அவளுக்கு இருப்பு விலங்குகளைக் கால்களிலும் கைகளிலும் அணிவித்துச் சிறையில் வைத்துள்ளான் என்பதையுங் கேட்டான். இராஜ்ய வர்த்தனனுக்கு உண்டாகிய சினத்திற்கு அளவே யில்லை. தன் தங்கையின் கணவனைக் கொன்றவனைத் தான் எவ்வாறேனும் கொன்று பழிக்குப் பழி வாங்குவதோடு தங்கையையும் சிறையினின்றும் விடுவிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். ஹர்ஷனைத் தானேசுவரத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டுத் தான் பெருஞ் சேனையைத் திரட்டிக் கொண்டு வங்காளத்தை நோக்கி விரைந்து சென்று சசாங்கனைப் போரில் கலக்கினான்.

இராஜ்யஸ்ரீ சில தோழியர்களுடன் சிறை பிடிக்கப் பட்டாள் அல்லவா? அவள் தன்னுயிர்த் தோழியர்களுடன் சிறைச்சாலையில் இருந்து வருங் காலத்தில் தனக்குற்ற கேட்டினை எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணானாள். கணவன் இறந்ததை நினைந்து நினைந்து வருந்தினாள். கணவனுக்குப்

பின் தான் உயிர் வாழ்தல் தகுதி யன்றென்பதை யுணர்ந் தாள். எவ்விதத்திலாவது சிறையினின்றும் தப்பி யோடிவிட வேண்டு மென்று கருதினள். இராஜ்யஸ்ரீ சிறந்த கல்வியறிவு உடையவள். மற்றும், அவள் பௌத்த மத நூல்களைச் செவ்வனே கற்றறிந்தவள். ஆதலால், தன் கணவனை யிழந்தபின் தான் சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்டதனால் உயிர் வாழ அவள் விரும்ப வில்லை. ஆனாலும் தான் சிறை யிலேயே உயிரை விட்டு விடவும் துணியவில்லை. எவ் விதத்திலாவது தான் சிறையினின்றும் தப்பிச் சென்று உயிர்விடவே அவள் துணிந்தனள். அவளுக்குற்ற தோழி களும் அவள் கொண்ட கருத்திற்கு உதவுபவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களனைவரும் அவள் சிறைமீட்சி யடையத் தக்க தருணத்தை நாடி யிருந்தனர்.

இராஜ்ய வர்த்தனன் பெரும் படையுடன் பழிக்குப் பழி வாங்கும் பொருட்டாக வந்து சசாங்கனை எதிர்த்தான் என்று கூறினே மல்லவா? அவ்வாறு அவன் எதிர்த்தது சசாங்கனுக்கு அச்சத்தையேனும் வியப்பையேனும் உண் டாக்கவில்லை. சசாங்கன் தன்னை இராஜ்ய வர்த்தனன் எதிர்ப்பான் என்று முன்னமே நன்குணர்ந்திருந்தான். இராஜ்ய வர்த்தனன் எதிர்த்து வந்ததும், தானும் பெரும் படையுடன் சென்று அவனைச் சசாங்கன் எதிர்த்தான். இருவருக்கும், கடும்போர் நிகழ்ந்தது. ஒருவனை மற்றவன் வெல்லவேண்டு மென்ற எண்ணமும், சினமுமுண்டாயின. பல நாட்கள் வரை வெற்றி தோல்வியின்றிப் பெரும்போர் நடத் தினர்.

இராஜ்யஸ்ரீ தான் சிறையினின்றும் தோழிமார்க ளுடன் தப்புவதற்குத் தக்க தருணம் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள் என்று கூறினே மல்லவா? தன் தமையன்

சசாங்கனை யெதிர்த்துப் பழிக்குப் பழி வாங்க எண்ணிக் கடும்போர் புரிகின்றான் என்பதை அவள் அறிந்தனள். அதுதான் தக்க சமயம் என்று எண்ணி ஒருநாள் இரவு தன் தோழியர்களோடு, அவர்கள் உதவிகொண்டு எவ்வாறோ சிறையினின்றும் தப்பி விந்தியமலைக் காட்டை அடைந்தாள்.

சசாங்கன் இராஜ்ய வர்த்தனனோடு வீரம் மிக்குடையோனாய் எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான்; இராஜ்ய வர்த்தனனை வெல்வது அரிதென்று சின்னாளில் அவனே உணர்ந்தான். ஒழுக்கம் பிழைத்தவர் எவற்றையும் செய்யத் துணிவரன்றோ? சசாங்கன் கரவுடை மனத்தினனாய் வஞ்சகத்தினால் இராஜ்ய வர்த்தனனைக் கொன்று விடவும் துணிந்து விட்டனன். அதனால் அவன் இராஜ்ய வர்த்தனனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவன்போல் நடித்தான். தன் பகைவனை இராஜ்ய வர்த்தனனைத் தன்னூர்க்கு அழைத்தான். அந்தோ! பாவம்! இராஜ்ய வர்த்தனன் மெய்யென நம்பிப் போரினை நிறுத்திவிட்டுச் சசாங்கனோடு அரண்மனைக்குச் சென்றனன். அங்கு இராஜ்ய வர்த்தனனுக்கு உபசாரணைகள் பல நடந்தேறின. அவைகளினால் சசாங்கன்மீது அவனுக்கு அணுவளவேனும் ஐயம் ஏற்படவில்லை. சசாங்கனுடைய ஏவலாட்களால் இராஜ்யவர்த்தனன் வஞ்சகத்தால் கொல்லப்பட்டான். சசாங்கனுக்கு இராஜ்யஸ்ரீ தப்பியோடிப்போன செயலும் பிறகு தெரிய வந்தது. அவளை மீண்டும் பிடித்து வந்து சிறையிலடைக்கச் சசாங்கன் முயற்சி செய்து வந்தனன்.

நெடுநாட்களாகியும் அண்ணன் வாராமையைக் கண்ட ஹர்ஷன் தமையனுக்கு ஏதேனும் ஏதம் நேரிட்டிருக்க வேண்டும் என்று தன் மனத்தில் தீர்மானம் செய்துகொண்டான். அதனால், தானும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு

அண்ணனுக்கு உதவி புரிதற்குச் செல்ல வெண்ணினன். ஆனால் ஹர்ஷனுக்குத் தானேச்சுவரத்தை விட்டகன்றால் ஹூணர்கள் தருணம் பார்த்திருந்து எதிர்ப்பினும் எதிர்ப்பார்கள் என்ற எண்ணம் மனத்திற் குடிகொண் டிருந்தது. அதனால் ஹர்ஷன் நெடுநாள் சிந்தித்து முடிவில் படையோடு தமையனுக்குத் துணையாய்ச் செல்வதெனத் தீர்மானம் செய்துகொண்டான். அந்நிலையில் இராஜ்யவர்த்தனன் சசாங்கனால் வஞ்சித்துக் கொல்லப்பட்டான் என்றும், தங்கையான இராஜ்யஸ்ரீ சிறையினின்றும் ஓடிவிட்டாள் என்றும் ஹர்ஷன் கேள்விப்பட்டான். அந்தோ! பெரிதும் பாவம்! அந்நிலையில் ஹர்ஷன் பட்ட துயர் இத்துணைத் தென்று கூறவியலாது. அவன் ஒரு சமயம் தன் தமையன் வஞ்சனையால் கொல்லப்பட்டதை நினைந்து வருந்துவான். அப்பொழுது அவன் மனத்தில் சினமும் துக்கமும் தோன்றித் தோன்றித் துன்புறுத்தும். ஒரு சமயம் தன் தங்கையின் நிலையினை நினைந்து பரிதபிப்பான். அந்தோ! அவன், தன் தமையனை நினைக்குங் காலத்தில் அன்னானை வஞ்சித்துக் கொன்ற பாதகனைத் தன் வாளால் வெட்டி வீழ்த்திப் பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்றெண்ணுவான். தன் உடன் பிறந்தவளை நினைக்கும்பொழுது அவளுக்குற்ற துயரினை எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்பட்டவனாய் அவளை எவ்விதத்திலாயினும் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொணர்ந்து தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு காப்பாற்ற வேண்டும் என்கிற எண்ணம் உண்டாகும். ஹர்ஷனுக்குத் தங்கையினிடத்தில் சிறந்த அன்பு உண்டு. அதற்குக் காரணம் அவளுடைய உயர்ந்த ஒழுக்கங்களும், சிறந்த குணங்களும், நிறைந்த கல்வியுமே யாகும்.

தானேச்சுவர மெங்கும் இராஜ்ய வர்த்தனனின்

வீழ்ச்சி பரவிற்று. இராஜ்ய வர்த்தனனுக்கு அரசுரிமை பெற மக்கள் இருந்தனர் என்றாலும், அவர்கள் மிக்க இளைஞர்களாக விருந்தமையாலும், நாட்டின் நலத்தை நாடியும், அரச குடும்பத்திற்குற்ற நிலையினை யறிந்தும் அக்காலத்தில் அரச பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவன் ஹர்ஷனே என்பதையுணர்ந்தும் குடிகள் ஹர்ஷனை அரசனாக்கினார்கள். அதனால் ஸ்ரீ ஹர்ஷன் கி. பி. 606ல் தனேச்சுவரத்திற்கு அரசனானான். அவன் தங்கை நாடாகிய (கானோஜ்) கன்னோசியும் அவன் ஆட்சியிலடங்குவதாயிற்று. ஹர்ஷன் அரசன் ஆனதும் தன் தமையனையும், தங்கை புருஷனையும் கொன்ற பாதகனும், தன் தங்கையைச் சிறை செய்தவனுமான மாளவ தேசத்தரசனான சசாங்கனைப் போரில் வென்று, அவனைக் கொன்று, அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றுவதே முதற் கடமை யென்று தீர்மானம் செய்து கொண்டான். உடனே, தன் சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு மிக்க சினத்தோடு கடுகிச் சென்று சசாங்கனைப் போர்க்களத்தில் எதிர்த்தான். சசாங்கன் இத்தகைய படையெழுச்சியை எதிர்பார்த்திருந்தவனே. ஆதலால் அவனும் தனக்கு என்றைக்கேனும் ஒரு நாள் தானேச்சுவர அரசர்களினால் துன்பம் உண்டென்று உணர்ந்து திரண்ட படையைச் சேகரித்து வைத்திருந்தனன். என்றாலும், அவன் படை ஹர்ஷ வர்த்தனன் படைக்கு எதிர் நிற்கும் ஆற்றலுடையதாகுமோ? ஹர்ஷ வர்த்தனனுக்குத் தன் னாட்டுப் படையேயன்றிக் கன்னோசி நாட்டுப் படையுமன்றோ துணைபுரிகின்றது. எனினும் சசாங்கன் ஹர்ஷனைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. திரண்ட படையுடன் வந்து சசாங்கன் போர்க்களத்தில் ஹர்ஷனை எதிர்த்தான். ஹர்ஷன் உண்மையில் பெருவியப்பு அடைந்தான். ஏனெனில் சசாங்க

னிடத்தில் அத்தகைய பெரும்படை இருக்குமென்று ஹர்ஷன் கனவிலுங் கருத வில்லை. இரு படைகளும் போர்க்களத்தில் நெருங்கிக் கலந்தன. போர் மிகவும் கடுமையாகவே நடந்தது. சசாங்கன் தன் முழு ஆற்றலையும் போர்க் களத்தில் தோற்றுவித்தா னெனினும் அது பயனற்ற தாயிற்று. முடிவில் சசாங்கன் போரில் கொல்லப் பட்டான். **"கெடுவான் கேடு நினைப்பான்"** என்பதற்கு அழிவை யடைந்த சசாங்கனே உலகத்தாருக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டானான். மாளவதேசம் ஹர்ஷன் கையகப்பட்டது. தமையனையும், தங்கையின் கணவனையும் கொன்ற பகைவனை சசாங்கனது உடலைப் போர்க் களத்தில் வெட்டுண்டு கிடக்கும் நிலையில் கண்ட பின்தான் ஹர்ஷன் மனம் ஒருவாறு சமாதானத்தை யடைந்தது. பின், அவன் தன் தங்கையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் பொருட்டு முயல்வானாயினன். இராஜ்யஸ்ரீ தன் தோழிமார்களுடன் சிறையினின்றும் தப்பிப் பிழைத்து விந்திய மலைச் சாரலையடைந்துள்ளனள் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட ஹர்ஷன் தன் ஆட்களை ஆங்காங்கு அனுப்பித்துத் தேடும்படி கட்டளையிட்டு விட்டுத், தானும் சிலருடன் அவ் வினைமேற்கொண்டு விந்திய மலையை நோக்கிச் சென்றனன்.

இராஜ்ய வர்த்தனனுக்கும் சசாங்கனுக்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் முன்பே ஆலோசித்து முடிவு செய்து கொண்டிருந்தபடி தோழிமார்களுடன் புறப்பட்டு இராஜ்யஸ்ரீ சிறையினின்றும் தப்பி ஓடினாள். என்றாலும், அவள் தன் தோழிமார்களுடன் சிறையினின்றும் தப்பி வருதற்குப் பெருமுயற்சி வேண்டியதா யிருந்தது. அம்மட்டு மன்றிப் பலவித இன்னல்களையும் அடைய நேர்ந்தது. எனினும் அவற்றை யெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக

நினையாமல் தோழிமார்களுடன் சிறையினின்றும் தப்பி வந்த அவள், ஒருவர் கண்ணிற்கும் புலப்படாமல் விந்திய மலையை நோக்கிக் கடிது நடந்தனள். பகல், இரவு என்னும் வேற்றுமை யின்றியும், ஊண், உறக்க மின்றியும், அன்னாள், துணைவிகளோடு காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் முதலியன வற்றைக் கடந்து விந்திய மலையை யடைந்தனள். அரசர் குலத்தில் தோன்றி அரசியா யிருந்து சுகபோகங்களை அனுபவித்து வந்த இராஜையஸ்ரீ காடுகளில் காலால் நடந்து சென்று, ஊண் உறக்க மின்றி ஒருவராலும் பார்க்கப்படாமல் திரிய வேண்டியதாயிற் றென்றால் "**செல்வம் நிலையாமையை யுடையது**" என்பதையும், "**குடை நிழலிலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர் நடைமெலிந் தோரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்**" என்பதையும், "**வினைப் பயன் எத்தகையாரையும் வாட்டும்**" என்பதையும் நமக்கு அறிவிக்கின்ற தன்றோ! சீதையு மன்றோ சிறையிற் புகுந்தும், ஆங்கிருந்து மீண்டபின் கானக மடைந்தும் துன்பப்பட்டனள். அவள் அப்பொழுது, "**விலக்கரிதாய விதியினால் விளையும் விளைவையார் மேதினி யறிவார்**" என்றதும், "**அவனிதலத் தவ்விதியை வெல்லும்வகை யார் வல்லாரே**" என்பதும் உண்மை உரைகளன்றோ? இதனாலன்றோ பெரியார் ஒருவர் சிறந்த நுண்ணறிவால் யாக்கையின் தன்மையைத் தெரிந்து, "**வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது**" என்று கூறியுள்ளார்.

இராஜைஸ்ரீ, தான் விந்திய மலையிலுள்ள ஒரு காட்டில் எவரும் அறியா நிலையா நிலையில் இருப்பதைச் சில நாளில் அறிந்தாள். அவளுடைய துணைவிகள் அனைவரும் அவளுக்குற்ற இன்னலை நோக்கி மிக வருந்தினர். அந்நிலையில் இராஜையஸ்ரீ உயிர் வைத்திருக்க

விரும்பவில்லை. அவள் கணவனை யிழந்ததனுலும், சிறையிற் புகுந்த அவமானத்தாலும் உயிர் துறப்பதே நலம் என்று எண்ணி அவ்வாறே புரியவும் தொடங்கினள். தோழிகள் பல வாறு தேற்றிக் கூறியும் பயன்படாமை கண்டு வருந்தினர்; முடிவில் அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய இயலாதவர்களாய் அவ் விடத்தில் ஒரு குழி தோண்டி நெருப்பை யுண்டாக்கி ஞர்கள். இராஜையஸ்ரீ அதனை வலம் வந்தாள்.

ஹர்ஷ வர்த்தனன் சில துணைவர்களைத் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு விந்திய மலையிலுள்ள காடுகளி லெல்லாம் தன் தங்கையைத் தேடி அலைந்து திரிந்து கொண்டே வந்தான். அவன் படைகளெல்லாம் விந்திய மலையிலுள்ள காடுகளில் இராஜையஸ்ரீயைத் தேடித் திரிந்தன. தங்கை யைக் காணுமல் மன்னன் தானேச்சுவரத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லான் என்பதைத் துணைவர்களும், படையிலுள்ளவர் களும் அவன் செய்கையா லறிந்துகொண்டனர். இராஜைய ஸ்ரீயைப் பற்றிக் கூறுவார் ஒருவரும் அக் காட்டில் இல்லை. ஹர்ஷ வர்த்தனன் பித்துக் கொண்டவனைப்போல் விளங்கி ஞன். முடிவாகப் பலவிடங்களில் சுற்றித் திரிந்து பின் இராஜையஸ்ரீ இருக்குப் காட்டிற்கு வந்தான். அவன் மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. என்ன செய் வான் பாவம்! அக் காட்டில் அங்குமிங்கும் சுற்றித் திரிந்த மன்னன் நெருப்புக் குழி இருக்குமிடம் நோக்கி வருவானுயி னன். என்னே! என்னே!! நெருப்புக் குழியில் விழுந் தறுவாயிலிருந்த இராஜையஸ்ரீ விரைந்தோடி 'அண்ணு' என்றலறிக்கொண்டே எதிர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த மன்னன் அடிகளில் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்தாள். மன்னன் திகைப்படைந்தனன். கண்களில் நீர் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிற்று. அவனுல் வாய் பேசவும் இயல

வில்லை. பின் மன்னன் ஒருவாறு தேறிக் குனிந்து தன் தங்கையைத் தூக்கினான். இருவரும் சிறிது நேரம் பேசாமல் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கிய வண்ணமா யிருந்தனர். **'பிரிந்தவர் கூடினாற் பேச வேண்டுமோ?'** என்ற கம்பர் வாக்கு நோக்கத்தக்கதே. பின் ஒருவாறு இருவரும் தம்மைத் தாமே தேற்றிக்கொண்டு பேசலாயினர். அதற்குள் மன்னனின் சேனை வீரரும் துணைவர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். மன்னன் தான் கொணர்ந்திருந்த உணவைக் கொடுத்துத் தன் தங்கையை யுண்பித்தனன்.

ஹர்ஷ வர்த்தனன் இராஜ்யஸ்ரீயுடன் தானேச்சுவரத்தை வந்தடைந்தான். இராஜ்யஸ்ரீ உயிர்வாழ விரும்பினாள் அல்லளேனும் ஹர்ஷ வர்த்தனனுடைய வேண்டுகோளால் உயிர் துறத்தலை மேற்கொள்ளவில்லை. அவள், தன் அண்ணனுடைய அரசியற் றுறையிலும், மத நூல் பயிற்சியிலும் சிறந்த துணையாக இருந்து வந்தனள். ஹர்ஷ வர்த்தனனது மேன்மைக்கு இராஜ்யஸ்ரீதான் காரணம் என்பது அவன் சரித்திரத்தை உற்று நோக்குவார்க்குப் புலனாகாதிராது. ஹர்ஷ வர்த்தனன் தன் நாட்டை அடைந்ததும் தன் சேனைகளைப் பலப்படுத்திக் கொண்டான். அவனிடம் 50,000 காலாட் படைகளும், 20,000 குதிரைப் படைகளும், 12, 000 யானைப் படைகளும் இருந்தன. அவற்றைக்கொண்டு வட இந்தியா முழுவதையும் வெற்றிகொண்டு தன்னாட்டைப் பரவச் செய்தான். **காமரூப தேச** அரசனான **குமார ராஜனும் நேபாளத் தரசனும், கூர்ஜ்ஜர மன்னனும்,** அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். அவனால் அக்காலத்தில் வெல்லப்படாதது காஷ்மீரும் பாஞ்சாலமுமே யாகும். அவன், பின் தக்காணத்தையும் தன்னகப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினான். அதனால்

கி. பி. 619-க்குள் வடநாடு முழுவதையுங் கைப்பற்றிக்கொண்டு கி. பி. 620-ல் தக்காணத்தின்மேல் படையெடுத்து வந்தனன். அவ்வாறு அவன் படையெடுத்து வந்த செயல் கிழக்கே சென்றிருந்த புலிகேசியை வடக்கே வந்து சேரும்படி செய்தது.

புலிகேசி கீழ்ப்பக்கத்தில் தகுந்த சேனையை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு வடக்கு நோக்கித் திரண்ட சேனையுடன் சென்றான். தபதி ஆற்றிற்கும், நர்மதை ஆற்றிற்கும் இடையில் சேனைகளைத் திரட்டி வைத்துக்கொண்டு பெரும் படையுடன் வரும் ஹர்ஷ வர்த்தனனைப் புறங்காட்டி ஓடும்படி செய்ய புலிகேசி தங்கியிருந்தான். ஹர்ஷ வர்த்தனனுக்குப் புலிகேசியிடம் பெரும்படை யிருப்பதும், அவன் தன்னைப்போல் தக்காணத்தில் சிறந்து விளங்கும் அரசன் என்பதும், அவன் தன் படையெழுச்சியைத் தடுப்பான் என்பதும் தெரியாமற் போகவில்லை. என்றாலும் தன்னிடம் சிறந்த போர் முறையில் தேர்ச்சி பெற்ற பெரும் படை யிருந்தமையே அவனைப் படையெடுத்துச் சென்று பிற நாடுகளைக் கைவசப்படுத்தும்படி ஊக்கியது. ஆதலின் ஹர்ஷ வர்த்தனன் பெரும்படையுடன் தக்காணத்தைக் கைப்பற்ற எண்ணி வந்தான். அவன் திரண்ட படையுடன்வந்து நர்மதைக் கரையை யணுகினன். அதனைப் புலிகேசி யுணர்ந்து அவன் படைக் கேற்றவாறு தானும் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு தபதிக் கரையை யடைந்தான். சாளுக்கிய நாட்டின் குடிகள் புலிகேசியினிடம் சிறந்த மதிப்பும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தனர். ஆதலால் புலிகேசிக்குத் துணை புரிவதில் அவர்கள் முழு மனதுடையவர்களாய் இருந்தனர்; உதவியும் புரிந்தனர். அதனால் பெரும்படையுடன் வந்த மிக்க பராக்கிரமசாலியெனப் பெயர்பெற்ற ஹர்ஷனை

எவ்விதத்திலும் எதிர்த்துத் துரத்திவிடலாம் என்னும் உறுதி புலிகேசியின் மனத்தில் தோன்றிற்று. தம்பிமார் களும் அவனால் வெல்லப்பட்ட மன்னர்களும் துணையா யிருந்தனர். ஆதலால், பெரும் பகைவனான ஹர்ஷனைக் கண்டு அவன் சிறிதும் அஞ்ச வில்லை. அவன், தன் படை வீரர்களுக்குப் பல வீர மொழிகள் கூறி அவர்களைத் தன் வயமாக்கிக் கொண்டான். அவ் வீரர்களும் உயிர் போவ தாயினும் அஞ்சாது எத்தகைப் பகைவர்களையும் எதிர்த்துப் போராடும் ஆற்றலுடையவர்கள். ஆகவே ஹர்ஷன் படையெழுச்சிக்குப் புலிகேசி ஒரு முட்டுக் கட்டை போல் அவனைத் தென்பாகத்தில் தடுப்பவனாயினன்.

ஹர்ஷன் படைகளை நடத்திக்கொண்டு நர்மதை நதி யைக் கடந்து நர்மதைக்கும் தபதிக்கும் இடையிலுள்ள பெருநிலப் பரப்பை யடைந்தான். அடைந்தவன் ஆச்சரிய மும் திகைப்பும் அடைந்தான். அவன் படைகளுக்கு முன் சிறிதும் அஞ்சாது எதிர்த்து நிற்கும் புலிகேசியின் படை களைக் கண்டான். தன்னைப் பற்றிக் கேட்டறிந்தும், தன் படைத்திரளைக் கண்டும் அஞ்சாது தன்னை எதிர்க்கும் அரசன் ஒருவன் இருப்பான் என்பது அவன் மனத்தில் என்றுமே தோன்ற வில்லை. தன் பலத்தைக் கேட்டவர்கள் தனக்குக் கீழ்ப்படியாதிரார் என்பதே அவனது முழு நம் பிக்கை. அத்தகைய எண்ணமுடையவனுக்குப் புலிகேசி தன் படையுடன் சென்று எதிர்த்தது ஆச்சரியத்தையும் திகைப்பையு முண்டாக்கியது. ஹர்ஷன் சினங்கொண்டு புலிகேசியுடன் போர் புரியத் தொடங்கினான். புலிகேசியும் தன் படை வீரர்களுக்கு உற்சாகத்தை யூட்டிப் போர் புரிவானானன்.

இருவருக்கும் சினம் மிக்கிருந்ததினுல் போரும் கடுமையாகவே இருந்தது. போரும் நெடுநாள் வரை நடைபெறலாயிற்று. ஹர்ஷ வர்த்தனன் படையில் பலர் போரில் பட்டொழிந்தனர். புலிகேசியின் படையிலும் அழிவு உண்டு. போர் தொடங்கி நெடு நாளாகியும் வெற்றியும், தோல்வியும் ஏற்பட்டில. ஆனுல், அப் போரில் புலிகேசிக்கே பல வகைகளிலும் நன்மைகளிருந்தன. போர்க்களம் அவன் நாட்டின் எல்லையில் அமைந்தது ஒரு வகையில் அவனுக்குப் பெரும்பயன் அளிப்பதாயிற்று. அதாவது அவன் படைவீரர்களுக்கு உணவு, ஆடை முதலானவற்றை நாட்டினின்றும் கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்குப் பெரிதும் வசதியாக இருந்தது. மற்றும் படைகளை அவ்வப்பொழுது மிகுதிப்படுத்திக்கொள்ளுதலும் எளிதாயிற்று. ஆனுல், ஹர்ஷவர்த்தனனுக்கு அத்தகைய நலங்கள் யாவு மில்லை. உணவுப்பொருள் முதற்கொண்டு மிகத் தூரமான தன் நாட்டினின்றே வரவேண்டியதாயிற்று. படையை அவ்வப்பொழுது மிகுதிப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய வசதியும் போதிய அளவு இல்லாமல் இருந்தது. இக் காரணங்களால் நாளுக்கு நாள் ஹர்ஷனின் படை குறை வுற்றது. என்றுலும் ஹர்ஷன் போரை நிறுத்தவில்லை. புலிகேசியும் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்ய அஞ்சவில்லை.

நாட்கள் பலவாயின. பின் ஹர்ஷன் தன் படையின் தொகை பெரிதும் குறைவுற் றிருப்பதையும், தனக்கு வேண்டிய அளவு துணை கிடைக்காததையும், மற்றும் பல துன்பங்கள் உள்ளனவற்றையும் நன்கு உணர்ந்தான். அப் பொழுது புலிகேசியும் தக்காணத்தில் தன்னைப் போன்ற

ஒப்புயர்வற்ற பராக்கிரம சாலியான மன்னன் என்பது அவனுக்குத் தோன்ருமற் போகவில்லை. அதனுல் புலிகேசியை வென்று தக்காணத்திற்குள் நுழைவது முடியாத காரியம் என்று ஹர்ஷன் நன்கறிந்துகொண்டான். தன் படை நாளுக்கு நாள் குறைவடைவதை நினைத்து மீண்டு தன்னுடு அடைதலே சாலச் சிறந்ததெனநினைத்தான். புலிகேசிக்கு நாளுக்கு நாள் பலம் குறைவு படாமலிருந்ததை யுணர்ந்து முடிவில் ஹர்ஷவர்த்தனன் தன் படைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு சென்று புலிகேசியிடம் போர் புரிந்து தோல்வியுற்றுன். அதனுல் எஞ்சிய படையுடன் ஹர்ஷன் தான் நினைத்த காரியத்தை முடித்தற்கு இயலாதவனுய்த் தன்னுடு நோக்கிச் சென்றுன். அவனுடைய யானைகள் பல புலிகேசியினுல் பிடிக்கப்பட்டன.

புலிகேசி, வடநாட்டரசன் படையுடன் தோற்றுத் திரும்பிப் போவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். குடிகள் அனைவரும் புலிகேசியைப் புகழ்ந்தனர். ஹர்ஷன் சேனையாகிய வெள்ளத்திற்கு ஒரு கல்லணைபோல் நின்ற புலிகேசியின் கீர்த்தி தக்காணம் முழுவதும் பரவலாயிற்று. ஹர்ஷனை வென்றது முதல் புலிகேசி **"பரமேஸ்வரன்"** என்ற பட்டத்தையும் தரித்துக்கொண்டான். ஆயினும் புலிகேசிக்குத் தன் நாட்டின் வடக்கெல்லையை எப்பொழுதும் காத்துவர வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றிற்று. அதனுல் அவன் தகுந்த சேனைகளைத் தன் நாட்டின் வடக்கெல்லையில் நிறுத்திக் காத்துவந்தனன். புலிகேசி ஹர்ஷனை வென்றதைப் பற்றிப் பின்வந்தோர் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றனர். புலிகேசிக்கு அம்மட்டோடு மன அமைதி ஏற்படவில்லை. அவனுக்கு விந்திய மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள நாடுகள் முழுவதையும் தன்னடிப் படுத்தவேண்டுமென்னும் எண்ணம்

இருந்ததாலும், கிழக்குப் பக்கத்தில் கலிங்கர்களும், பல்லவர்களும் துன்பங்கள் பல செய்து வந்தமையாலும் போர்த் தொழில் அவனை விட்டு ஒழிந்தபாடில்லை. பல்லவர்களோ வலிமை பெற்றவர்களாயும், குலப் பகைவர்களாயுமிருந்தனர். ஆதலின் புலிகேசி படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு பகைவர்களை எதிர்க்க எண்ணினான்.

---

12. கோசல கலிங்க மன்னர் வீழ்ச்சி

கிழக்கில் போர் செய்துகொண்டிருந்த புலிகேசி தன் சேனைகளுடன் திடீரென வந்த ஹர்ஷ வர்த்தனனின் படையெழுச்சியைத் தடுப்பதற்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றான் என்று முன் படித்தோம் அல்லவா? அவ்வாறு அவன் வடக்கு நோக்கிச் சென்றது கோசல, கலிங்க தேசத்து மன்னர்களுக்கு மிக்க நன்மையை விளைவித்தது. அவன் வடக்கே சென்றதனால் அவர்கள் படையெடுத்து வந்து அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றவும் முடியவில்லை. ஏன் என்றால் தக்கதோர் சேனையைத் தன் நாட்டின் கிழக்கெல்லையில் புலிகேசி வைத்திருந்தான். ஆனால் அவர்களுக்குப் பின்னும் போருக்கு வேண்டியவைகளைத் தேடிச் சேர்த்துக்கொள்ள போதிய காலம் கிடைத்தது. அவர்கள் புலிகேசியிடம் பகைமை பாராட்டி வந்தவர்கள் ஆதலால் அவனை எதிர்த்துப் போர் செய்து அவன் வலிமையை அழித்துவிடுவதென்றே துணிபுகொண்டிருந்தனர். புலிகேசிக்கு வெற்றிக்குமேல் வெற்றியுண்டாவதை யறிந்தும் அவர்கள் அவனோடு பொரவே நினைத்தனர். ஆதலின் முதலில் கோசல தேசத்து மன்னன் பெரும் படையுடன் போருக்கு வந்தான். அச் செய்தி புலிகேசிக்குத் தெரிந்தது.

புலிகேசிக்குக் கோசல நாட்டு மன்னன் போருக்கு வந்தது புதுமையாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனின் அவனுக்குக் கிழக்கிலுள்ள மன்னர்கள் போருக்கு வருவார்கள் என்பது தெரியும். புலிகேசியும் திரண்ட படைகளுடன் விரைந்து சென்று கோசல மன்னனை எதிர்த்தான். இருவர் படைகளும் போர்க்களத்தில் மிக்க திறனுடன் போர் புரிந்தன. முடிவில் வெற்றி புலிகேசிக்கே என்பதைச்

சொல்லவும் வேண்டுமோ? கோசல மன்னன் தோல்வி யடைந்து புலிகேசிக்குக் கப்பம் செலுத்தி வருவதாய் ஒப்புக்கொண்டான். புலிகேசியும் அவனை விடுத்தனன். பின் கலிங்க நாட்டுக் காவலன் புலிகேசியுடன் பொருதற் கெழுந்தனன். அந்தோ! பாவம்! அவனும் போரில் தோற்றுப் போய்ப் புலிகேசிக்குக் கப்பம் செலுத்தி வருவதாக ஒப்புக் கொண்டனன். ஆகவே கோசலமும் கலிங்கமும், புலிகேசி யின் ஆட்சியில் சிற்றரசு நாடுகளாயின. பின் புலிகேசி ஆந்திர அரசர்கள் மீதும், வேங்கி நாட்டுப் பல்லவர்கள் மீதும் படையெடுத்துச் சென்றான். அவர்கள் அவனோடு பொருது தோற்றொழிந்தார்கள். விட்டுணு வர்த்தனனை வேங்கி நாட்டுத் தலைவனாக்கி அவனிடத்தில் தக்கதோர் பெரும்படையை வைத்துக் கிழக்குப் பாகம் முழுவதையும் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டான். அதனால் புலிகேசியின் பகைவர்கள் ஒன்றும் செய்தற் கியலாதவராய்த் தாம் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்த சிற்றரசர்களாகவே இருந்துவந்தனர்.

புலிகேசி பின்னும் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு காஞ்சியிலிருந்த பல்லவர்களையும் சேர, சோழ, பாண்டியர்களையும் போரில் கலக்கி வெற்றி கொண்டு அவர்கள் தேசத்தையும் தன் ஆட்சியில் அடக்கிக்கொள்ள விரும்பினன். அதனால் அவன் பெரும் படையுடன் தெற்கு நோக்கி வரலாயினன். இக்காலத்தில் புலிகேசியின் புதல்வர்களான **சந்திராதித்தியன், விக்கிரமாதித்தியன், ஆதித்திய வர்மன், ஜெயசிம்ம வர்மன்** என்னும் நால்வர்களும் தக்க தோள்வலிமை வாய்ந்தவர்களாய் இருந்ததினால் அவனுக்குப் பல நன்மைக ளுண்டாயின. அவர்கள் தந்தைக்குப் பலவிதங்களிலும் உதவியா யிருந்தனர். அதனாற்றான் புலிகேசி தென்னாட்டிலும் படையெடுத்து வரலானான்.

13. பல்லவர்கள்

பல்லவர்கள் எனப்படுவோர் தக்காணத்தில் கி. பி. 200 கி. பி. 740 வரையில் சிறந்த வலிமை பெற்று விளங்கிய அரசர்கள் ஆவர். மத்திய இந்தியாவில் (கி. பி. 300) முதன் முதல் ஆந்திரர்களை ஜயித்து அவர்கள் நாட்டைக் கைப் பற்றிக் கொண்டனர். பல்லவர்கள் யார்? எங்கிருந்து வந் தனர்? என்பதைச் சிறிது தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய தும் முக்கியமானதே. பல்லவர்களைத் தமிழர்கள் என்பர் சிலர். சிலர் ஆந்திரர்கள் என்பர். சிலர் பத்தானியர்கள் என்பர். சிலர் ஆரியர் என்பர். ஆதலின் இப்பொழுது நாம் செவ்வையாக ஆராய்ச்சித் துணையால் அவர்கள் யாவர் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பல்லவர்கள் ஆரிய வம்சத்தினர் என்புதைப் பல காரணங்களால் விளக் கக் கூடும். அவர்கள், காஞ்சியில் இருந்து அரசாண்டு வந்த காலத்தில் பேசி வந்தது பிராகிருதமும், மஹாராஷ் டிரமு மாகும். அவர்கள், தங்களைப் **பாரத்துவாஜ கோத் திரத்தவர்கள்,** என்று கூறிக்கொள்வதே ஆரியர்கள் என் பதை நன்கு விளக்குகின்றது. மற்றும், **சீனு யாத்திரி கன், நரசிம்ம வர்மன்** என்னும் பல்லவ அரசனைக் கண் டுள்ளான். ஆதலின் அந்த யாத்ரிகன் கூறுமிடத்து அம்மன் னனை க்ஷத்திரியன் என்று சொல்லுகின்றான். மற்றும் தென் னிந்தியாவிலுள்ள கல்வெட்டுகள் சாஸனங்கள் பிராகிரு தத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தலும் நோக்கத்தக்கது. ஆனால் பல் லவர்கள் ஆரிய வம்சத்தினரேனும் நாகர் வம்சத்தாரோடு பெண்கோடல், பெண்கொடுத்தல் முதலிய சம்பந்தங்களால்

கலப்புற்றனர். **வீர கூர்ச்சன்** என்னும் பல்லவ அரசன் **சாதவாகன வம்சத்தைச் சார்ந்த** நாக கன்னிகை ஒருத்தியை கி. பி. 178-ல் மணந்து கொண்டான். அவன் மகன் கந்த சிஷ்யன். அவன் மகன் **குமார விட்டுணு. இக் குமார விட்டுணுவே** காஞ்சியில் பல்லவ ராஜ்யத்தை நிலைப்படுத்தினன் என்று தரிகிறது. இவன் காஞ்சியில் பல்லவ ராஜ்யத்தை நிலைநிறுத்திய காலம் கி. பி. 200 ஆகும். இதனை இவன் **பெயரன்** 240 கி. பி.யில் எழுதிய சாஸனத்தாலும் அறியலாம். கி. பி. 338 காஞ்சிபுரத்தைச் **சமுத்திர குப்த மன்னன் பாடலி புரத்திலிருந்து** படையெடுத்து வந்து கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்று தெரிகிறது. ஆனால் சிங்க விட்டுணு பல்லவன் காலத்தில் மீண்டும் பல்லவநாடு நிலைபெறுத்தப் படுவதாயிற்று.

புராண இதிகாசங்களில் பல்லவர்களைப்பற்றிக் கூறுவதை நாம் ஆராய்வோம். பல்லவம் என்பது இளந் தளிரைக் குறிக்கும் ஒரு சொல். "பல்லவத்தின் சந்த மடிய வடியான் மருட்டிய தாழ்குழலே" என்பதில் பல்லவம் தளிர் என்பது பெறப்படும். அவர்கள் தலைமுறை கிளக்குமிடத்தில் பிரம்மா, முதல் **அகத்தியர், ஆங்கீரஸர், அத்திரி, பிரகஸ்பதி, சம்யூ, பரத்துவாஜன், துரோணன், அஸ்வத்தாமன்** என்று முறையே கூறிவந்து, அசுவத்தாமனுக்குத் தேவ கன்னிகைகளிடத்துப் பிறந்தவர்கள் பல்லவர் என்று முடிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு தேவ கன்னிகைகளிடத்தில் அசுவத்தாமனுக்குப் பிறந்த மக்களை இளந் தளிர்மேல் கிடத்திப் போற்றிவந்தனர் ஆதலால் அவர்கள் பல்லவர்கள் என்னும் பெயரைப் பெற்றனர். இஃது ஒருவாறு சாளுக்கியர்களுக்குக் கற்பித்த புராணக் கதையைப் போன்றதாகும். இத்தகைய புராணக் கதைகளை யெழுதி ஒவ்வொரு

அரச குடும்பத்தினருக்கும் பெயர் வைத்திருக்கும் ஆரியர்கள் சூழ்ச்சியே சூழ்ச்சி. இப்புராணக் கதைகள் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கவை யன்று. இத்தகைய புராணக் கதைகளைக் கற்பித்ததினால் உண்டாகிய துன்பங்கள் பலவெனினும், அவைகளும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்துவனவாயுமுள்ளன. பல்லவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள். அவர்கள் வைதீக மதத்தை யனுசரித்து வந்தனர். குமார விட்டுணுவின் மைந்தனான சிவஸ்கந்த வர்மன் அக்கினிஷ்டோமம், வாஜபேயம், அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களைப் புரிந்தனன். குப்தர்கள் அசுவமேத யாகம் புரிந்த காலத்திற்கு முன்பே சிவஸ்கந்த வர்மனால் அசுவமேத யாகம் செய்யப்பட்ட தென்பதைச் சரித்திரக்காரர் **ஸ்மித்** துரை மகனாரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அவர்கள் மஹாராஷ்டிரர்களைப்போல் சைவ மதத்தையே தழுவினர்கள் ஆவர். ஆயினும் அவர்கள் பிற மதத் துவேஷிகள் அல்லர். விஷ்ணு வாலயங்களையும் அவர்கள் கட்டியுள்ளனர். அமராவதியிலுள்ள புத்த ஆலயத்திற்கு வேண்டுவன வளித்த பல்லவ அரசனு முளன் என்றால் அவர்கள் பிறமத துவேஷ மின்றி வாழ்ந்த நிலை வியக்கத் தக்கதே. காஞ்சி நாட்டில் புத்த மதமும் ஜைன மதமும் பரவி யிருந்ததேனும் சைவமதத்தையே பல்லவர்கள் கைக் கொண்டொழுகி வந்தனர்.

காஞ்சி முதல் வேங்கி வரையிலுமுள்ள இடைப்பட்டதான தேசத்தைப் பல்லவர்கள் ஆண்டு வந்தனர். அவ்வாறு ஆண்டு வருகையில் வேங்கி நாட்டைப் புலிகேசி கைப்பற்றிக் கொண்டான் என்று முன்னமே கூறினோ மல்லவா? அதன் பின் பல்லவர் ஆட்சி சிறிது குன்றியது எனினும் தென்னாட்டில் அவர்கள் ஆட்சி வலிமை பெற்றிருந்தது. தென்னாட்டுப் பல்லவர்களுக்குக் காஞ்சி தலைநகராய் விளங்கிற்று. காஞ்சி

என்பது தற்காலத்தில் விளங்கும் காஞ்சிபுரமே யாகும். அக்காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் அது ஒரு பெரிய பட்டணமாகவே இருந்தது. பல்லவர்களுக்கு முன்பே காஞ்சி சிறந்து விளங்கியது. அந்நகரில் சிவன் கோயிலும் திருமால் கோயிலும் ஜீனலயமும் இருந்தன எனினும் அந் நகரில் சிவாலய மிருப்பதே சிறந்ததாகும். அது முக்தி நகரங்கள் ஏழில் ஒன்று.

இதனைத் தலைநகராகக் கொண்டு **விட்டுணு கோப வர்மன்** என்னும் பல்லவ அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவனைச் **சமுத்திர குப்தன்** என்னும் அரசன் கி. பி. 340ல் எதிர்த்தான். அவனைப்பற்றிக் கூறும் அசோகனது சாஸனத் தூண்களில் மூன்று பல்லவ அரசர்கள் பெயர்களை வரைந்துள்ளனர். அவை முறையே காஞ்சி நகரத்து **விஷ்ணுகோபன், வேங்கியில் ஹாஸ்தி வர்மன், பாலக் காட்டில் உக்கிர சேனன்** என்பனவாகும்.

கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் முடிவில் பல்லவ அரசனான சிம்ம விட்டுணு இறந்தான். அவன் மகனான முதலாவது மகேந்திரவர்மன் கி. பி. 600ல் அரசனானான். அவன் சுமார் 30 வருஷம் அரசாட்சி செய்தான். அவன் முதலில் ஜைன மதத்தைத் தழுவி வந்தனன். அக்காலத்தில் தமிழ் நாடு உய்யவும் சைவமதம் ஓங்கவும் தோன்றிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளாகிய அப்பர் விளங்கினார். **அப்பர் சுவாமிகளால் ஜைன மதத்தினின்றும் சைவ மதத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டவன் மகேந்திர வர்மனே யாவன்.** அவனுக்கு அப்பெயரே யன்றி **அவனிபா ஜன மத விலாஸன், சத்துரு மல்லன், குணபரன்** என்னும் பெயர்களுமுண்டு.

அவன் ஆட்சியால் தென்னாட்டிற்கு உண்டான நன்மைகள் பல. அவன் கல்வி கேள்விகளிலும், இசையிலும் சிறந்த அறிவு வாய்க்கப் பெற்றவன். பெருங்கோயில் பலவற்றைக் கட்டியவனும் அவனே. மலைகளைக் குடைந்து கோயில் கட்டுதல் முதல் முதலில் தென்னாட்டில் அவனாலே தான் தொடங்கப் பட்டது. திரிசிராப்பள்ளி, பல்லாவரம், மாமண்டூர் முதலான பல விடங்களில் அவனால் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் கண்கவர் வனப்பும் சிறந்த சிற்ப விலக்கணமும் பெற்றுத் திகழ்வனவாகும். மகாபலிபுரத்தில் விளங்கும் சிறப்புடைய ஏழு கோபுரங்களும் அவனால் கட்டப்பட்டவைகளே. அவன் காலத்தில் சைவ சமயம் தழைத்தோங்க லாயிற்று.

பல்லவர்களுக்கும் தமிழ் மன்னர்களுக்கும் தீராப் போர் ஓயாமல் நடக்கும். பல்லவர் தமிழரசர்களை வென்று அவர்கள் நாடுகளைக் கவர்ந்து தம் நாட்டோடு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் விருப்புடையவர்களாகவே இருந்தார்கள். ஆதலினால் தமிழரசர்களான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் எப்பொழுது பலக்குறைவுற் றிருப்பார்களென்று பார்த்துக்கொண்டே யிருந்து, அப்பொழுதெல்லாம் பல்லவர்கள் அவர்களோடு போர் தொடுத்தல் வழக்கம். மகேந்திரனுடைய தந்தையான சிம்மவிட்டுணு தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர்களோடு போர்தொடுத்து வென்று, இலங்கை வரை சென்று ஈழ நாட்டையும் ஜயித்து வந்தனன். மகேந்திர வர்மன் காலத்தில் திரிசிராப்பள்ளி அவன் வசம் இருந்தது என்று தெரிகிறது. அதற்கு அவனால் கட்டப்பட்ட மலைக்கோயில் இருத்தலே தக்க சான்றாகும்.

சேர, சோழ, பாண்டியர்களுக்கு எப்படிப் பல்லவர்கள் விரோதிகளோ, அப்படிப் பல்லவர்களுக்குச் சாளுக்கியர் பகைவராய் விளங்கினர். மகேந்திரவர்மனுக்கும் புலிகேசிக்கும் போர் நடந்தது என்றும், அப்போர் கி. பி. 610-ல் நடந்தது என்பதும் பலருடைய கொள்கை. அப்போர் நடக்குங் காலத்தில் மகேந்திர வர்மன் காஞ்சியிலிருந்தான் என்பர் சிலர். சிலர் வேங்கியில் இருந்தான் என்பர்; அப்போர் அங்கேதான் நடந்தது; அப்போரில் மகேந்திர வர்மன் தோல்வி யுற்றதனால் வேங்கி நாட்டைப் புலிகேசி கவர்ந்து கொண்டான்; பின், மகேந்திர வர்மன் காஞ்சிக்கு வந்தனன் என்பர். சிலர் காஞ்சியி லிருக்கும்பொழுது புலிகேசி மகேந்திரன்மீது படையெடுத்து வந்தனன்; அவ்விருவரும் போர் புரிந்தனர்; அதில் புலிகேசி மகேந்திரவர்மனை ஜயித்து அவனைத் தன்கீழ்ச் சிற்றரசனாக்கிக் கொண்டான் என்பர். சிலர், புலிகேசிக்கும் மகேந்திரவர்மனுக்கும் போர் நடந்தது உண்மை; ஆனால், அப் போரில் மகேந்திர வர்மன் ஹர்ஷனை எதிர்த்து ஜயித்த புலிகேசியை வென்றான் என்பர். இவைகளில் எது உண்மையாயிருக்கும் என்றாராய்ந்து அறிவது சிறிது கஷ்டமே எனினும், அதனால் தெரியப்படும் விஷயம் முக்கியமானது. நுணுகி ஆராயுமிடத்துப் பல்லவர்கள் புலிகேசியால் வெல்லப்பட்டனர் என்றே கூறவேண்டும். ஏனெனின் அவன் விந்தியமலைக்குத் தென்பாகத்தை யெல்லாம் தன்னுடைய தாக்கிக் கொண்டான் என்பது பொய்யாவது மன்றிச் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளை முற்றுகையிட்டது முடியாத காரியமாகு மன்றோ?

புலிகேசி தமிழ் நாட்டு அரசர்களை ஜயித்து அவர்களையும் தன் சிற்றரசர்களாக்கிக்கொள்ள விரும்பினன்.

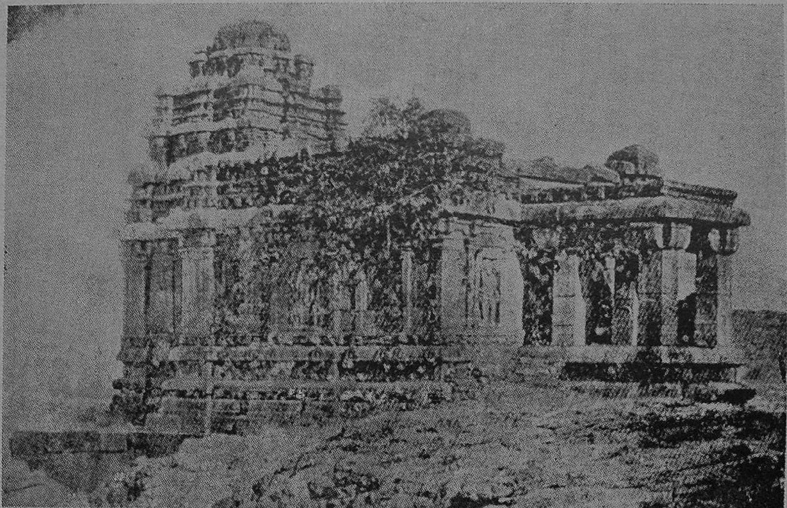
அதனல் அவன் பெரும் படை திரட்டிக் கொண்டு தமிழ் நாடு நோக்கி வந்தனன். தமிழ் மன்னர்கள் பல்லவர்களால் நான்காம் நூற்ருண்டு முதல் துன்புற்றவர்களாய் அவர் களுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாகவே யிருந்துவந்தனர். புலிகேசி பல்லவனைப் போரில் வென்று சிற்றரசனுக்கிக் கொண்டது அவர்களுக்கு நன்மையை யளிப்ப தாயிற்று. அதனல் அவர்கள் சில நலங்களை யடைந்தார்களேனும் புலிகேசிதங்கள் நாடுகளின்மீது படையெடுத்து வருவதைக் கண்டு துன்புற்றனர். அவர்கள் புலிகேசியை எதிர்த்துப் போர்புரிவது எளிதல்ல வென்பதையு முணர்ந்தனர். அதனல் அவனோடு நட்புக் கோடலே சிறந்த தென்று எண்ணி யிருந்தனர்.

புலிகேசி திரண்ட படையுடன் பல்லவ நாட்டின் வழி யாக வந்து காவிரிக் கரையை யடைந்தான். அவன் போர் புரிய வந்திருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றித் தமிழ் நாட்டரசர் களுக்குத் தெரிவித்தனன். அவர்கள் ஒன்றுகூடி வந்து அவன் சொன்ன நியதிகளுக்கு உடன்பட்டவர்களாய் நட்புக் கொண்டனர். அதனல் புலிகேசிக்குப் போர்த்தொல்லை யின்றி யொழிந்தது. அவன் படைகளை யழைத்துக்கொண்டு வாதாபி நகரத்தை வந்தடைந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் மகேந்திர வர்மன் இறந்தான். அவன் மகன் **நரசிம்ம வர்மன்** முதலாவான் அரசனுனன், அவனுக்குத் தன் குலப் பகைவனுன சாளுக்கிய அரசனைப் போரில் வெல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறு பிராயத்தி லிருந்தே மனத்தில் வேரூன்றிப் பதிந்திருந்தது. அவன் அவ்வாறு போர் புரிய எச்சமயம் வாய்க்குமோ வென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தான். நரசிம்மவர்மன்

எவ்வாறாயினும், புலிகேசியை வெல்ல வேண்டும் என்னும் உறுதியை உள்ளத்தில் கொண்டிருந்தான். ஆதலால், அவன் சேனைகளைத் திரட்டிக் கொள்வதோடு தன் நாட்டையும் தக்க வழிகளில் காத்துக் கொள்ளவும் முயன்று வந்தான். அவையெல்லாம் எவ்வளவோ இரகசியமாகச் செய்து வந்தானேனும் புலிகேசிக்குத் தெரியாமற் போகவில்லை.

நரசிம்ம வர்மனிடம் சிறந்த சேனைத் தலைவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிறந்த பக்தியுள்ளவர். ஒழுக்கத்தில் மேம்பட்டவர்; வாய்மையில் உயர்ந்தவர். அவர் போர்த் தொழிலில் சிறந்த வல்லமையும் அறிவும் படைத்தவர். அவருக்கு நிகராவார் அக்காலத்தில் எவரும் இல்லை யென்றே கூறலாம். அதனால் அவரை நரசிம்மவர்மன் தன்னிடத்தில் சேனைத் தலைமையை ஏற்றுப் பணியாற்றும்படி செய்துகொண்டு, அவரை அன்போடு போற்றி வந்தான். அவர் அந்தணர் குலத்தவர். அவரது இல்லறக் கிழமை பூண்ட மனைவி உயர் குணங்கள் பல ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற நங்கை. அவ்வம்மையார் பெயர் **திருவெண் காட்டு நங்கை** என்பது. அவர் பெயர் **பரஞ்சோதியார்.** பிற்காலத்தில் அவரைச் **சிறுத்தொண்ட நாயனார்** என் றழைப்பா ராயினர். அவரால்தான் பல்லவ அரசனுக்குச் சேனைகள் திரட்டப்பட்டன.

வாதாபியிலுள்ள சிவன் கோயில்

14. புலிகேசியின் அரசியல்

கி. பி. 634-ல், புலிகேசியின் படையெழுச்சி ஒரு வாறு முடிவடைந்தது. புலிகேசி வாதாபியை யடைந்து மன அமைதியோடு அரசாட்சி புரியத் தொடங்கினன். வேங்கி நாட்டிற்குத் தலைவனாக விட்டுணு வர்த்தனன் அமர்த்தப்பட்டான் என்பதை நாம் முன்பே படித்திருக் கிறோமல்லவா? புலிகேசி, நாஸிக் என்னும் பஞ்ச வடிக்குச் சுற்றிலுமுள்ள நாடுகளைப் பாதுகாத்து வரும் படி தன் மற்றொரு தம்பியான ஜயசிம்மனை நாஸிக் என்னும் தலைநகரில் அமர்த்திச் சேனைகளையும் பிறவற்றையும் கொடுத்துதவினன். **சாமந்தவதி** ஜில்லாவைச் சார்ந்த நாடுகளைத் தன் புதல்வரில் மூத்தவனான சந்திராதித்தய னுக்கு அளித்தான். ஆதித்திய வர்மனான மற்றொரு மைந்தனைத் துங்கபத்திரைக்கும் கிருஷ்ணாவுக்கும் இடைப் பட்ட நாட்டிற்குத் தலைவனாக்கினன். இவ்வாறு அனைவ ருக்கும் தகுந்தவாறு தான் வென்ற நாடுகளைப் பிரித்த பின், தன்னுடைய இரண்டாவது மைந்தனான விக்கிரமாதித் தியனைத் தன்னிடத்தே வைத்துக் கொண்டு புலிகேசி அரசு புரிவானாயினன். தன் மைந்தர்களுக்கும் தம்பிமார் களுக்கும் தகுந்த படைப் பலத்தைக் கொடுத்துதவியபடி யால் புலிகேசிக்கு அவர்களைப் பகைவர் எதிர்ப்பார்கள் என்ற கவலையே இல்லாமலிருந்தது. மற்றும், அவ்வாறு சேனைகளை உதவித் தான் வென்ற நாடுகளைப் பிரித்து ஆங்காங்குத் தன் தம்பிமார்களையும் மைந்தர்களையும் நிறுத் தியது புலிகேசியின் சாளுக்கிய நாட்டிற்குப் பலத்தை அளிப்பதாயிற்று. மற்றும், அரசாட்சி புரியவும் எளிதா

யிற்று. தான் வென்ற அந்நாட்டுக் குடிகள் முரணி நடக்க இயலாதவர்களானார்கள். பகையரசர்களும் புலிகேசியின் வலிமையைக் கண்டு முரணி நடக்க அஞ்சினார்கள்.

புலிகேசியின் கீர்த்தியும் புகழும் பரத கண்ட முழுவதும் பரவிற்று. வட இந்தியாவில் எவ்வாறு சிலாதித்திய ஹர்ஷ வர்த்தனன் மன்னர் மன்னனாய் விளங்கினானோ அதே மாதிரியாக விந்திய மலைக்குத் தெற்கே கன்னியா குமரி முனை வரையில் புலிகேசி அரசர்களுக்கு அரசனாய் விளங்கினான். தக்காணத்தில் சாளுக்கிய மரபில் தோன்றி, வீர தீர சூரனாய் விளங்கிப் பல மன்னர்களையும் போரில் வென்று தன் நாட்டைப் பரவச் செய்து விந்திய மலைக்குத் தெற்கில் குமரி முனைவரை ஒரு கோல் கொண்டோச்சிய ஒரு பெரு மன்னன் புலிகேசி என்றால் அவனைச் **சாளுக்கிய குல திலகன்** என்றும், **சாளுக்கிய குலோத்துங்கன்** என்றும் புகழாதிருப்பார் யாவருளர்? கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவனாதலால் தான் அடைந்த பெருமையைப் பெரிதாக எண்ணிப் புலிகேசி பாராட்டியவன் அல்லன். "**நிறை குடம் நீர் தளும்பல் இல்**" என்னும் உண்மையுரைக்கு உதாரணமாகக் கூறத் தகுந்தவன் அவனே. அற்பர்களன்றோ தமக்குச் சிறிது பெருமையுற்றிடின் அதனைப் பெரிதாக வெண்ணி மிகவும் தம்மைத் தாமே பாராட்டிக் கொள்வர். '**நொய்யரிசி கொதி பொறுக்காது**' என்பதை நாம் அற்பர்களிடத்தில் அவர்களுக்கு வாழ்வு வந்த காலத்தில் நன்கறியலாம். புலிகேசியைப் பற்றிப் பரத கண்டத்தாரே யன்றிப் பிறரும் அறிந்திருந்தனர்.

கி. பி. 625 ல் புலிகேசியின் வீரச்செயல்களைக் கேட்ட பாரசீக மன்னன் அவனை மிகவும் கொண்டாடினான்.

கி. பி. 591 முதல் கி. பி. 628 வரைப் பாரசிகத்தை அரசாண்ட மன்னன் **இரண்டாவது குஸ்ரூ** ஆவன். அவன் சிறந்த வீரன்; உயர்ந்த குணங்கள் பல ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்றவன். "**கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்**" என்பதும், "**பாம்பறியும் பாம்பின் கால்**" என்பதும் உண்மை யுரைகளன்றோ? அதேபோல் வீரர்கள் பெருமையை வீரர்களே யறிவர். அரசர் பெருமையை யரசர்களே யறிவர். மன்னர் பெருமையை மடையர் அறிவரோ? ஆதலின் குஸ்ரூவுக்குப் புலிகேசியின் வீர தீரச் செயல்களும் பெருமையும் தெரிந்தவுடன் அவனுக்குப் புலிகேசியினிடத்து அன்புண்டாயிற்று.

குஸ்ரூ புலிகேசியினிடத்தில் அன்புகொண்டானாதலால் தன் அன்பினை யெடுத்துக் காட்டும்பொருட்டு அவன் வெற்றிகளையும் கீர்த்தியையும் புகழ்ந்து ஒரு கடிதமும், சில பரிசுகளும் கொடுத்து அனுப்பினான். அவற்றைப் புலிகேசி பெரிதும் பாராட்டி வந்தனத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டான். பின், தானும் அவனுக்குத் தன்னாட்டிலுள்ள பல அற்புதப் பொருள்களைப் பரிசாக அனுப்பித் தந்தனன். இதனை அரேபியா தேசத்து யாத்திரிகர் செவ்வையாக எழுதுகிறார். பாரசீக மன்னனால் அனுப்பப் பட்டப் பரிசில்களைப் புலிகேசி பெற்றுக்கொண்டான் என்று கூறினோ மல்லவா? அவன் அவைகளைத் தன் அவையில் வரவேற்று அன்போடு உளமகிழ்ந்து பெற்றுக்கொண்டதை **அஜந்தாக் குகை**யில் கற்களில் சிற்பிகள் அக்காலத்தில் பொறித்து வைத்துள்ளனர். என்னே, பாரசீக மன்னனின் அன்பும், உயர்குணமும்!

சாளுக்கியர்கள் ஆரியர் என்றும், வைதீக மதத்தினர் என்றும் முன்பே கூறியுள்ளோம் அல்லவா? சாளுக்கியர்

கள் காலத்தில்தான் வேத மதம் தழைத்தது. சமண, பௌத்த மதங்கள் சிறிது தாழ்வுற்றன வென்பது பொய் யாகாது. சாளுக்கிய அரசர்கள் அனைவரும் வேத மதத் தைக் கடைப் பிடித் தொழுகியதாலும், சாளுக்கிய நாடு விந்திய மலை முதல் கன்னியா குமரி முனைவரை பரவி யிருந்ததாலும் வேத மதம் விரைவின் மேன்மை யடைந்து பரவலாயிற்று. அதிலும் சாளுக்கியர் சுத்த வைதீக சைவ மதத்தினர் என்பதை யாவரும் மறுக்க முடியாது. அதனால் ஜைன, பௌத்த மத நிபுணர்களுக்கும் வைதீக மத நிபுணர்களுக்கும் அடிக்கடித் தர்க்கங்கள் நேரிடுவ துண்டு. சாளுக்கிய மன்னனாகிய புலிகேசி சுத்த வைதீக சைவனா யினும் ஜைன, பௌத்த மதத்தார்களிடம் அன்பும் மதிப் பும் வைத்திருந்தான். அவனுக்குச் சிறிதேனும் மத விரோத மில்லை என்பதை நாம் அவன் செய்கைகளால் நன்கறியலாம். அவன் ஜைன பௌத்த மதத்தார்களுக்கும் வைதீக மதத்தார்களுக்கும் நேரிடும் வாதுகளில் சென்று அமர்ந்து இருந்து, இருதிறத்தார் வாதங்களையும் கேட்டு மகிழ்வான். மற்றும், அன்னார்களுக்குத் தக்க பரிசில்களும் வழங்கி வந்தனன்.

வாதாபி நகரத்திலும் சாளுக்கிய நாட்டின் மற்ற பாகங்களிலும் சிவபெருமானுக்கு ஆலயங்கள் பல சாளுக்கிய வரசர்களால் கட்டப்பட்டன. வாதாபி நகரத்தில் கட்டப் பட்ட சிவன் கோயில் கண் கவர் வனப்பினையுடையது. சாளுக் கியர் காலத்தில் கோயில்களுக்கு இறையிலி நிலங்கள் பல அளிக்கப்பட்டன வெனில் அவைகள் மேன்மையுற் றிருந்த நிலையினைக் கூறவும் வேண்டுமோ? புலிகேசியும் கோயில்கள் பல கட்டினன். அவைகளுக்கு இறையிலி நிலங்கள் பல அளித்துள்ளான். முக்கியமானதும், எக்காலத்தும் நிலை

பெற்றிருக்க வேண்டியதுமான பொருள்களைக் கற்பாறைகளில் பொறித்து வந்தனன். அவ்வாறு செய்து வந்தமைக்குச் சாட்சியாக விளங்குவது அஜந்தாக் குகையில் குஸாருவின் அன்பளிப்பினைப் பெற்ற நிலையைச் செதுக்கப்பட்டிருத்தலே. பல்லவர்களும், சாளுக்கியர்களும் சமகாலத்தவர் என்பதோடுமட்டு மன்றி ஒருவர் நாட்டையொருவர் பற்றிக்கொண்டு அரசாண்டும் வந்துள்ளாராதலின் பல்லவர் காலத்துள்ள சிற்ப வேலைத்திறன் சாளுக்கியர் காலத்தும் இருந்ததென்பது கூறுதேயமையும். புலிகேசியின் காலத்தில் சிற்ப வேலைத் திறன் மேம்பட்டு விளங்கியதென்பதை அஜந்தாக் குகையில் செதுக்கப்பட்டவையும், வாதாபியில் சிவபெருமானுக்குக் கட்டப்பட்ட கோயிலும் நன்கு விளக்குவனவாகும். மற்றும், புலிகேசியின் காலத்தில் அச் சாளுக்கிய தேசத்துக் குடிகள் சிறந்த நாகரிகம் பெற்றிருந்தனர். புலிகேசி பரந்த நோக்கமுடையவனும் குடிகளிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவனுமாய் விளங்கியதால் அவனைக் குடிகளும் மிக்க பிரியத்தோடு நேசித்து வந்தனர். குடிகளுக்குப் பலவிதத்திலும் நன்மைகளைப் புரிவதே அவனுடைய பெருநோக்கமாயிருந்தது என்பதைக் குடிகள் அவனை நேசித்த காரணத்தால் அறியலாம். யானைப் படைகளும், குதிரைப் படைகளும், காலாட் படைகளும், கப்பற்படைகளும் உடையவனாகவிருந்ததால் அவன் நாட்டில் குடிகளுக்குப் பகையரசர்களால் துன்பங்களுண்டாகாமலிருந்தன.

கி. பி. 639—41, வாதாபி நகரத்திற்குச் சீன யாத்திரிகனான **ஹுயான்ஸாங்** என்பவன் வந்தான். அவன், பெரும்பாலும் எல்லாத் தேசங்களுக்கும் சென்று ஒவ்வோர் அரசனையும் நேரில் பார்த்தும், அவ்வத் தேசத்தின் குடி

களின் மதம், நாகரிகம், கல்வி, செல்வம் முதலியனவற்றைத் தெரிந்துகொண்டும், அவ்வத் தேசத்தின் ஆட்சி முறையைத் தெரிந்தும், பிற செய்திகளை யறிந்தும் தன் சரித்திரப் புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளான். அந்த யாத்திரிகன் வாதாபி நகரத்திற்கு வந்து நேரிலே புலிகேசியையும் பார்த்துள்ளான். ஆதலின் அவன் புலிகேசியைப் பற்றிக் கூறுவது சிறந்த ஆதாரம் அன்றோ? ஆதலின் அந்தச் சீன யாத்திரிகன் கூறுவதை நோக்குவோம். அவன் கூறுவது:—

"அவன் (புலிகேசி) க்ஷத்திரியர்களில் ஒருவன். அவன் பெயர் **புலிகேசி**. அவன் எண்ணங்களும், கொள்கைகளும், ஆழ்ந்த கருத்தும், பரந்த நோக்கமும், சிறந்த பயனு முடையவை. அவன் மிகுந்த காருண்ய முடையவன். அவன் நாட்டுக் குடிகள் பரிசுத்த எண்ணத்தோடு பணிந்தொழுகினர். இக் காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற சிலாதித்திய ஹர்ஷ வர்த்தனன் தன் வெற்றிக் கொடியைக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கொண்டு சென்று தூரத்திலுள்ள ஜனங்கள் தனக் கடங்கி நடக்கவும், பக்கத்திலுள்ளவர்கள் தன்னைக் கண்டு அஞ்சவும் அவன் நடந்து பல இராஜ்யங்களைத் தன்னகப் படுத்தி வந்தான். ஆனல், இந்தச் சாளுக்கிய தேசத்துக் குடிகள் மட்டும் அவனுக் கடங்கவில்லை. அவன் தைரிய முள்ள வீரர்கள் அடங்கிய சேனைகளுடன் இச் சாளுக்கிய இராஜ்யத்தை எதிர்த்தும் இவர்கள் தடுத்து நின்றதை யகற்றிச் செல்ல வியலாதவனானன். இதனலேயே இச் சாளுக்கியர்களின் போர்த் திறனையும், பழக்கத்தையும் நன்கறியலாம். இராஜ்யத்தின் பரப்பளவு 1200 மைல்கள். தலைநகரம் 6 மைல் பரப்புள்ளது. அது ஒரு பெரிய நதிக்கரையில் அமைந்துள்ளதாகும். வளம் பெற்ற பூமி. செல்வமும் நிறைந்தது. விளை பொருள்களை விளைவிப்பது மாகும். மித உஷ்

ணப் பிரதேசம். ஜனங்களின் குணங்கள் சிறந்ததும், உண்மையானது மாகும். இந்நாட்டு மக்கள் நெடியவர்களும், செருக்குற்றவரும், மேன்மை பாராட்டுவாரும் ஆவர். எவர் எவ்வித நன்மை புரியினும் அவர் அவர்கள் கருணையைப் பெற்றவர் ஆவர். ஆனால், துன்பஞ் செய்வார்களாயின் அவர்களிடமிருந்து தப்புதல் இயலாது. எவனேனும் நிந்திப்பானுயிர் அவர்கள் உயிர் நீப்பினும் நிந்தித்தவனைத் தண்டியாதிரார். எவனேனும் ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுவானாயின் அவ்வுதவி புரிந்தவனுக்கு ஆபத்துற்ற காலத்தில் விரைந்து சென்று உதவுவர்; பகைவர்களை அழிப்பதாயினும் அவர்கள் ஆயுதங்களைக் கைக்கொள்ளுமுன் பகைவருக்கும் எச்சரிக்கை செய்தே செல்வர். போரில் எதிர்த்தவர்களைக் கொல்வார்கள்; எதிர்க்காதவர்களை விட்டிடுவார்கள். ஒரு சேனைத் தலைவன் போரில் சண்டை செய்யாமலோ, தோல்வியுற்றோ நிற்பானாயின், அவனுக்குப் பெண்ணுடையை உடுத்தி அவனுயிரை யிழக்கும்படி செய்வர். அரசாங்கம் அஞ்சா நெஞ்சு படைத்த வீரர்களை நூற்றுக் கணக்காக ஆதரிக்கின்றது. அவர்கள் போட்டியிடுங்கால் மதுவுண்டு மறப்பண்பை யடைவர். அவர்களில் ஒருவன் ஒரு திருகு கத்தியாலோ, ஈட்டியாலோ பதினாயிரம் பகைவர்களைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்வான். அவர்கள் போகும் வழியில் ஒரு மனிதனைக் கொன்றால் அக் குற்றத்திற்குத் தண்டனை யடையார். அவர்கள் எப்பொழுது புறப்பட்டாலும் வாத்தியம் ஒலிக்கும்; ஆயிரக் கணக்கான இயற்கையில் கோபமுள்ள யானைகளுக்கும் மது கொடுப்பார்கள். அவர்கள் போர்க் காலங்களில் திறமான மயக்கந் தரும் மதுவை அருந்துவார்கள். அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக எதிர்ப்பட்டவற்றை நாசமாக்கிக்கொண்டு செல்வர். எத்தகைய பகைவரும் அவர்

கள் முன் நிற்க வியலாது. அரசன் இத்தகைய வீரர்களை யும் யானைகளையும் உடைமையால் பெருமிதங் கொண்டு அடுத்துள்ள இராஜ்யங்கள் தலையெடுக்காவண்ணம் அடக்கு கின்றான். குடிகளில் கற்றவர்கள் பலருளர். அவர்கள் பௌத்தர்களும் பிராமணர்களு மாவர். பௌத்த மத சந்நி யாசிகளின் குகைகளும், இந்துக்களின் கோயில்களும் உள" என்பதே.

சில சரித்திரக்காரர்கள், யாத்திரிகர் மிகப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளான் என்று கருதுகின்றனர். அது ஒரு சிறிது உண்மையாயினும் நாம் அதனால் அதனை முற்றிலும் பொய் யென்று தள்ளிவிடக் கூடாது. ஏனென்றால், சீன யாத்திரி கனான ஹுயான் ஸாங் என்பவன் கி. பி. 639 முதல் 642 வரைத் தக்ஷிண பதத்தில் சஞ்சரித்துள்ளான் என்று செவ்வையாய்த் தெரிகிறது. மற்றும் அவன் மகாராட்டிர தேசங்களில் பெரும்பாலும் ஒவ்வோர் இடங்களுக்கும் சென்று வந்தான் என்பதும் புலப்படுகிறது. புலிகேசியை அவன் அரசவையில் கி. பி. 641 ல் நேரில் கண்டவனும் ஆவன். ஆதலால் அவன் மொழிவதில் உண்மை யுண்டு என்று கொள்ளல் பொருத்த முடைத்தாகும். மற்றும், பழைய காலத்தில் நிகழ்ந்த செய்திகளைக் கல்வெட்டு, சாஸனம், நாணயம், சிற்பம், யாத்திரிகர்களின் கருத்து முதலியவை களை ஆதாரமாகக் கொண்டே அறிந்து கொள்ளவேண்டி யிருப்பதால் ஹுயான்ஸாங் கூறுவதைத் தள்ளிவிடுதற்கு மியலாது. ஆதலின் அவன் கூறியவற்றிலிருந்தும் ஒருவாறு அக்காலத்திய நாடுகளின் நிலையினை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

புலிகேசி சாளுக்கிய நாட்டை மிக்க மேனிலைக்குக் கொண்டு வந்த குலதிலகன் ஆதலினால் அனைவரும் அவனை

போற்றிப் புகழ்ந்தனர். அவன் ஆட்சிக் காலத்தில் குடிகளுக்கு விளைந்த நன்மைகள் பல. மொழிப் பண்டிதர்கள் பலர் நற்பதவி பெற்று விளங்கினர்; அமைச்சர்களாகவும் இருந்தனர். கற்றறிந்த குடிமக்களின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய குழாங்கள் இருந்தன. அக் குழாங்களில் எதனையும் தீர ஆலோசித்து அதனைச் செய்வதோ விடுவதோ என்று துணியப்படும். புலிகேசி தன் குடிகளின் கருத்துகளைத் தெரிந்து யாதொரு செயலும் புரிவான். அவன் காலத்தில் வைதீக சைவ மதத்திற்கு விசேஷமான நன்மை யுண்டாயிற்று. புலிகேசி சாளுக்கிய நாட்டில் கல்வி, செல்வம், வாணிபம், விவசாயம், சிற்பம் முதலியவைகளை மேன்மைப் படுத்துவதில் பெரிதும் முயன்று வந்தான். ஆதலின் சாளுக்கிய நாடு பலவிதத்திலும் சீரும் சிறப்பும் அடைவதாயிற்று. விட்டுணு வர்த்தனன் வேங்கி நாட்டில் தானே தலைவனைத் தனித்ததோர் அரசனானன். நாஸிக்கைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட புலிகேசியின் தம்பியான ஜயசிம்மனும் தனியரசனானன். அதுபோலவே சந்திராதித்தயனும் ஆதித்தவர்மனும் தனி அரசர்க ளாயினர். இவ்வாறு சாளுக்கிய நாடானது பிரிக்கப்பட்டு ஆளப்பட்டு வந்தது. புலிகேசியின் இரண்டாவது குமாரனான விக்கிரமாதித்தியன் மட்டும் வாதாபி நகரில் தந்தையோடு இருந்தான்.

---

15. புலிகேசியின் முடிவு

கி. பி. 641 ல் பல்லவர் சிறிது சிறிதாக முயன்று பெரும் படையைத் திரட்டிக் கொண்டனர். காஞ்சியில் இருந்த மகேந்திர வர்மன் இறந்தான். (கி. பி. 625) கி. பி. 625 இல் அவன் மகன் நரசிம்மவர்மன் அரசனுன். அவன் சிறந்த வலிமை வாய்ந்தவன். வல்லமையும் கீர்த்தியும் வாய்க்கப் பெற்ற பல்லவ வரசர்களில் நரசிம்ம வர்மனு மொருவனுவன். கி. பி. 640 ல் சீன தேசத்து யாத்திரிகனுன ஹுயான்ஸாங் காஞ்சிபுரம் சென்று நரசிம்ம வர்மனையும் நேரில் கண்டனன்.

அவன் கூறுவதாவது.—"பல்லவ ராஜ்யம் திராவிட தேசம். அது வளப்பமுள்ள பூமி. உழவுத் தொழில் சிறப்பாகவும் விசேடமாகவும் நடைபெற்று வந்தது. தானியங்களும், பழங்களும், மலர்களும் நிறைவாக வுண்டாயின. அப்பிரதேசம் வெப்பம் மிக்கது. மக்கள் தைரியசாலிகளாயும், நம்பிக்கை யுள்ளவர்களாயும், உண்மை பேசுபவர்களாயுமிருந்தனர். கற்றவர்கள் மிகவும் பெருமையாகக் கொண்டாடப்பட்டனர். பத்தாயிரம் பௌத்த சந்நியாசிகளும் அநேக ஜைனர்களும் இருந்தனர். பல்லவ ராஜ்யத்தில் வைதிக சமயக் கோயில்கள் பல இருந்தன. ஐந்து மைல் சுற்றள வுள்ளதாகவும், அழகாக அமைக்கப்பட்டதாகவும் காஞ்சிபுரம் விளங்கியது" என்பதே.

பல்லவர்களும் சாளுக்கியர்களும் நெடுங்காலமாக ஒருவருக் கொருவர் பகைமை பாராட்டி வந்தனர். புலிகேசி

படையெடுத்து வந்து தன் தந்தையான மகேந்திர வர்மனோட போரில் வென்று சென்றதை நரசிம்ம வர்மன் நன்கு அறிவான். அதனால் அவனுக்குப் புலிகேசியின் மேல் தீராப் பகைமை யுண்டு. ஆனால் அக்காலத்தில் புலிகேசி படைவலி பெற்றிருந்தமையாலும், பல்லவ நாடு நன்னிலைமையை எய்தாமையாலும், தன்பால் படைவலி குன்றியிருந்தமையாலும் நரசிம்மன் புலிகேசியை எதிர்த்துப் போர் புரிய வியலவில்லை. என்றாலும் புலிகேசியின் திறலை யழித்து அவன் தலைநகரைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளவேண்டு மென்ற எண்ணம் அவன் மனத்தை அல்லும் பகலும் உறுத்தியது. அதனால் அவன் கி. பி. 625 முதல் 641 வரையில் படைகளைத் திரட்டுவதில் முயன்று வந்தனன். நரசிம்ம வர்மன் அரியணை யேறியது முதல் கி. பி. 641 வரை புலிகேசியை வெல்வதற்கு என்றே வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வந்தான்.

புலிகேசி, தன் தம்பிமார்களுக்கும், மைந்தர்களில் ஒருவன் நீங்கலாக மற்றவர்களுக்கும், தான் வென்று கொண்ட நாடுகளை யளித்து அவர்களை ஒவ்வோரிடங்களில் அமர்த்தினன் என்று முன்பே கூறினோம். புலிகேசியுடன் அவனுடைய இரண்டாவது மைந்தனான விக்கிரமாதித்திய சாளுக்கியன் மட்டும் இருந்தனன் என்பதையும் முன்னே உணர்ந்தோம். வென்ற நாடுகளைப் பெற்ற தம்பிமார்களும், மைந்தர்களும் அவ்வந் நாடுகளைத் தாங்களே யடையவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் பெரிதும் முயன்று வந்தனர். அவை யாவும் நாளடைவில் பயனளிப்பனவாயின. கி. பி. 640 ல் ஒவ்வொருவராகத் தனித் தனியே அரசாளத் தொடங்கினர். கி. பி. 632 லேயே விட்டுணு வர்த்தனன் வேங்கி

நாட்டைத் தனியாக அரசு புரிந்துவந்ததோடு கீழைச் சாளுக்கிய குடும்பத்தினையும் நிலை நிறுத்தினன்.

நரசிம்ம வர்ம பல்லவனிடம் பரஞ்சோதியார் சேனைத் தலைவராக விருந்தார். அவர் போர்த் தொழிலில் ஈடு மெடுப்பும் அற்றவர். படைகளைத் திரட்டுவதிலும், அப் படை வீரர்களுக்குப் போர்த் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுத் தலிலும் சிறந்த திறமை வாய்ந்தவர். மற்றும், அவர் கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்தவர். நரசிம்ம வர்மனுக்கு அவரிடத் தில் உயர்ந்த நன்மதிப்பும், அன்பும் உண்டு. அவர் தன்னிடத் தில் அமைந்திருத்தலாலேயே தனக்குப் படைவலி நிரம்பப் பெற்றதாக நரசிம்ம வர்மன் எண்ணிக்கொள்வான். ஆகவே, பரஞ்சோதியார் அவனிடத்திருந்தது அவனது குலப் பகை வனை சாளுக்கிய வரசனைப் போரில் காணும்படி தூண்டிய தென்னலாம். ஆதலின், நரசிம்ம வர்மன், ஒருநாள் பரஞ் சோதியாருடன் கீழ்வருமாறு உரையாடலானன்.

நரசிம்ம வர்மன்—படைத் தலைவரே! நல்லது. நான் அரியணை யேறியது முதல் என் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் தோன்றித் தோன்றித் துன்புறுத்துவ துண்டு. அதனைப் பற்றி நான் நெடு நாளாக யோசித்து வருகின்றேன். அது நடைபெறும்வரை வெளியிடற் குரியது மன்று. அது சிறிது வெளியாயினும் நமக்குறுங் கேடுகள் பலவே. ஆதலின் அதுபற்றி இதுவரை ஒருவரிடமும் கூறவில்லை. நாள்கள் சிந்தனையிலேயே சென்றன. அது நடைபெற்று அதனல் யான் பயன் பெற்ருலன்றி என் மனம் அமைதியா யடை யாது. அதுவோ நும் துணை கொண்டே செய்யத் தகுவது மாகும். ஆதலின் நும் கருத்தினை யறிதற்கே இன்று உம் மைத் தனித்து வந்து காணுமாறு சொல்லியனுப்பினேன்.

பரஞ்சோதியார் :—அரசே! நும் மனத்தை இத்துணை நாட்களாகத் துன்புறுத்தும் செய்தியாதோ? அதனை விரைவில் அறிய விரும்புகின்றேன். என் முயற்சியால் எத்தகைய விஷயமாயினும் அதனை முடித்து உம் மனக் கவலையைத் தீர்ப்பேன். இதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. தாங்கள் என்னிடம் அத்தகைய செய்தியைக் கூறுதிருந்ததே இப்பொழுது என்னை வருத்துகின்றது.

நரசிம்ம வர்மன்.—அந்தணாளரே! உம்மிடம் இது வரையில் அதனைப்பற்றிக் கூறுதிருந்ததற்குப் பல காரணங்களுண்டு. ஆதலின் நீர் வருந்தற்க. இன்று அதனைக் கூறுகின்றேன். படைத் தலைவரே! யான் இப்பொழுது சாளுக்கிய அரசனான புலிகேசிக்கு அடங்கிய சிற்றரசனாகவல்லவோ விருக்கின்றேன். இப் பல்லவ நாடோ என் முன்னோர்களால் எவருடைய ஆளுகைக்கும் கீழ்ப்படியாத நாடாக நிலை நிறுத்தப்பட்டது. அத்தகைய நாட்டை யாண்ட என் தந்தையைச் சாளுக்கியவரசனான புலிகேசி போரில் வென்று தன்னுடைய சிற்றரசனாக்கிக் கொண்டான். அவனோ சாளுக்கிய மரபைச் சேர்ந்தவன். அப் புலிகேசியோ எங்கள் குலப் பகைவன். எங்களுக்குச் சொந்தமான வேங்கி நாட்டைக் கவர்ந்து அப் புலிகேசி தன் தம்பிக் களித்துள்ளதையும் நீர் நன்கறிவீர். பாலக்காட்டில் வாழும் எங்கள் குலத்தாரையும் வென்று அந்நாட்டரசனையும் தன் சிற்றரசனாக்கிக் கொண்டான். மற்றும், என் தந்தை காலத்தில் இக் காஞ்சி நகர்க்குத் திரண்ட படையுடன் வந்து, முற்றுகையிட்டுப் பல துன்பங்களை விளைவித்துள்ளான். ஆதலின் அத்தகைய குலப்பகைவன் கீழ்ச் சிற்றரசனாக விருந்து வாழ்தல் என்னைப் போன்ற வீரத்தன்மை பொருந்திய அரசனுக் கழகோ? என் தந்தைக் குற்ற அவ

மானமும், பழியும் என்னையுஞ் சார்ந்தன வன்றோ? அப் பழியினை விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டியது என் கடமை யல்லவோ?

ஆதலின், எவ்வகையிலேனும் எம் குடிக்குற்ற பழியை நீக்கி நான் தனியாக அரசு நடத்த விரும்புகின்றேன். இதனை ஆலோசிக்கவே நான் இன்று இங்கு உம்மை வரச் சொன்னது. தாங்கள் நெடிது சிந்தித்து இதற்குரியனபற்றி எனக்குக் கூறல் வேண்டும்.

பரஞ்சோதியார் :—மன்னவ, தாங்கள் கூறின யாவும் என் மனத்திலும் முன்பே தோற்றிய துண்டு. ஆயினும் நாம் தக்க பலத்தை யடையும் வரை அதனைப்பற்றிச் சிந்தித் தலும் தீங்கு விளைப்பதாம் என்றெண்ணி வாளாவிருந் தனன். இத்துணைக் காலமும் நான் படைகளைத் திரட்டலி லேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தேன். இப்பொழுது நம்படை வலிமை பெற்றுள்ளது. ஆதலின், 'அரசே! நீர் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டுவ தில்லை. நமக்கு இனி நல்ல கால முமுண்டு. எவ்விதத்தினும் நாம் குலப் பகைவனை சாளுக் கிய புலிகேசியை வென்று, தொன்று தொட்டு வரும் நம் முடைய புகழையும், கீர்த்தியையும் நிலை நாட்டலாம் என் னும் உறுதி என் மனத்தில் தோன்றியுள்ளது. ஆதலின், அரசே! எதற்கு மஞ்சேல்.

நரசிம்ம வர்மன் :—பரஞ்சோதியாரே, இப்பொழுதே என் மனத் துன்பம் நீங்கியது. இனி நான் எதற்கும் அஞ் சேன். மறையவரே, சேனைகளைத் திரட்டிப் படைவலியைப் பெருக்கி வைத்துக் கொள்வது நும் கடன். சென்று வருக.

இவ்வாறு இருவரும் உரையாடல் நடந்த சில திங்களுள் நரசிம்மவர்மன், படை, வலிபெற்றிருப்பதை யுணர்ந்தான். கி. பி. 641 ல் அவன் சிறந்த வீரர்கள் அடங்கிய படைகளை யுடையவ னாயினன். அப்பொழுது அவன் மனம் சிற்றரச னாக விருக்கும் நிலையை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்ப வில்லை. அவன் எவ்விதத்திலாயினும் தன் குலப் பகைவனை புலி கேசியைப் போரில் எதிர்ப்பதென உறுதியை அடைந்தவனா கிப் போருக்கு வேண்டுவன வற்றைத் திரட்டலானான். அச் செய்தி புலிகேசிக்கு எவ்வாறோ எட்டியது. தன்னால் வெல்லப்பட்டுத் தன் கீழடங்கிச் சிற்றரசனாக விருந்த வொருவன் தன்னையே எதிர்ப்பதற்குப் படை திரட்டுகின் றான் என்றால் அஃது எம் மன்னனுக்கும் சினத்தை யுண் டாக்குவதே யன்றோ? அச்செய்தியை யறிந்த புலிகேசி மிக வும் சீற்றங் கொண்டான். தன்னை எதிர்ப்பதன் முன் நரசிம்ம வர்மனைத் தான் எதிர்த்து வெற்றி கொண்டு அவன் கொண்ட எண்ணத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்னும் எண் ணம் புலிகேசிக் குண்டாயிற்று. அதனால் புலிகேசி வாளா விருக்க வில்லை. வலி மிக்க திரண்ட படைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு புலிகேசி விரைந்து சென்று காஞ்சி நகரத்தை முற்றுகை யிட்டு நரசிம்ம வர்மனைத் தன் கீழுள்ள கப்பங் கட்டும் சிற்றரசரில் ஒருவனென்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினன். நரசிம்ம வர்மனோ புலிகேசியைப் போரில் திறலழித்துத் தன் குடிக் குண்டாகிய பழிக்குப் பழி வாங்கச் சமயம் பார்த்திருந்தனன். புலிகேசியே போருக்கு வலிய வந்தது நரசிம்ம வர்மனுக்குப் பெரிதும் நல்லகால மாயிற்று. ஆதலின் புலிகேசி வற்புறுத்தியவாறு ஒப்புக் கொள்ள மறுத்துவிட்டான். அதனால் புலிகேசி சின மடைந்து பல்லவனைப் போருக் கழைத்தனன். படைகளைத்

திரட்டிப் பரஞ்சோதியார் வைத்துள்ளார் என்பதை நன் கறிந்த பல்லவன் புலிகேசி போருக்கு அழைத்ததைக் குறித்து ஒரு சிறிதும் அச்சங்கொள்ள வில்லை. பரஞ்சோதி யார் தாமும் போர்க்கோலம் பூண்டவராய்ப் படைகளைப் போர் முனைக்கு அழைத்துவந்தார். பல்லவ வரசனும் போர்க் கோலம் பூண்டு தன் குடிப் பகைவனை புலிகேசியைப் போர் முனையில் காண வீர தீரத்தோடு புறப்பட்டு வந்த னன். புலிகேசிக்கும் நரசிம்ம வர்மனுக்கும் போர் நிகழப் போகும் செய்தி பல்லவ நாடெங்கும் விரைவில் பரவலா யிற்று. குடிகள் அனைவரும் அப்போரினால் யாது தீங்கு விளையுமோ என்று அஞ்சினர். அவர்கள் பல்லவனுக்கு வெற்றி யுண்டாகுமாறு இறைவனை வேண்டினர்.

கி. பி. 642 ல் புலிகேசிக்கும் நரசிம்ம வர்மனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. அப்போர் நெடுநாள் வரை நிகழ்ந்தது. அப்போரில் நரசிம்ம வர்மன் சிறிதும் அச்சமுறாது தன் படைகளுடன் புலிகேசியை எதிர்த்தான். புலிகேசி தான் நினைத்தபடி எளிதில் பல்லவவரசன் கீழ்ப்படியாது வீரத் தோடு எதிர்த்துப் பொருதலை யுணர்ந்தான். எத்தகையரா யினும் ஒருவருக்கு எப்பொழுதும் வெற்றியே யுண்டாகாது. அன்னார்க்கும் தோல்வி யுண்டாதல் இயல்பே. போரில் பரஞ்சோதியார் தம் திறல் விளங்கப் படைகளை நடத்திப் பகைவர்களை அஞ்சாது எதிர்த்தார். புலிகேசியின் வீரர் கள் மிக்க விறலொடு பொருதார்கள்; ஆயினும் பல்லவர் படைகள் கடலலைகள்போல் மேலும் மேலும் வருதலை யறிந்து நெஞ்சங் கலங்கினர். பரஞ்சோதியார் படைகளைத் திறன்பட நடத்திய விதத்தால் புலிகேசியின் படை வீரர் கள் பின்னடைவா ராயினர். படைவலி குறைவுற்றமையை யும், பல்லவன் அஞ்சாது பொருதலையும் தன் படை வீரர்

கள் பின் வாங்குவதையும் அறிந்த புலிகேசியின் மனம் குழப்ப மடைந்தது. புலிகேசியின் படை மெலிவுற்றிருப் பதை யறிந்த பரஞ்சோதியார் மன்னனுக்கும் படை வீரர் களுக்கும் மன வெழுச்சியைத் தரும் வீர மொழிகளைக் கூறி, ஊக்க மூட்டிப் புலிகேசியைத் துரத்திச் செல்லும்படி செய்து, தாமும் தொடர்ந்து சென்றனர். புலிகேசி பின் னடைவானான்.

பரஞ்சோதியாரும் நரசிம்ம வர்மனும் புலிகேசியைத் துரத்திக்கொண்டே சென்று வாதாபி நகரிற் புகுந்தனர். வாதாபி நகரத்தோ ரனைவரும் அச்சங் கொண்டனர். புலி கேசி தன் நகரத்தாரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தன் மகன் விக்கிரமாதித்தியனோடு தானும் பகைவர்களைப் போரில் வெல்ல பெரு முயற்சிகள் செய்தான். அந்தோ! யாவும் பயனற்றன வாயின. பரஞ்சோதியாரும் பல்லவனும் வீர தீரத்தோடு பொருது புலிகேசியைப் போரிற் கொன் றார்கள். புலிகேசி தன்னுயிரைப் போர்க்களத்தே போக்கி வீர சுவர்க்கம் பெற்றனன். நகர மாந்தர் அனைவரும் பெரி தும் வருந்தினர்.

பல்லவன், தான் சிற்றரசனாக விருந்ததை யொழித்துப் புலிகேசியின் மைந்தனைத் தனக்குச் சிற்றரசனாக்கிக் கொண்டு, வாதாபி நகரத்தைப் பாழ்படுத்தி, வெற்றிமுரச மொலிப்ப, வாகை சூடிக்கொண்டு பரஞ்சோதியாருடன் காஞ்சிபுரத்தை யடைந்தான். பல்லவன் பரஞ்சோதியாரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினான். குடிக ளனைவரும் மன்னனையும் பரஞ்சோதியையும் புகழ்ந்தனர். நரசிம்ம வர்மன், பரஞ் சோதியார் ஒரு சிவனடியார் என்பதைச் சில நாட்களுக்குள் கேள்விப்பட்டு அவருக்கு வேண்டுவன வளித்து இறைபணி புரியுமாறு விடுத்தனன். பரஞ்சோதியார் மன்னனைப் பாராட்டி விடை பெற்றுக் கொண்டு சோழ நாட்டில் **திருச் செங்காட்டங் குடியை** யடைந்து ஆங்கு அடியார்களைப் பேணி, இறைபணிபுரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

அக்காலத்தில் **சீராளன்** என்னும் பெயருடைய அருமைப் புதல்வன் ஒருவன் அவருக் கிருந்தான். ஒரு

நாள் இறைவன் அந்தணர் உருக்கொண்டு அடியார்களுக்கு வேண்டுவன வளித்துவரும் பரஞ்சோதியாரிடம் வந்து, "ஐயா, எனக்கு மிக்க பசி. நும்மால் யான் விரும்பும் உணவினை அளிக்க முடியுமா?" என்று கேட்டான். பரஞ் சோதியார், "யாதொரு தடையுமின்றி அளிக்கின்றேன்," என்றார். அந்தணர் உருக்கொண்ட இறைவன், "யாம் உண்பது நரனது ஊன். அது ஒரே குழந்தையின் ஊனாதல் வேண்டும். அக்குழந்தையும் தாய் தந்தையர்க்கு ஒரே பிள்ளை ஆதல்வேண்டும்; தாய் பிடித்துக் கொள்ளத் தந்தை அறுத்தல் வேண்டும். தாயும் தந்தையும் அச்செய்கையில் மனம் வருந்தக் கூடாது" என்றார். தாய் தந்தையர் சிந்தித் துப் பிறரெவரும் தம் ஒரே குழந்தையைச் சமைத்துப் படைக்க, எவ்வளவு பொருளைக் கொடுப்பினும் இசையார் என்பதை உணர்ந்து, தம் குலத்தொருமைந்தனை முனிவர் விரும்பியவாறு செய்வதெனப் பரஞ்சோதியாரும் அவர் மனைவியும் மனவுறுதி செய்து கொண்டனர். முனிவர் வேண்டிய வண்ணம் தாயும், தந்தையும் களி கொண்ட முகத்தினராய் வாள் கொண்டு அம் மைந்தனை அரிந்திட்டுச் சமைத்து உணவு படைத்தலாகிய செயற் கருஞ்செய்கை செய்து **சிறுத்தொண்டர்** என்னும் பெயரும் பெற்றார். ஆண் டவனாக வந்த முனிவன் குழந்தையை உயிர்ப்பித்தளித்தான். அப்பெயர் இன்றும் இவ்வுலகில் நின்றுநிலவத் தாமும் மனைவி யும் நற்பேறு பெற்றனர். பல்லவனும் சிறக்கலானான். புலி கேசிக்குப் பின் விக்கிரமாதித்தியன் சாளுக்கிய நாட்டிற்கு அரசனானான்.

புலிகேசியை நரசிம்ம வர்மன் போரில் கொன்றான் என்றும், அவன் வாதாபி நகரைப் பலவாறாக அழித்தான் என்றும் அறிந்தோம். பெரிய புராணத்தில் உள்ள சிறுத் தொண்டர் புராணத்தில்,

'ஈசனடி யார்க்கென்று மியல்பான பணிசெய்தே
யாசில் புகழ் மன்னவன்பா லணுக்கரா யவற்காகப்
பூசன்முனைக் களிறுகைத்துப் போய்வென்று பொரு
மரசர்

தேசங்கள் பலகொண்டு தேர்வேந்தன் பாற்சிறந்தார்."

"மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையு
கைத்துப்
பன்மணியு நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொ
கையும்
இன்னனவெண் ணிலகவர்த்திங் கியலரசன் முன்
கொணர்ந்தார்."

என்னும் செய்யுட்களினால் வாதாபி நகரத்திற்குப் படையொடு சென்று வென்று பெரும் பொருளொடு வந்தார் என்பது தெரிகிறது. மற்றும், பிற்காலத்தில் நரசிம்ம வர்மனை, "**வாதாபி கொண்ட போத்தரையன்**" என்றழைக்கப்பட்டிருத்தலால் புலிகேசியைப் போரில் வென்று வாதாபியை நரசிம்ம வர்மன் அழித்தனன் என்பது புலப்படுகிறது. நரசிம்ம வர்மன் ஆட்சிக் காலம் முடிய சாளுக்கிய நாடு வலிகுன்றியிருந்தது.

புலிகேசிக்குப் பின் இவனுடைய இரண்டாவது மகன் அரசனானான். அவன், தந்தையைப்போல் வலிமை வாய்ந்திருந்தமையின் கி.பி. 655ல் நரசிம்மவர்மனின் மைந்தனை **பரமேசுவர வர்மனைப்** பெரும்படையுடன் சென்று எதிர்த்தான். **சித்திரகாந்தா** வென்னும் குதிரை மேலேறிக்கொண்டு, வாளைக் கையில் ஏந்தியவனாய்ப் பல்லவனை வென்று, பல்லவ வரசனைத் தன் பாதத்தில் முத்தமிடும்படி செய்தான். விக்கிரமாதித்தியன் காஞ்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். யானைகளையும், விலை யுயர்ந்த சிவப்புக் கற்களையும், பிறவற்றையும் நிரம்ப எடுத்துக்கொண்டு வாதாபியை யடைந்தான். வாதாபி நகரம் முன்னினும் சிறப்புற விளங்கலாயிற்று. சாளுக்கிய நாடு நிலைநிறுத்தப்பட்டது. சாளுக்கிய மன்னனை விக்கிரமாதித்தியன், சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ வரசர்கள் தன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருக்கத் தந்தையைப்போல் கி. பி. 642 முதல் கி. பி. 680 வரைச் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுச் சாளுக்கிய நாட்டை ஆண்டு வந்தான்.

முற்றிற்று

சாளுக்கியர் பரம்பரை

ஜயஸிம்மன்

|

இரணராகன்

|

(சத்யாசிரய ஸ்ரீ வல்லவ)
புலிகேசி முதலாவான் = துர்லபாதேவி கி. பி. 550

- முதலாவது கீர்த்திவர்மன் (கி. பி. 567–581)
  - இரண்டாவது புலிகேசி (கி. பி. 610—642)
    - சந்திராதித்தியன்
    - விக்கிரமாதித்தியன் (கி. பி. 642—688)
    - ஆதித்திய வர்மன்
    - ஜயஸிம்ம வர்மன்
  - குப்ஜ விஷ்ணு வர்த்தனன்
  - குப்ஜ ஜய ஸிம்மன்
- மங்களீசன் (கி. பி. 581-610)

பல்லவர் பரம்பரை

சிம்ம விஷ்ணு		... கி.பி.	590
மகேந்திர வர்மன்	I	... ,,	618
நரசிம்ம வர்மன்	I	... ,,	646
மகேந்திர வர்மன்	II	... ,,	660
பரமேஸ்வர வர்மன்	I	... ,,	674

